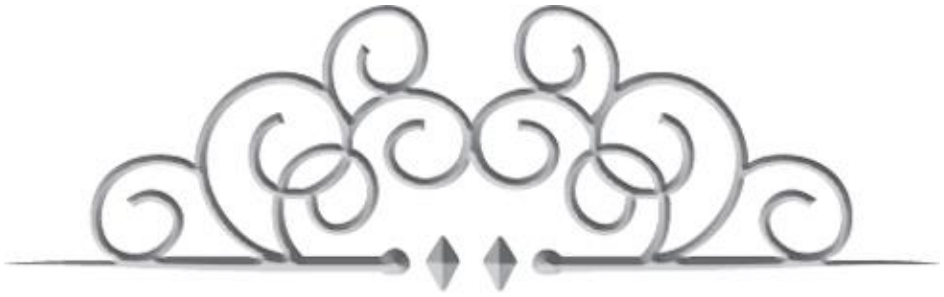

NİŞANLI
KIERA CASS
Taç giymek bütün peri masallarının sonu değil mi?
DEX

nişanlı

Kıera Cass

itibaren
COROAN TARİHİNİN ZAMANA GÖRELERİ, KİTAP I
Ve böylece, Coroans, yasayı koruyun,
Çünkü birini geri alırsak, hepsini geri alırız.

İçindekiler

Giriş sayfası
özveri
Harita
Bir
2
Üç
dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
on bir
On iki
on üç
on dört
on beş
On altı
on yedi
on sekiz
on dokuz
Yirmi
Yirmi bir
Yirmi iki
Yirmiüç
Yirmi dört
Yirmi beş
Yirmi altı
Yirmi yedi
Yirmi sekiz
Yirmi dokuz
Otuz
Otuz bir
Otuz iki
Otuz üç
Otuz dört
Otuzbeş
Otuz altı
Teşekkür
yazar hakkında
Kiera Cass'ın kitapları

Bir

Güneşin doğuşunun hâlâ don olduğu yılın ZAMANINDAYIM . Ama kış soluyor, çiçekler açmaya başlıyordu ve yeni bir mevsim vaadi beni beklentiyle doldurdu.

"Baharın hayalini kuruyordum," diye içini çektim, pencereden dışarı, mavi gökyüzünün fonunda cesurca yelken açan kuşlara baktım. Delia Grace elbisemin son bağcıklarını da bağladı ve beni makyaj masasına götürdü.

"Ben de," diye yanıtladı. "Turnuvalar. Şenlik ateşleri. Ufukta Taç Günü görünüyor."

Sesi, ortalama bir kızdan daha heyecanlı olmam gerektiğini ima ediyordu ama yine de çekincelerim vardı. "Sanırım."

Ellerinin hareketinden öfkesini hissedebiliyordum. "Hollis, şüphesiz Majestelerinin ortağı ve şenliklerde refakatçisi olacaksın! Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun anlamıyorum."

"Yıldızlara teşekkürler, bu yıl kralın dikkatini çektik," dedim saçımın ön kısımlarını arkaya örerken sesimi hafif tutarak, "yoksa burası bir mezar kadar sıkıcı olurdu."

"Bunu sanki flörtün bir oyunmuş gibi söylüyorsun," dedi şaşırmış bir sesle.

"Bu bir oyun," diye ısrar ettim. "Yakında yoluna devam edecek, bu yüzden fırsat varken bunun tadını çıkarmalıyız."

Delia Grace'in aynada dudaklarını çiğnediğini gördüm, görevinden başını kaldırmadan.

"Bir sorun mu var?" Diye sordum.

Hızla ayağa kalktı ve dudaklarını bir gülümsemeyle yukarı kaldırdı. "Bir şey değil. Krala karşı atılgan tavrın beni şaşırttı. Bence senin gördüğünden daha fazla dikkati çekiyor."

Aşağı baktım, parmaklarımı makyaj masasının üzerinde gezdirdim. Jameson'ı sevdim. Yapmamak için çıldırırım. Yakışıklı ve zengindi ve Tanrı aşkına kraldı. Aynı zamanda adil bir dansçıydı ve morali yerinde olduğu sürece etrafta olması çok eğlenceliydi. Ama aptal değildim. Son birkaç aydır onu kızdan kıza kaçışını izlemiştim. Ben dahil en az yedi kişi vardı ve bu sadece mahkemedeki herkesin *bildiği kişileri sayıyordu* . Elimden geldiğince bundan zevk alırdım ve sonra ailemin benim için seçtiği her kişiyi kabul ederdim. En azından, sıkılmış bir yaşlı kadın olduğum zamanlara dönüp bakmak için bu günlerim olurdu.

"Hala genç," diye yanıtladım sonunda. " Tahtta birkaç yıl daha geçene kadar *kimseyle* anlaştığını görmüyorum . Ayrıca, siyasi çıkar için evlenmesi beklendiğinden eminim. Orada pek bir şey sunamam."

Kapı çaldı ve Delia Grace yüzünde hayal kırıklığıyla cevap vermeye gitti. Gerçekten bir şansım olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum ve bu kadar zor olduğum için anında kendimi suçlu hissettim. On yıllık arkadaşlığımızda birbirimize hep destek olmuştuk ama bu günlerde durum farklıydı.

Biz sarayda hanımlar olduğumuz için ailelerimizin hizmetçileri vardı. Ama en yüksek rütbeli soylu kadınlar ve kraliyet ailesi mi? Nedimeleri vardı. Hanımlarınız hizmetkarlardan çok sırdaşlarınız, hizmetçileriniz, refakatçilerinizdi. . . onlar her şeydi. Delia Grace henüz benim için var olmayan bir role adım atıyordu, her an olabileceğine ikna olmuştu.

Nasıl söyleyeceğimi bildiğimden, nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla şey ifade ediyordu. Bir arkadaş, senden daha fazlasını yapabileceğini düşünen biri dışında nedir?

Elinde bir mektup ve gözünde bir parıltıyla döndü. "Bunun üzerinde bir kraliyet mührü var," diye alay etti, elindeki kağıdı ters çevirerek. "Ama kralın senin hakkında ne düşündüğünü umursadığımıza göre, sanırım acilen açmaya gerek yok."

"Bir bakayım." Ayağa kalkıp elimi uzattım ama o yüzünde bir sırıtışla mektubu çabucak geri aldı. "Delia Grace, seni kötü kız, ver onu bana!" Bir adım geri attı ve bir an sonra kahkahalarla ciyaklayarak onu dairemde kovalayarak peşindeydim. Onu iki kez köşeye sıkıştırmayı başardım, ama her zaman benden daha hızlıydı ve ben ona ulaşamadan boşluklardan sıyrıldı. Sonunda onu beline sarınca koşmaktan ve gülmekten neredeyse nefesim kesilecekti. Mektubu elinden geldiğince uzattı. Onu ondan geri almayı başarabilirdim, ama yukarı doğru uzanırken, annem odamı onunkine bağlayan kapılardan içeri girdi.

"Hollis Brite, aklını mı kaybettin?!" diye azarladı.

Delia Grace ve ben ellerimizi arkamıza koyarak ve hızla reverans yaparak ayrıldık.

“Duvarlardan siz kızların hayvanlar gibi bağırdığını duyabiliyordum. Böyle davranmakta ısrar edersen, seninle eşleşecek bir talip bulmayı nasıl umabiliriz?”

"Üzgünüm anne," diye mırıldandım pişmanlıkla.

Ona bakmaya cesaret ettim. Benimle konuşurken genellikle takındığı aynı bıkkın ifadeyle orada duruyordu.

"Copeland kızı daha geçen hafta nişanlandı ve Devaux'lar da şu anda görüşmelerde. Yine de hala çocuk gibi davranıyorsun."

Yutkundum ama Delia Grace hiçbir zaman sessiz kalan biri olmamıştı. "Hollis'i başka biriyle eşleştirmek için biraz erken değil mi sence? Kralın kalbini kazanma konusunda herkes kadar şansı var."

Annem küçümseyici gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaptı. "Kralın gözünün dolaşmaya meyilli olduğunu hepimiz biliyoruz. Ve Hollis tam olarak kraliçe malzemesi değil, aynı fikirde değil misiniz?” diye sordu keskin bir şekilde kaşlarını kaldırarak, aksini düşünmemiz için bizi cesaretlendirdi. "Ayrıca," diye ekledi, " *gerçekten* birinin potansiyeli hakkında konuşabilecek durumda mısınız?"

Delia Grace sertçe yutkundu, ifadesi taş gibiydi. Onu o maskeyi takarken milyonlarca kez görmüştüm.

"İşte burada," diye bitirdi annem. Bizimle olan hayal kırıklığını açıkça dile getirdikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

İç çekip Delia Grace'e döndüm. "Onun için üzgünüm."

"Daha önce duymadığım bir şey değil," diye itiraf etti, sonunda mektubu teslim etti. "Ve ben de üzgünüm. Başını belaya sokmak istemedim."

Ondan aldım ve mührü kırdım. "Önemli değil. Bu olmasaydı, başka bir şey olurdu.” Haklı olduğumu söyleyen bir surat yaptı ve notu okumaya gittim. Ah canım, dedim, gevşek saçlarımı okşayarak. “Bunu tekrar geri çekmek için yardımına ihtiyacım olabilir.”

"Neden?"

Mektubu rüzgarda bir bayrak gibi sallayarak ona gülümsedim. "Çünkü Majesteleri bugün nehirde olmamızı istiyor."

“Sence orada kaç kişi olacak?” Diye sordum.

"Kim bilir? Etrafında bir kalabalığın olması hoşuna gidiyor.”

dudaklarımı büzdüm. "Doğru. Bir kez olsun ona sahip olmak istiyorum.”

"Bunda ısrar eden kız sadece bir oyun olduğunu söylüyor."

Gülümsemeyi paylaşarak ona baktım. Şu Delia Grace, her zaman kabul etmek istediğimden daha fazlasını biliyor gibiydi.

Koridoru döndük ve yeni bahar güneşini karşılayan kapıların zaten açık olduğunu gördük. Yolun sonundaki ince ama sağlam bir figürün arkasına ermin kaplı kırmızı elbiseyi gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Yüzü bana dönük olmasa da, varlığı havayı sıcak bir gıdıklama hissiyle doldurmaya yetiyordu.

Derin bir reverans yaptım. "Majesteleri."

Ve bir çift parlak siyah ayakkabının bana dönmesini izledim.

2

KRAL, yüzüklerle çevrili elini uzatarak, "MY LADY HOLLIS , " dedi . Onu aldım ve bal rengi güzel bir çift göze bakarak ayağa kalktım. Birlikte olduğumuzda bana gösterdiği derin ve amaçlı ilgiyle ilgili bir şey, biraz Delia Grace ve ben dans ederken hissettiğim gibi hissetmeme neden oldu ve çok hızlı dönüyordum: hafif sıcak ve başım dönüyordu.

"Majesteleri. Davetinizi almak beni çok mutlu etti. Colvard Nehri'ni seviyorum."

"Demek bahsettin. Hatırlıyorum, görüyorsun," dedi elini belime sararak. Ardından sesini kıstı. “Ayrıca anne babanızın biraz küçük olduğundan bahsettiğinizi hatırlıyorum. . . son zamanlarda *baskın* . Ama onları nezaket adına davet etmek zorunda kaldım.”

Arkasına baktım ve gezimiz için beklediğimden daha büyük bir parti gördüm. Özel konseydeki bazı lordlar gibi annemle babam da oradaydı ve tanıdığım pek çok hanım sabırsızca Jameson'ın benimle işini bitirmesini bekliyordu, böylece sıra kendilerine gelebildi. Aslında Nora'nın, Anna Sophia ve Cecily'nin hemen arkasında, benim zamanımın yakında sona ereceğinden emin oldukları için kendini beğenmiş bir halde burnundan aşağı bana baktığını gördüm.

"Merak etme. Ailen bizim mavnamızda olmayacak,” diye beni temin etti. Gülümsedim, küçük bir erteleme için minnettarım, ama ne yazık ki şansım, arabada nehre doğru dolambaçlı yolculuğa çıkmadı.

Keresken Kalesi, muhteşem ve kusursuz bir manzara olan Borady Platosu'nun üzerine kurulmuştu. Nehre inmek için arabalarımız başkent Tobbar'ın sokaklarında yavaş yavaş ilerlemek zorundaydı. . . ve bu biraz zaman aldı.

Bu fayton yolculuğunun kralla geniş bir dinleyici kitlesine sahip olma şansı olduğunu anlayınca babamın gözlerindeki parıltıyı gördüm. "Peki Majesteleri, sınırda işler nasıl gidiyor?" O başladı. "Adamlarımızın geçen ay geri çekilmeye zorlandıklarını duydum."

Gözlerimi devirmekten kaçınmam gerekiyordu. Babam neden son zamanlardaki başarısızlıklarımızı krala hatırlatmanın bir sohbet başlatmanın yolu olduğunu düşünsün ki? Yine de Jameson soruyu adım adım aldı.

"Bu doğru. Sınır boyunca sadece barışı sağlamak için askerlerimiz var ama saldırıya uğradıklarında ne yapmaları bekleniyor? Raporlara göre Kral Quinten, Isolten topraklarının Tiberan Ovalarına kadar gittiği konusunda ısrar ediyor."

Babam alay etti, ancak göründüğü kadar sakin olmadığını görebiliyordum. Gergin olduğunda her zaman işaret parmağındaki gümüş yüzüğü bükerdi ve şimdi de yapıyordu. "Orası nesillerdir Coroan ülkesiydi."

"Açık olarak. Ama korkum yok. Burada saldırılara karşı güvendeyiz ve Coroans mükemmel askerler yapıyor.”

Sınır boyunca yapılan önemsiz münakaşalardan sıkılarak pencereden dışarı baktım. Jameson genellikle en iyi arkadaştı, ama ailem koçtaki tüm neşeyi öldürdü.

Rıhtıma yanaşıp boğucu arabadan indiğimde rahatlayarak iç çekmeden edemedim. Sonunda yalnız kaldığımızda Jameson, "Ailen hakkında şaka yapmıyordun," dedi.

"Bir partiye davet edeceğim son iki kişi, orası kesin."

"Yine de dünyanın en çekici kızını yaptılar," dedi elimi öperek.

Kızardım ve başka yöne baktım, gözlerim o arabasından inerken Delia Grace'i, arkasından Nora, Cecily ve Anna Sophia'yı buldu. Yolculuğumun dayanılmaz olduğunu düşünürsem, bana doğru yürürken sıktığı yumrukları bana onunkinin çok daha kötü olduğunu söyledi.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Daha önce binlerce kez olmamış hiçbir şey." Omuzlarını geriye atarak kendini biraz daha yukarı çekti.

"En azından teknede birlikte olacağız," diye temin ettim onu. "Gel. Kralın gemisine tırmanırken yüzlerini izlemek eğlenceli olmaz mı?"

Kral Jameson teknemize binmeme yardım etmek için elimi tuttuğunda kolumdan bir ısının yükseldiğini hissettim . Söz verildiği gibi, Delia Grace, kralın iki danışmanıyla birlikte bize katıldı, bu sırada annemle babam ve kalan konuklar, Majestelerinin emrindeki diğer çeşitli teknelere kadar eşlik edildi. Kraliyet sancağı direğinin tepesinde gururla oturuyordu, cesur Coroan kırmızısı nehirden esen meltemde o kadar hızlı bir şekilde ileri geri sallanıyordu ki ateş gibi görünüyordu. Memnuniyetle Jameson'ın sağındaki yerime oturdum, yerleşmeme yardım ederken parmakları hâlâ benimkilerin arasındaydı.

Eğlenecek yiyecekler ve rüzgarlar çok soğuksa üzerimizi örtecek kürkler vardı. Arzulayabileceğim her şey tam karşımda gibiydi, ki bu hâlâ beni şaşırtan bir şeydi: Bir kralın yanında oturduğumda eksikliğin olmaması.

Nehrin aşağısına inerken, kıyıda duran insanlar sancağı görünce durdular ve eğildiler ya da kral için kutsama dilediler. Öyle dengeliydi ki, bir ağaç gibi dimdik otururken başıyla onayladı.

Her hükümdarın yakışıklı olmadığını biliyordum ama Jameson yakışıklıydı. Siyah saçlarını kısa, bronz tenini yumuşak tutarak görünüşüyle büyük acılar çekti. Önemsiz olmadan modaya uygun biriydi, ancak sahip olduğu en iyi şeyleri sergilemeyi severdi. Tekneleri ilkbaharda bu kadar erken çıkarmak, bu noktayı yeterince hızlı bir şekilde kanıtlayabilir.

Ve onunla ilgili bu hoşuma gitti, çünkü burada onun yanında oturmak zorundaydım, açık bir şekilde asil hissederek.

Nehrin kıyısında, yeni bir köprünün inşa edildiği yerin yakınında, gölgesini yamaçtan mavi-yeşil sulara doğru düşüren havadan aşınmış bir heykel duruyordu. Geleneğin emrettiği gibi, teknelerdeki beyler ayağa kalkarken bayanlar saygıyla başımızı eğdi. Kraliçe Albrade'in, kocası Kral Shane eyalet meseleleri için Mooreland'deyken kırsalda ata binip Isolten'leri savuşturduğuna dair hikayelerle dolu kitaplar vardı. Kral döndükten sonra Coroa'ya karısının yedi heykelini yerleştirdi ve her ağustos ayında saraydaki tüm leydiler onun zaferini hatırlamak için tahta kılıçlar tutarak dans ettiler.

Gerçekten de, Coroan tarihi boyunca kraliçeler genellikle krallardan daha canlı bir şekilde hatırlandı ve Kraliçe Albrade en çok saygı gören kişi bile değildi. Ülkenin en uzak çizgilerinde yürüyen, sınırları belirleyen ve işaret olarak kullandığı ağaçları ve kayaları bir

öpücükle kutsayan Kraliçe Honovi vardı. Bugüne kadar insanlar, özellikle kraliçe tarafından yerleştirildiği için taşları arar ve şans için onları da öperdi. Kraliçe Lahja, Isolten Veba'nın zirvesinde Coroan çocuklarına baktığı için ünlüydü, çünkü insanlar buna yakalanıp öldüğünde derileri Isolten bayrağı kadar maviye döndü. Hayatta kalan küçükleri bulmak için şehre cesurca yürüdü ve onları yeni ailelere yerleştirdi.

Jameson'ın annesi Kraliçe Ramira bile ülke çapında nezaketiyle tanınıyordu. Belki de kocası Kral Marcellus'un tam tersiydi. Sorgusuz sualsiz ilk saldırdığı yerde, kadının barış aradığı biliniyordu. En az üç potansiyel savaşın onun nazik mantığıyla durdurulduğunu duymuştum. Coroa'nın genç erkekleri ona bir minnet borçluydu. Tıpkı anneleri gibi.

Coroan kraliçelerinin mirası, muhtemelen Jameson'un çekilişinin bir parçası olan tüm kıtada bir iz bıraktı. O sadece yakışıklı ve zengin olmakla kalmadı, seni sadece kraliçe yapmakla da kalmayacaktı. . . seni bir efsane yapardı.

"Suda olmayı seviyorum," diye yorum yaptı Jameson, beni anın güzelliğine geri çekerek. "Muhtemelen çocukken en sevdiğim şeylerden biri babamla Sabino'ya gitmekti."

"Babanın mükemmel bir denizci olduğunu hatırlıyorum," dedi Delia Grace kendini konuşmaya dahil ederek.

Jameson heyecanla başını salladı. "Birçok yeteneğinden biri. Bazen annemin onunkinden daha fazla özelliğini miras aldığımı düşünüyorum ama yelkencilik bende kaldı. Seyahat aşkı da cabası. Ya siz, Leydi Hollis? Seyahat etmeyi sever misin?"

Omuz silktim. "Gerçekten hiç şansım olmadı. Hayatımın tamamını Keresken Kalesi ile Varinger Salonu arasında yaşadım. Ama hep Eradore'a gitmek istemişimdir," diye nefes aldım. "Denizi seviyorum ve bana kumsalların güzel bir yanı olduğu söylendi."

"Onlar." Gülümsedi ve uzağa baktı. "Artık çiftlerin evlendikten sonra birlikte seyahate çıkmalarının moda olduğunu duydum." Gözlerimle bir kez daha buluştu. "Kocanızın sizi Eradore'a götürdüğünden emin olmalısınız. Beyaz kumsallarda ışıl ışıl görünürdünüz."

Kocalardan, gezilerden ve yalnızlıktan bahsetmek hiçbir şeymiş gibi, ağzına böğürtlenler atarak tekrar başını çevirdi. Bana şaşkın gözlerle bakan Delia Grace'e baktım. Bir kez baş başa kaldığımızda, bunun ne anlama geldiğini anlamak için o anın her bir parçasını ayıracağımızı biliyordum.

Evlenmem gerektiğini düşündüğünü mü söylemeye çalışıyordu? Yoksa evlenmem gerektiğini mi ima ediyordu? . . o?

Oturup suya bakarken aklımdaki sorular bunlardı. Nora ekşi bir ifadeyle oradaydı, saraydaki diğer sefil kızlarla birlikte izliyordu. Etrafıma bakınırken, günün güzelliğine değil, bana bakan birkaç çift gözün farkına vardım. Yine de kızgın görünen tek set Nora'nınkiydi.

Bir dut aldım ve ona fırlattım, göğsünden karesine vurdum. Cecily ve Anna Sophia güldüler ve Nora'nın çenesi şokla düştü. Ama çabucak kendine ait bir meyve aldı ve bana geri fırlattı, ifadesi mutluluğa benzeyen bir şeye dönüştü. Kıkırdayarak daha fazlasını aldım ve bir çeşit savaş başlattım.

"Hollis, ne yapıyorsun bu dünyada?" Annem teknesinden seslendi, sadece sudaki küreklerin tokatlarının üzerinden duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Ona baktım ve tüm ciddiyetle "Onurumu korumak için tabii ki" diye cevap verdim. Nora'ya dönerken Jameson'ın kıkırdamasını yakaladım.

Her iki yönde de bir kahkaha ve böğürtlen akışı vardı. Oldukça kararlı bir atış için biraz fazla eğilip suya düşene kadar bir süredir yaşadığım en iyi eğlenceydi.

Çevremdekilerin nefes nefese kalmalarını ve ağlamalarını duydum ama güzel bir nefes almayı başardım ve boğulmadan ayağa kalktım.

“Holis!” diye bağırdı Jameson, kolunu bana uzatarak. Yakaladım ve birkaç saniye içinde beni güvenli bir şekilde tekneye geri çekti . "Tatlı Hollis, iyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır," diye mırıldandım, suyun soğuğundan titreyerek, "ama ayakkabılarımı kaybetmiş gibiyim."

Jameson çoraplı ayaklarıma baktı ve bir kahkaha patlattı. "Bunu düzeltmemiz gerekecek, değil mi?"

Artık iyi olduğum için etrafta kahkahalar vardı ve Jameson beni sıcak tutmak için paltosunu çıkardı.

"O zaman kıyıya dön," diye emretti, hala gülümseyerek. Beni kendine yakın tuttu, gözlerimin derinliklerine baktı. O anda -ayakkabılar gitti, saçlar dağıldı, sırılsıklam oldu- beni karşı konulmaz bulduğunu hissettim. Yine de, ailem hemen arkasındayken, yakınlarda bir düzine talepkar lord dolaşırken, o soğuk alnıma sıcak bir öpücük koymaya razı olmak zorunda kaldı.

Midemden yeni dalgalar göndermem yeterliydi ve onunla geçirdiğim her anın böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Beni öpmesi için can atıyordum, her kısacık anımız olduğunda beni kendine çekeceğini umuyordum. Şimdiye kadar, ancak, olmamıştı. Hannah ve Myra'yı öptüğünü biliyordum, ama diğerlerinden herhangi birini öpmüş olsaydı, söylemiyorlardı. Henüz beni öpmemesi iyiye mi yoksa kötüye mi işaret ediyordu merak ettim.

"Durabilir misin?" diye sordu Delia Grace, iskeleye çıkmama yardım ederken beni o ana döndürerek.

"Elbise sırılsıklam olduğunda çok daha ağır oluyor," diye itiraf ettim.

"Ah, Hollis. Çok üzgünüm! Seni düşürmek istemedim!" Nora kendi teknesinden indiğinde haykırdı.

"Anlamsız! Bu benim hatamdı ve çok değerli bir ders aldım. Bundan böyle sadece penceremden nehrin tadını çıkaracağım," dedim göz kırparak.

Daha iyi karar vermesine rağmen neredeyse bunu yapmış gibi görünerek güldü. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Yarın burnum akabilir ama yağmur kadar haklıyım ve iki katı kadar ıslanıyorum. Alınmadım. Söz veriyorum."

Gülümsedi ve bu gerçek hissettiriyordu.

"İşte, sana yardım etmeme izin ver," diye teklifte bulundu.

Onu yakaladım, dedi Delia Grace.

Nora'nın gülümsemesi anında soldu ve oldukça memnun görünmekten hayal edilemez bir şekilde sinirli olmaya geçti. "Evet, eminim öylesindir. Jameson'ın dikkatini kendi başına çekme şansın hiç olmadığı için Hollis'in eteklerine tutunmak senin *gibi bir kızın* yapabileceği en iyi şey.” Tek kaşını kaldırdı ve döndü. "Yerinde olsam tutuşumu sıkı tutardım."

Nora'ya Delia Grace'in durumunun asla onun hatası olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Ama göğsümde bir el buldum, beni durdurdu.

Delia Grace sıktığı dişlerinin arasından, "Jameson duyacak," dedi. "Hadi sadece gidelim." Sesindeki kalp kırıklığı barizdi ama haklıydı. Erkekler açık alanlarda savaştı; Kadınlar taraftarların arkasında savaştı. Kaleye geri dönerken onu sıkıca kavradım. Bir öğleden

sonra bu kadar çok tacizden sonra, ertesi gün yalnızlığa çekilip çekilemeyeceğini merak ettim. Biz gençken bunu sık sık yapardı ve kalbi başka bir kelime duymaya dayanamazdı.

Ama ertesi sabah, odamdaydı, tek kelime etmeden saçımı başka bir karmaşık tasarımla çekiyordu. Tam bu sırada kapı çaldı ve kapı ardı ardına baharın ilk çiçeklerinden buketler getiren bir hizmetçi ordusuna açtı.

"Bu tam olarak neyle ilgili?" diye sordu Delia Grace, çiçekleri bulabildikleri herhangi bir açık yüzeye koymalarını söyleyerek.

Bir hizmetçi önümde reverans yaptı ve bana katlanmış bir not verdi. Yüksek sesle okumaya başladığımda kendi kendime gülümsedim. "'Eğer bugün üşütmüşseniz ve doğaya çıkamıyorsanız, doğanın kraliçesine gelmesi gerektiğini düşündüm.'"

Delia Grace'in gözleri büyüdü. *"Kraliçesi mi?"*

Başımı salladım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Altın elbisemi bulun lütfen. Bence kral bir teşekkürü hak ediyor."

Üç

omzumun hemen arkasından YÜRÜDÜM . Mahkemede daha yaşlı katılımcıların gözleriyle karşılaştım, gülümseyerek ve onları onaylayarak başımı salladım. Çoğu bana aldırmadı, ki bu şaşırtıcı değildi. Kralın son macerasına bağlanmalarının pek bir anlamı olmadığını düşündüklerini biliyordum.

Büyük Salon'un ana koridoruna yaklaşana kadar beni geren bir şey duydum.

Bir kadın, kelimeleri övgüyle karıştırmayı imkansız kılan bir tonda, "Sana bahsettiğim buydu," diye yüksek sesle arkadaşına fısıldadı.

Donup kaldım, Delia Grace'e baktım. Gözlerinin kısılması bana onun da duyduğunu ve bundan ne çıkaracağını bilemediğini söyledi. Onun hakkında konuşma ihtimalleri vardı. Ailesi hakkında, babası hakkında. Ama Delia Grace'i çevreleyen dedikodular eski bir haberdi ve onu çevreleyen alaylar genellikle kazı yapacak birini arayan genç bayanlara mahsustu; diğer herkes yeni hikayeler, heyecan verici hikayeler aradı.

Kral Jameson'ın son aşkını kuşatabilecek türden.

"Bir nefes al," diye emretti Delia Grace. "Kral senin iyi olduğunu görmek isteyecek."

Hala yerinde olduğundan emin olmak için kulağımın arkasına sıkıştırdığım çiçeğe dokundum. Önlüğümü düzeltip ilerlemeye devam ettim. Elbette, o haklıydı. Yıllardır kullandığı stratejinin aynısıydı.

Ama Büyük Salon'a girdiğimizde bakışlar açıkça onaylamamıştı. İfademi okunmaz tutmaya çalıştım ama hepsinin altında titreyen bir karmaşa vardı.

Duvara karşı bir adam ayakta duruyordu, kollarını kavuşturmuş, başını sallıyordu.

"Bütün ülkeyi utandırır," diye mırıldandı biri yanımdan geçerken.

Gözümün ucuyla Nora'yı gördüm. Düne kadar sahip olduğum tüm içgüdülere karşı çıkarak ona doğru yürüdüm, Delia Grace bir gölge gibi takip ediyordu.

"Günaydın Leydi Nora. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bugün mahkemede olanlardan bazıları . . ” Bunun için bir kelime bulamadım.

"Evet," diye sessizce yanıtladı. "Görünüşe göre dünkü gezimizde birileri küçük savaşımızın hikayesini paylaşmış. Kimse *bana* kızmış gibi görünmüyor ama tabii ki kralın gözdesi değilim.”

Yutmuşum. "Ama Majesteleri geçen yıl sanki hiçbir şey olmamış gibi leydiden leydiye geçiyor. Benim şirketimi daha uzun süre tutmayı planlıyor olamaz, o halde sorun ne?”

Bir yüz yaptı. "Seni saraydan çıkardı. Bayrağın altına oturmana izin verdi. Dünün sıradan olduğunu düşündüğünüz kadar sıradandı, bugüne kadarki kadınlarla olan tüm etkileşimlerine özgüydü.”

Ey.

“Lordlar, değil mi?” Delia Grace, Nora'ya sordu. “Konseydekiler mi?”

İkisini de tanıdığım bunca yıldır ilk sivil etkileşimlerinde, Nora hızlı ve anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Diye sordum. "Kral neden kimsenin ne düşündüğünü umursasın ki?"

Hükümet ve protokol konusunda her zaman daha hızlı çalışan Delia Grace, bana sadece yarı yarıya gözlerini devirdi. “Lordlar vilayetlerini kral için yönetirler. Onlara bağımlıdır.”

Nora, "Kral, ülkede barış istiyorsa ve vergilerin düzgün bir şekilde toplanmasını bekliyorsa, bunu halletmek için konseydeki lordlara ihtiyacı var," diye ekledi Nora. "Lordlar işlerin gidişatından memnun değilse, diyelim ki işlerinde tembelleşebilirler."

Ah. Böylece kral , lordların sevmediği biriyle aynı safta yer almak gibi aptalca bir hata yaparsa hem gelirini hem de güvenliğini kaybedebilirdi . Ülkenin gördüğü en büyük kraliçelerden birini onurlandıran heykelin önündeyken başka bir kıza meyve fırlatırken nehre düşen bir kız gibi biri.

Bir anlığına, aşağılanma beni tamamen alt etti. Jameson'ın sözlerini, dikkatlerini çok fazla okumuştum. Gerçekten kraliçe olmanın bir olasılık olabileceğini düşünmüştüm.

Ama sonra hatırladım: Kraliçe olmayacağımı her zaman biliyordum.

Evet, Coroa'nın en zengin hanımı olmak, onuruma heykeller diktirmek eğlenceli olurdu. . . ama bu gerçekçi değildi ve kesinlikle Jameson'ın başka bir güzel gülümsemeyle ayaklarının yerden kesilmesinden sadece birkaç dakika uzaktaydı. Yapabileceğim en iyi şey, sürerken Jameson'ın ayrıntılı flörtlerinin tadını çıkarmaktı.

Nora'nın elini tutarak onunla yüzleştim. "Teşekkürler. Hem dünkü eğlenceniz için hem de bugün dürüstlüğünüz için. Sana borçluyum."

Güldü. “Taç Günü birkaç hafta sonra. Sen ve kral hala bağlıysanız, onun için bir dans koreografisi yapacağınızı varsayıyorum. Eğer öyleyse, bunun bir parçası olmama izin verin.”

Pek çok kız, kralı onurlandırarak iyilik kazanmayı umarak Taç Günü için yeni danslar sergiledi. O zaman Jameson hala benim fikrimi eğlendiriyor olsaydı, bir tane hazır bulundurmam beklenirdi diye düşündüm. Hatırladığım kadarıyla Nora oldukça zarifti. "Alabileceğim tüm yardımı isteyeceğim. Kesinlikle bir yeriniz var.”

Delia Grace'e bir kez daha beni takip etmesini işaret ettim. "Gel. Krala teşekkür etmem gerek."

"Deli misin?" diye fısıldadı, dehşet içinde. "Bizimle dans etmesine gerçekten izin vermeyeceksin, değil mi?"

İnanamayarak ona döndüm. "Bana büyük bir nezaket gösterdi. Ve sana karşı kibardan da öteydi. Bu sadece bir dans ve ayakları çok hafif. Hepimizi daha iyi gösterecek."

Delia Grace, "Bugünkü eylemleri geçmişteki yanlışları pek telafi edemez," diye ısrar etti.

Büyüyoruz, dedim ona. "İşler değişir."

Yüzü, bu cevap karşısında hiç de sakinleşmediğini söylüyordu ama biz insan denizinde ilerlerken sessiz kaldı.

Kral Jameson, Büyük Oda'nın başındaki yükseltilmiş taş kürsüdeydi. Genişti, büyük bir kraliyet ailesinin işgal edebileceği bir odaya sahipti, ancak şu anda en önemli konukları kim olursa olsun, her iki yanında iki küçük koltuk bulunan tek bir tahtı elinde tutuyordu.

Büyük Oda her şey için kullanılıyordu: her gece misafirleri, baloları ve hatta akşam yemeğini kabul etmek. Doğu duvarı boyunca, müzisyenler için galeriye çıkan basamaklar, bol miktarda güneş ışığı alan yüksek pencerelerle kaplıydı. Ama odaya her girdiğimde

bakışlarımı çeken batı duvarı oldu. Boydan boya uzanan altı vitray pencere, belimin yüksekliğinden tavana kadar uzanıyordu. Pencereler, Coroan tarihinden sahneleri muhteşem bir şekilde betimliyor, oda boyunca renk ve ışık dalgalanıyor.

Estus'un taç giydiğini gösteren bir pencere ve bir tarlada dans eden kadınlardan bir diğeri vardı. Orijinal camlardan biri bir savaşta yok edilmişti ve yerini kusursuz bir şekilde Kral Telau'nun dizini Kraliçe Thenelope'ye doğru büktüğü bir sahne aldı. Altılıdan favorim olabilirdi. Tarihimizdeki rolünden tam olarak emin değildim, ancak sarayın tüm önemli günlük yaşamının yapıldığı odada ölümsüzleştirilmeyi hak ediyordu ve tek başına bu etkileyiciydi.

Akşam yemekleri için büyük masalar getirilip götürülürken, mevsimlere göre insanlar gelip giderken, pencereler ve kürsüler hep aynıydı. Gözlerimi geçmişteki kral tasvirlerinden şimdi tahtta olana kaydırdım. Lordlarından biriyle derin bir tartışmaya girerken onu izledim, ama elbisemin altını görünce bir anlığına döndü. Sonra, ben olduğumu anlayarak, efendiyi kısaca görevden aldı. Bir dizi sıcak ve zarif el tarafından karşılanarak reverans yaptım ve tahta yaklaştım.

"Leydim Hollis." Kafasını salladı. “Sen yükselen güneşsin. Muhteşem."

Bu sözler üzerine tüm kararlılığım bozuldu. Bana öyle baktığında hiçbir şey ifade etmediğimden nasıl emin olabilirdim? Onu diğerleriyle yakından izlememiştim; O zaman önemli olduğunu düşünmemiştim. Ama sanki tek bir deri parçası onun için yeterli değilmiş gibi başparmağını elimde ileri geri hareket ettirmesi tamamen benzersiz hissettiriyordu.

"Majesteleri çok cömert," diye cevap verdim sonunda, başımı eğerek. "Sadece sözlerinle değil, yeteneklerinle de. Odama gönderdiğin tüm bahçe için sana teşekkür etmek istedim," dedim anlamlı bir şekilde, kıkırdarken. "Ve iyi olduğumu bilmeni istedim."

"Harika. O halde bu akşam benimle yemekte oturmalısın."

Midem bulandı. "Majesteleri?"

"Ayrıca anne baban da tabii. Şirket değişikliğini kullanabilirim.”

tekrar reverans yaptım. "Nasıl istersen." Dikkatini bekleyen başkaları olduğunu görebiliyordum, bu yüzden çabucak geri çekildim, kesinlikle başım döndü. Delia Grace'in eline uzanıp destek için onu tuttum.

"Kralın yanında olacaksın Hollis," diye mırıldandı.

"Evet." Bu düşünce beni sanki bahçeden koşacakmışım gibi nefessiz bıraktı.

"Ve anne baban da. Bunu daha önce yapmadı.”

Elini daha da sıkı tuttum. "Biliyorum. Acak . . . gidip onlara söyleyelim mi?" Delia Grace'in her şeyi gören gözlerine, aynı anda yaşadığım heyecan ve korkuyu okuyabilen, ne olduğunu anlayamadığımı gören gözlerine baktım.

O sırıtırken o gözleri parladı. "Bence sizin için önemli bir hanımefendiye sadece bir mektup yollamalı."

Odadan çıkarken güldük, kimsenin bakmasına ya da yorum yapmasına aldırmadan. Hala Jameson'ın niyetinden tam olarak emin değildim ve mahkemedeki insanların benim varlığımdan heyecan duymadığını biliyordum ama bunların hiçbiri şu anda önemli değildi. Bu gece bir kralın yanında yemek yiyecektim. Ve bu kutlanacak bir şeydi.

Delia Grace ve ben odamda oturduk, her gün yapmamızda ısrar ettiği okuma saatini tamamladık. Çeşitli ilgi alanları vardı: tarih, mitoloji ve günün büyük filozofları. Romanları tercih ettim. Genelde kitap sayfalarında hayal edilen yerlere giderdim ama bugün

kulaklarım diken diken oldu. Dinliyordum, birkaç dakikada bir kapıya bakıyor, onların hücum etmesini bekliyordum.

Bir anda sonunda ilginç bir bölüme rastladım, kapılar uçarak açıldı.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu babam, ses tonu kızgın değil ama şaşırtıcı derecede umutluydu.

başımı salladım. "Hayır efendim. Kral davetiyeyi daha bu sabah uzattı. O kadar meşgul görünüyordun ki, bir mektubun daha uygun olacağını düşündüm."

Hâlâ kitabına dalmış gibi davranan Delia Grace'e komplocu bir bakış attım.

Annem yutkundu, konuşurken vücudu asla tek bir noktaya tam olarak yerleşmedi. "Hepimiz bu gece kralla oturacağız?"

Başımı salladım. "Gerçekten hanımefendi. Sen, babam ve ben. Yanımda Delia Grace'e ihtiyacım olacak, bu yüzden annesinin de bize katılabileceğini düşündüm."

Bunun üzerine, annemin heyecanlı kıpırdanması durdu. Babam gözlerini kapadı ve konuşmadan önce sözlerini düşünmek istediği birçok zamandan bu hareketi tanıdım.

"Kesinlikle böyle önemli bir olay için yalnızca ailenizin yanında olmayı tercih edersiniz."

Gülümsedim. "Kralın sofrasında hepimize ve daha fazlasına yer var. Bunun önemli olacağını pek sanmıyorum."

Annem burnunun ucundan bana baktı. "Delia Grace, lütfen bizi kızımızla konuşmamız için bırakır mısın?"

Yorgun bir bakış paylaştık ve Delia Grace kitabını kapattı ve gitmeden önce masanın üzerine koydu.

"Anne, dürüstçe!"

Hızla hareket etti ve oturduğum yerde üzerime geldi. "Bu bir oyun değil Hollis. O kız lekeli ve senin yanında olmamalı. İlk başta tatlı görünüyordu, sadaka gibi. Ama şimdi . . . bağlarını koparmalısın."

Ağzım açık kaldı. "Kesinlikle yapmayacağım! Mahkemedeki en yakın arkadaşımdı."

"O bir piç!" annem tısladı.

Yutmuşum. "Bu bir söylenti. Annesi sadık olduğuna yemin etti. Lord Domnall bu suçlamayı sadece Delia Grace'in annesine yöneltti -bu olaydan sekiz yıl sonra, kusura bakmayın- o boşanmayı ayarlayabilmek için."

"Her halükarda boşanmak ondan uzak durmak için yeterli bir sebep!" Anne tartıştı.

"Bu onun suçu değil!"

"Çok haklısın canım," diye ekledi babam beni görmezden gelerek. "Annesinin kanı yeterince kötü değilse, babasınınki yeterince kötü. Boşanmış." Kafasını salladı. "Bırakın bu kadar çabuk sonra kaçmış olmak."

iç geçirdim. Coroa bir kanunlar ülkesiydi. Birçoğu aile ve evlilik etrafında toplandı. Eşinize sadakatsiz olmanız, en iyi ihtimalle sizin dışlanmış olduğunuz anlamına geliyordu. En kötüsü, kuleye bir gezi olurdu. Boşanma o kadar ender bir şeydi ki, bunun gerçekleştiğini asla kendi gözlerimle görmemiştim. Ama Delia Grace vardı.

Babası, karısı eski Leydi Clara Domnall'ın tek çocukları Delia Grace'in doğumuyla sonuçlanan bir ilişkisi olduğunu iddia etti. Bu gerekçelerle boşanma talebinde bulundu ve kabul edildi. Ama üç ay içinde başka bir hanımla kaçmış, Delia Grace'in bu kadına ve onların doğurabilecekleri tüm çocuklara miras olarak bırakacağı unvanları devretmişti. Tabii ki, böyle bir üne sahip başlıklar nelerdi? Evden kaçma, yaygın bir onaylamama bilinci

anlamına geliyordu ve bazı çiftlerin böyle umutsuz bir eylemde bulunmak yerine ayrılmayı seçmesiyle son çare olarak görülüyordu.

Hâlâ başlı başına bir hanımefendi olan Leydi Clara, kızlık soyadını geri aldı ve soyluların etkisiyle büyüyebilmesi için kızını saraya getirdi. Onun yerine aldığı şey sonsuz bir eziyetti.

Bütün hikayeyi her zaman şüpheli bulmuşumdur. Lord Domnall, karısının sadakatsiz olduğundan ve Delia Grace'in kendisinden olmadığından şüphelenmişse, konuyu gündeme getirmek için neden sekiz yıl bekledi? İddiaları destekleyecek hiçbir kanıt yoktu, ancak yine de boşanmasına izin verildi. Delia Grace, kaçtığı kadına aşık olduğunu söyledi. Ona bunun saçmalık olduğunu söylemeye çalıştım ama bana başını salladı.

"Numara. Onu benim ve annemin toplamından daha çok sevmiş olmalı. Daha az umursadığın bir şey için neden ayrılıyorsun?" Gözlerindeki bakış o kadar kararlıydı ki onunla tartışamazdım ve konuyu bir daha açmadım.

gerek duymadım. Sarayın yarısı bizim adımıza yaptı. Ve eğer onu yüzüne karşı yargılamıyorlarsa, en azından bunu düşünüyorlardı. Ailem bunun kanıtıydı.

"Çok acelecisin," diye ısrar ettim. "Kralın bizi yemeğe davet etmesi çok cömertçeydi ama bu, bundan daha fazlasının olmayacağı anlamına gelmiyor. Ve bunca zamandan sonra olsa bile, sarayda her zaman bir mükemmellik örneği olan Delia Grace benim yanımda kalmayı hak etmiyor mu?"

Babam homurdandı. "İnsanlar nehirdeki maceralarınız hakkında çoktan hüküm verdi. Onlara daha fazla mühimmat vermek istiyor musunuz?"

Annemle babamla tartışmanın anlamsız olduğunu düşünerek ellerimi kucağıma koydum. Ne zaman kazanmıştım? En yakın olduğum an Delia Grace yanımdayken oldu.

Bu kadardı!

İç çektim, annemle babama baktım, yüzleri hala kararlıydı.

"Endişelerinizi anlıyorum ama belki de burada dikkate alınması gereken tek şey bizim isteklerimiz değildir," diye teklif ettim.

Annem, "Bu kız skandalına hiçbir şey borçlu değilim," diye tükürdü.

"Numara. Kralı kastediyorum."

Bunun üzerine kendilerini susturdular. Sonunda babam konuşmaya cesaret etti.

"Açıklamak."

"Yalnızca Majesteleri bana aşık oldu ve günlerimi bu kadar kolaylaştıran şeylerden biri de Delia Grace'in arkadaşlığı. Dahası, Jameson babasından çok daha merhametlidir ve onu benim kanatlarım altına almayı anlayabilir. İzninizle, soruyu kendisine yöneltmek istiyorum."

Sözlerimi dikkatle seçmiş, ses tonumu ölçmüştüm. Bana somurtkan ya da mızmız demelerinin hiçbir yolu yoktu ve bir kraldan daha yüksek bir otoriteye sahipmiş gibi davranmalarının hiçbir yolu yoktu.

"Pekala," dedi babam. "Neden ona bu gece sormuyorsun? Ama bizimle oturmaya davetli değil. Bu sefer değil."

Başımı salladım. "Ona şimdi yazacağım ki anlasın. Affedersin." Masamdan biraz parşömen alırken sakin havamı üzerimde tuttum ve onlar şaşırmış görünerek gittiler.

Kapı kapandığında kendi kendime kıkırdadım.

Delia Grace,

Çok üzgünüm ama ailem bu akşamki yemek konusunda tavır aldı. Üzülme! Seni her zaman yanımda tutmak için bir planım var. Bu gece sonra gel ve beni bul, ben de her şeyi açıklayacağım. Cesur ol sevgili dostum!

hollis

Akşam yemeğine giderken hâlâ yargılayıcı bakışlar üzerimdeydi ve bunu pek umursamadığımı fark ettim. Delia Grace bu tür bir incelemeden nasıl sağ çıkmıştı? Ve bu kadar genç yaşta?

Olduğu gibi, ailem bakışları umursamadı, onun yerine yeni miras aldıkları safkan bir kısrak gösteriyormuş gibi içeri girdiler ve bu sadece daha fazla dikkat çekti.

Annem kafa masasına yaklaştığımızda bile değerlendirmek için dönüp bana baktı. Altın elbisemi üzerimde tutmuştum, o da başlıklarından birini ödünç almama izin verdi, bu yüzden altın saçlarıma bir dizi mücevher taktım.

Başlığa bakarak, "Gerçekten görünmüyor," dedi. "Saçların nasıl bu kadar sarı çıktı bilmiyorum ama sadece kafandaki mücevherlerin görüntüsünü mahvediyor."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok," diye yanıtladım. Sanki önceden bilmiyormuşum gibi. Saçım kalabalığın çoğundan bir iki ton daha açıktı ve hayatım boyunca birden fazla kişi bunu fark etmişti.

"Babanı suçluyorum."

"Yapmazdım," diye çıkıştı.

Yutkundum, o anın geriliminin gerçekten onlara ulaştığını gördüm. Tüm çekişmelerin dairelerimizin mahremiyetine ayrılması, ailenin iyi gözlemlenmiş bir kuralıydı. Aniden bunu hatırlayarak, baş masaya yaklaşırken acılarını ısırdılar.

"Majesteleri," diye selamladı babam, yüzünde sahte, geniş bir gülümsemeyle. Ama Jameson orada olduklarını pek fark etmemişti. Gözleri sadece benim üzerimdeydi.

Gözlerimi kaçırarak reverans yaptım. "Majesteleri."

"Bayan Hollis. Lord ve Leydi Brite. İyi bir ruh halinde görünüyorsun. Lütfen gel ve otur." Elini uzatıp masanın arkasına geçmemizi işaret etti. Elimi öptüğünde sevinçten ağlamaya hazır olan kralın yanına oturduğumda nefesim hızlandı. Arkamı döndüğümde Büyük Oda'yı daha önce hiç görmediğim şekilde gördüm.

Kürsüde yükselen herkesin yüzünü görmek, kimin hangi koltuğa oturduğunu sıralamak suretiyle izlemek kolaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, içeri girerken tüm dikkatin beni rahatsız ettiği yerde, Jameson'ın yanındayken aynı bakışları almak beni heyecanlandırdı. Onun tarafından, her bakışta aynı düşüncenin varlığını görebiliyordum: *Keşke ben olsaydım.*

Birkaç sessiz dakikadan sonra gözlerime baktıktan sonra Jameson derin bir nefes aldı ve babama döndü.

"Lord Brite, mülkünüzün Coroa'nın en güzellerinden olduğunu duydum."

Babamın göğsü kalktı. "Öyle derim ki. Muhteşem bir bahçemiz ve güzel, konforlu topraklarımız var. Çocukken kullandığım tahta salıncaklı bir ağaç bile var. Hollis bir kez iplere tırmandı," dedi ve sonra sanki yapmamış olmayı istermiş gibi bir surat yaptı. “Ama Keresken bu kadar güzelken geri dönmek için zaman ayırmak zor. Özellikle tatiller için. Ülkedeki Taç Günü ile kıyaslanamaz."

"Sanmıyorum. Yine de bir ara görmek isterim.”

"Majesteleri her zaman beklerim." Annem uzanıp babamın koluna dokundu. Bir kraliyetin ziyareti, çok fazla hazırlık ve harcanan para anlamına geliyordu, ancak herhangi bir ailenin mülklerini ziyaret etmesi oldukça büyük bir kazançtı.

Jameson bana döndü. "Yani salıncak iplerine tırmandın, öyle mi?"

O anı sevgiyle düşünerek gülümsedim. “Bir yuva gördüm ve kendim de bir kuş olmayı çok istedim. Uçmak güzel olmaz mıydı? Ben de anne kuşla orada yaşamaya ve beni ailesine alıp almayacağını görmeye karar verdim.”

"Ve?"

"Elbisemi yırttığım için azarlandım."

Kral kahkahalarla kükredi ve odanın çoğunun dikkatini çekti. Binlerce gözün sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum ama tek düşünebildiğim onunkiydi. Sevinçle aydınlanan gözlerinin kenarlarında narin kırışıklar belirdi; güzeldi.

Jameson'ı güldürebilirdim ve çok az insan böyle bir yeteneğe sahipti. Bu kadar aptal küçük bir hikayenin onu bu kadar eğlendirmesi beni şaşırttı.

Aslında, kısmen yükseklikten korktuğum için ve kısmen de ailemin siteminden korktuğum için, asla fazla uzağa gitmeden birçok kez salıncağın iplerine tırmandım. Ama o günü özellikle hatırladım, yavrularıyla birlikte onlara yiyecek almak için uçup giden anne kuş. Bebekleri için çok endişeli, ihtiyaçlarını karşılamaya hazır görünüyordu. Daha sonra kendime bir anne olarak bir kuş istemek için ne kadar çaresiz olduğumu sormak zorunda kaldım.

"Ne istediğimi biliyor musun, Hollis? Arkamızda yürümesi ve söylediğin her kelimeyi mürekkeple yazması için birini tutmak istiyorum . Her iltifat, her hikaye. Sonsuz derecede eğlencelisin ve bir saniyesini bile unutmak istemiyorum. Yarın akşam yemeğinde ne tür masallar duyacağımı şimdiden dört gözle bekliyorum.”

Gülüşüm bana döndü. Yarın. Görünüşe göre Jameson beni bir süre onun yanında tutmaya niyetliydi. "O zaman bana tüm hikayelerini de anlatmalısın. Her şeyi bilmek istiyorum," dedim çenemi avucuma dayayarak beklerken.

Jameson'ın dudakları şeytani bir sırıtışla yukarı kalktı. "Merak etme Hollis. Yakında her şeyi öğreneceksin."

dört

“ NEDEN yemeğe gelmedin ? Yine de katılabilirdin," dedim kollarımı Delia Grace'e dolayarak. Sarayın salonları boştu ve bu da sesimizin normalde olduğundan daha fazla yankılanmasına neden oluyordu.

"Annemle gidip on yıldır ilk kez neden yanında oturmadığımı açıklamak yerine orada olmamanın daha kolay olacağını düşündüm."

yüz yaptım. "Ailem . . . bazen *benimle* birlikte görülemeyecek kadar takıntılı olduklarını düşünüyorum .”

Biraz kıkırdadı. "O halde uzak durmamı mı emrettiler?"

kollarımı geçtim. “Yaparlarsa, fark etmezdi. Jameson'ın dediği gibi, her zaman benimle olmalısın."

Yüzü aydınlandı. "Yok canım?"

Başımı salladım. "Sen gittikten sonra, ailem seni bir kenara bırakmak için dava açtı - sanki daha iyi bir arkadaş bulabilirmişim gibi! Ama sakince onlara şu an günlerimin üstesinden gelmeme yardım ettiğinizi hatırlattım ve bu kralı memnun edecekse, o zaman onlar için yeterince iyi olmalı. Bu yüzden tabii ki annem akşam yemeğinde konuyu gündeme getirdi, sanki bu işle bir ilgin varmış gibi ününü öne sürdü.”

Delia Grace gözlerini devirdi. "Elbette yaptı."

"Ama dinle, dinle! Jameson, "Gerçekten bu kadar iyi bir arkadaş mı?" diye sordu. Ben de 'İkinci olarak size, Majesteleri' dedim. Sonra kirpiklerimi ona vurdum."

"Bu adam pohpohlanmayı *seviyor* ." Daha fazlasını bekleyerek kollarını kavuşturdu.

"Biliyorum. Bu yüzden, "Beni gerçekten arkadaşın olarak görüyor musun, sevgili Hollis?" diye sordu. Ve —bu kadar çok insanın önünde bunu yapmaya cesaret ettiğime hâlâ inanamıyorum— elini elimin içine kaldırdım ve öptüm.”

"Numara!" diye heyecanla fısıldadı.

"Evet! Ben de 'Bu dünyada bana senin kadar saygı ve özen gösteren kimse yok' dedim. . . ama Delia Grace yakındır.' Bir an bana baktı ve ah, Delia Grace, sanırım yalnız olsaydık beni öperdi. Sonra, "Leydi Hollis'i mutlu edecekse, Delia Grace devam etmeli," dedi. Ve bu onun sonu oldu."

"Ah, Hollis!" Kollarını bana doladı.

"Bu yüzden orada. Ailemin bu konuda kıvranmaya çalıştığını görmek isterim.”

"Deneyeceklerinden eminim." O, başını salladı. "Sana istediğin her şeyi vermeye istekli gibi görünüyor."

aşağı baktım. "Keşke ne istediğinden emin olabilseydim . " iç geçirdim. "Ama öyle olsaydım bile, insanları nasıl kazanacağımı bilmiyorum ve lordları onun seçimiyle mutlu etmek için bunu yapmak zorunda kalırdım."

Kaşları düşünceyle çatıldı. "Git biraz uyu. Sabah odanda olacağım. Bunu çözeceğiz."

Bir planı olurdu. Delia Grace'in ne zaman bir planı olmamıştı? Ona sarıldım ve yanağından öptüm. "İyi geceler."

Ertesi sabah, tazelenmiş olmaktan başka bir şey hissederek uyandım. Aklım gece boyunca hızla ilerliyordu ve tek yapmak istediğim, düşüncelerimin her biri hakkında konuşmak ve cevapları birinin sonunda bağlı olana kadar ipleri çekmekti.

Jameson'ın beni gerçekten kraliçesi yapmak isteyebileceğine hâlâ inanamıyordum. Ama bunun gerçek bir olasılık olup olmadığını düşündükçe, bu düşünce daha da heyecan verici hale geldi. Bir seçim olarak insanları benimle rahat ettirmek için bir şeyler yapabilseydim, ben de hayran olabilirdim. İnsanlar Kraliçe Honovi gibi ziyaret ettiğim yerleri öpebilir ya da Kraliçe Albrade gibi benim için festivaller düzenleyebilirdi. Kendi başına asil olan Kraliçe Thenelope dışında, diğer tüm kraliçeler benim gibi bir Coroan kızıydı. Hepsi iyi ailelerden gelmişlerdi, hepsi kucaklanmış, hepsi tarihe iz bırakmıştı. . . . Belki bu ben de olabilirim.

Ben yatakta dizlerimi göğsüme dayamış haldeyken Delia Grace elinde bir avuç kitapla içeri girdi.

"Kraliçe olmak, artık sürekli uyumak anlamına mı geliyor sanıyorsun ?" şaka yaptı. Sözlerinde bir ısırık iması duyabiliyordum ama buna değinmemeye karar verdim.

"İyi uyuyamadım."

"Pekala, umarım ne olursa olsun çalışmaya hazırsındır. Örtecek çok şeyimiz var." Makyaj masasına gitti ve bana gelip oturmamı söyleme şekliyle başını salladı.

"Ne gibi?" Yanına gittim ve saçımı yüzümden çekmesine izin verdim.

"Konu dans etmek ve eğlenmek olduğunda, saraydaki herhangi bir bayanı yenebileceğinize inanıyorum. Ancak uluslararası ilişkiler anlayışınız zayıf ve konseyin lordlarını ciddi bir seçim olduğunuza ikna etmek istiyorsanız, onlarla mahkeme siyaseti hakkında konuşabilmeniz gerekiyor."

yutkundum. "Kabul. Peki ne yapıyoruz? Havasız bir eski öğretmenle derse oturmak zorunda kalırsam, öylece ölebilirim gibi hissediyorum."

Delia Grace tokalarını hızlıca yerleştirip saçımın üst kısmını basit bir topuz yapıp geri kalanını aşağıda bıraktı. "Sana yardım edebilirim. Bazı kitaplarım var ve bende olmayan her şeyi kral kesinlikle verirdi."

Başımı salladım. Jameson beni gerçekten gelin olarak kabul etmek isteseydi, mümkün olduğu kadar eğitimli olmamı isterdi.

"Ve diller," diye ekledi Delia Grace. "En az bir tane daha öğrenmelisin."

"Dillerden soğudum! Nasılım . . " iç geçirdim. "Muhtemelen haklısın. Çatal'ı bir gün ziyaret edersek, tamamen kaybolmak istemiyorum."

"Coğrafyanız ne kadar sağlam?" diye sordu.

"Yeterince sağlam. Bırak giyineyim." Dolabıma gitmek için ayağa kalktım.

"Coroan kırmızısını önerebilir miyim?"

Parmağımı ona doğru salladım. "İyi düşünmek."

İyilik kazanmak için yapabileceğimiz diğer küçük, stratejik şeyleri düşünmeye çalıştım, ama Delia Grace'in çok zekice belirttiği gibi, ben eğlencede planlamadan çok daha yetenekliydim. Etekimin son ipini de çekerken kapı çaldı.

Düğümü bağladı ve ben aynada kendime bakarken, şirketim gelmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra cevap vermeye gitti.

Lord Seema orada duruyordu, ifadesi yakın zamanda limon yemiş gibi görünüyordu.

Şaşkınlığımın yüzüme yansımamasını umarak reverans yaptım. "Lordum. Bu onuru neye borçluyum?”

Elindeki kağıdın üzerinde parmaklarını ileri geri gezdirdi. "Leydi Hollis'im. Son haftalarda kralın özel ilgisini çektiğiniz dikkatimden kaçmadı.”

"Bundan emin değilim," dedim. "Majesteleri bana çok nazik davrandı, ama gerçekten söyleyebileceğim tek şey bu."

Sanki bu anı paylaşacak başka bir beyefendi daha olmasını istermiş gibi odaya göz gezdirdi. Değer verecek birini bulamayınca içini çekti ve devam etti. “Cahil mi oynuyorsun yoksa gerçekten söyleyemiyor musun, anlayamıyorum. Her halükarda onun dikkatini çekiyorsunuz ve bana bir *iyilik* yapacağınızı umuyordum.”

Gözlerim, "Devam et!" der gibi kaşlarını kaldıran Delia Grace'e kaydı. Mütevazı ve dikkatli görünmeyi umarak ellerimi önümde birleştirdim. Mahkeme siyaseti hakkında bir şeyler öğrenmem gerekirse, bunun alacağım ilk ders olduğunu sanıyordum.

"Söz veremem efendim, ama lütfen bana neden geldiğinizi söyleyin."

Lord Seema kağıtlarını açtı ve bana verdi. "Bildiğiniz gibi, Upchurch İlçesi Coroa'nın en uzak ucunda. Oraya ya da Royston ya da Bern'e gitmek için, ülkedeki en eski yollardan bazılarını kullanmanız gerekiyor, atalarımız olarak yapılanlar, topraklarımızın sonundaki ormanlara ve tarlalara doğru yavaşça ilerlediler."

"Evet," dedim ve ne olursa olsun, o küçük Coroan tarihini hatırladım.

"Dolayısıyla, bu yolların en büyük onarım ihtiyacı var. Güzel arabalarım var ve onlar bile mücadele ediyor. Bunun, herhangi bir nedenle başkente seyahat etmesi gerekebilecek topluluğumun en yoksullarının üzerindeki yükü tahmin edebilirsiniz.”

"Yapabilirim." İyi bir noktaya değindi. Varinger Malikanesi'ne döndüğümüzde, biz de toprak sahibiydik ve toprak sahibiydik ve bu topraklarda yaşayan ve bize para ve mal olarak kira ödeyen birçok ailemiz vardı. Eski atlarını ve yıpranmış arabalarını görmüştüm. Bu şeylerle kaleye en yakın ilçemizden bile gelmek zor olurdu. Ülkenin en uzak noktalarından yapmaya çalışırken hayal edemiyorum. "Buradaki amacınız nedir efendim?"

“Coroa'daki tüm yolların asil bir araştırmasını istiyorum. Bunu Majestelerine bu yıl iki kez söylemeye çalıştım ve o bunu geçiştirdi. Yapabilirmiydin merak ediyordum . . . onu bir öncelik haline getirmeye teşvik edin. ”

Derin bir nefes aldım. Bunu nasıl yapacaktım?

Lord Seema'ya geri vermeden önce anlama umudum olmayan kağıtlara baktım. "Kralın buna odaklanmasını sağlayabilirsem, karşılığında kendimden bir iyilik isteyeceğim."

"Daha azını düşünmedim," diye yanıtladı kollarını çaprazlayarak.

"Eğer bu proje ilerlerse," diye yavaş yavaş başladım, "geçtiğin ve ismimi anan herkese benim hakkımda nazikçe konuşmanı bekliyorum. Ve bu etkileşimi diğer lordlarla tartışırsanız, lütfen onlara sizi nezaketle karşıladığımı söyler misiniz?"

O gülümsedi. "Leydim, yalan söylemek zorundaymışım gibi konuşuyorsunuz. Söz veriyorum."

"O zaman bu değerli projede sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Memnun, bana derin bir selam verdi ve odadan çıktı. Kapı kapanırken Delia Grace bir kahkaha patlattı. "Hollis, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Kralın eski yolları nasıl umursadığını öğrenmem gerektiğini mi?" Teklif ettim.

"Numara! *Özel konseyin* bir lordu az önce yardımınızı istemek için geldi. Halihazırda ne kadar güce sahip olduğunu görüyor musun?”

Bir an duraksadım ve bu düşüncenin içeri girmesine izin verdim.

"Hollis," dedi sırıtarak, "yukarı çıkıyoruz!"

Bu sefer, akşam yemeği için Büyük Salona girdiğimde ve Jameson baş masaya yaklaşmam için işaret ettiğinde, Delia Grace benimle geldi. Ailem zaten kralın solundaydı, bir fırtınayı gevezelik ediyordu, bu yüzden konuşmaya nasıl tesadüfen yol onarımını yapacağımı bulmak için biraz zamanım olduğunu düşünerek yukarı çıktım.

"Bunu nasıl yapacağım Allah aşkına?" Delia Grace'e sessizce sordum.

"Kimse bugün olması gerektiğini söylemedi. Biraz daha düşün."

Bunun neden Lord Seema'nın sadakatini kazanmaktan daha önemli olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Jameson'ın beni ciddi biri olarak görmesini istiyordum. Onun ortağı olabileceğimi, önemli kararları alabilecek bir zihne sahip olduğumu bilmesini istedim. Yapabilirse . . . o zaman bir teklif kesinlikle çok uzak olmaz.

Delia Grace ve ben, annemle babamın geçen Taç Günü'nde en sevdiği tacının nasıl kaybolduğu hakkında konuşmasını dinlerken ve o, suçlunun bu yıl ortaya çıkıp nihayet geri alabilmesini umduğunu umuyordu. önceki gece konuşmamız ne kadar kolay olmuştu. O zaman nasıl bir şey söylerdim? Aklıma bir fikir kırıntısı geldi ve annem sonunda kralın aralıksız konuşmasına ara vermesine izin verene kadar bekledim.

"Bir fikrim vardı," diye tatlı bir şekilde başladım. "Varinger Salonu'ndaki o eski dönüşü hatırlıyor musun?"

Jameson sırıttı. "Ne olmuş yani?"

“Sanırım ona geri dönmek ve tüm Coroa'daki en güçlü ellerin beni bu konuda zorlamasını istiyorum. Belki o zaman sonunda bir kuş olduğumu hissederdim," diye dalga geçtim.

“Bu kulağa oldukça çekici geliyor.”

"Coroa'da seninle görmek istediğim birçok yer var," diye devam ettim.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Yapman gerektiği gibi! Gittikçe daha fazla, Coroa'nın tüm tarihi konusunda bilgili olmanız gerektiğini düşünüyorum.”

O küçük tik işaretini kralın söylediği, beni kraliçe olarak istediğini düşünmeme neden olan şeyler listesine ekledim.

"Kuzeydeki dağların çok güzel olduğunu duydum, seni ağlatacaklar."

Jameson kabul etti. “Sisin üzerlerine çöküş şekli. . . sanki tamamen başka bir dünyadan geliyorlar.”

Rüya gibi gülümsedim. "Bunu görmeyi çok isterim. Belki ülke turuna çıkmak, insanlarınızın sizi görmesine izin vermek için iyi bir zaman olabilir. Büyük mallarını göster.”

Uzanıp saçımın bir tutamını parmağına doladı. "Bazı güzel şeylerim var, ancak Coroa'nın tamamında benim diyebileceğim bir mücevher var."

kene.

Sesimi bir fısıltıya indirdim. "Sizinle her yere giderim Majesteleri. Rağmen . . ” Etrafına, Peder'e baktım. “Baba, en son Bern'e gittiğinde yolda sorun yaşamadın mı?”

Büyük bir kaşık dolusu yemeğini yuttuktan sonra cevap verdi. "Tekerleği kırdı. Oradaki yollar bozuk."

"Öyleler mi?" Jameson sordu.

, kralla konuştuğu her şey çok önemliymiş gibi, ciddi bir şekilde başını salladı . "Maalesef evet Majesteleri. Onları ayakta tutacak kadar insan yok. Eminim aynı bakıma muhtaç durumda çok daha fazlası vardır."

"Eh, bu olmaz," dedim. "Majestelerinin yaralanmasını istemem. Belki başka zaman."

Jameson parmağını bana doğru salladı. "Kimdi o. . . Ah! Lord Seema!" O çağırdı. Kalabalığın arasından Lord Seema başını kaldırdı ve kralın önünde eğilmek için ileri atıldı.

Jameson başlayınca daha dik oturdum.

"Upchurch'deki yollar hakkında bir şeyler söyleyen sen miydin?"

Lord Seema gözlerini Jameson ve benim aramda kaydırdı. "Evet majesteleri. Oldukça bakımsız durumdalar."

Jameson başını salladı. "İngilizleri ilerletmeyi düşünüyorum, ancak bu inci hanım yolda kalırsa bunu yapamam."

"Hayır, Majesteleri. İzninizle, bir komite toplayabilir ve yolları inceleyebilirim. Daha sonra, istersen uygun bir bütçe ayarlayabilirim. Coroa'nın tüm vatandaşlarının istedikleri yere kolayca seyahat edebilmeleri konusunda çok tutkuluyum ve bunu kendim memnuniyetle denetleyecektim."

"Kabul edildi," diye yanıtladı Jameson çabucak. "Raporları bekleyeceğim."

Lord Seema orada öylece kaldı, hayretler içinde kaldı. "Evet. Evet, elbette," diye kekeledi, geri çekilirken ağzı hâlâ hafif açıktı.

"Ne komik!" Şarkı söyledim. "Sonunda tüm büyük ülkemizi göreceğim."

Jameson elimi öptü. "Tüm Coroa. İstersen tüm kıta."

kene.

Delia Grace'e bakarak koltuğuma geri yerleştim.

Gülümsemesi sertleşirken fincanını kaldırdı. "Etkileyici."

"Teşekkürler." Lord Seema'yı bularak insan kalabalığına baktım. Kafasını bana doğru eğdi ve ben de karşılık olarak aynısını yaptım. Belki sonunda bunu yapabilirdim.

Beş

GÜNLERDE DÜNYAM DEĞİŞTİ. Jameson ne zaman hoşuma gideceğini düşündüğü bir şey görse odama hala çiçek ve biblo gönderiyordu ama şimdi soylular benim için de hediyeler bırakıyordu. Tüm yeni mücevherler elimdeyken, gerçekten Jameson'ın dediği gibiydim: güneş kadar parlak. Bana atanan iki oda hizmetçisi vardı ve sarayın içinden geçtiğimde insanlar bazen biraz sert bir şekilde de olsa bana gülümserlerdi. Bunun için Lord Seema'ya teşekkür etmem gerekip gerekmediğini ya da Jameson'la birlikteyken olabildiğince asil ve sevimli olmaya yönelik yeni girişimlerimin nihayet görülüp görülmediğini bilmiyordum ama bu ilgiden kesinlikle rahatsız olmadım. Hiçbir şeyin bir kralın kalbini kazanmak kadar eğlenceli olamayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Aynı anda sayısız insanın kalbini kazanmak çok daha heyecan vericiydi.

ile birlikte Büyük Salon'a doğru yürürken, saraylılara nezaketle teşekkür edip onlara iyi sabahlar dilediğimde bu düşünce kafamı doldurdu . Jameson'ın bir odaya girdiğimde özel bir duygusu varmış gibi görünüyordu ve yaklaştığımda tüm dikkatini bana çevirirdi. Şimdi ona her katıldığımda, mahkemenin tam görünümünde yanağımdan bir öpücükle karşılandım. Ve bu olduğunda bazı onaylamayan bakışları fark etsem de, bunu bir hayal kırıklığından çok bir meydan okuma olarak kabul ettim.

"Mektubumu aldın mı?" O sordu.

“Bu sabah seninle buluşmam için bir ricayla biten mutlak şiir sayfasını mı kastediyorsun? Neden, evet, yaptım.”

Kıkırdadı. "Benden varlığından haberdar olmadığım sözcükleri çıkarıyorsun," diye itiraf etti, bu kadar çok insanın kulaklarının dibindeyken böyle bir açıklama yapmaktan en ufak bir çekingenlik göstermeden. "Söyle bana, her şey yolunda mı? Yeni hizmetçileriniz mi? Yeni kıyafetlerini beğendin mi?"

Son hediyelerimden birinin tüm ihtişamını görebilmesi için geri çekildim. "Onlar sahip olduğum en güzeller. Ve evet, hizmetçilerim oldukça yardımcı oluyorlar, teşekkürler. Her zamanki gibi çok cömertsin.”

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Bu jetonlar çakıl taşları gibi görünecek..."

Aceleyle gelen ayak seslerini duyunca sustu ve bakışlarını takip ederek ona döndüm. Jameson'ın pek çok danışmanından biri olan yaşlı bir bey, içeri koştu ve başını eğdi.

"Majesteleri, beni bağışlayın. Burada, Isolte'den sığınacak bir yer arayan bir aile var. Davalarını sunmaya geliyorlar.”

Kıtanın bütün krallıkları arasında bir kraldan ülkesine yerleşmeden önce izin istemek adetti. Kraliyet hibesi olmayan bir aile bulunursa, iyi bir günde ortadan kaldırılırlar. Kötü günlerde, Jameson'ın babası Marcellus tahta oturduğunda neler olduğunu görmüştüm.

Majesteleri içini çekti, konuşmamızdan uzaklaşmış gibi görünüyordu. "Pekala, onları içeri al." Sanki o anda aklına bir fikir gelmiş gibi bakışları bana döndü. "Leydi Hollis, belki de duruşma için oturmak istersiniz?" Elini yanındaki koltuğa salladı. İçindeki beyefendi, Lord Mendel, ikimizin arasına hızla baktı.

"Majesteleri, ben-"

Yanındaki Lord Seema koluna ihtiyatlı bir şekilde dokundu. Lord Mendel içini çekti ama hem krala hem de bana eğilerek ayağa kalktı. Yerimi alırken Lord Seema'ya minnettar bir başımı salladım.

Benim adıma sessizce kendini beğenmiş olan Delia Grace'e bir bakış attım; her zaman biliyordu, değil mi? Etrafımızda dolaşan hoşnutsuz mırıltılar duydum - evet, hala kazanmam gereken kalpler vardı - ama dikkatimi Jameson'a odakladım. Bu, tam olarak neler yapabileceğimi kanıtlamak için bir fırsattı. Eğer o an gerektiriyorsa, ağırbaşlı ve zeki olabilirim.

Olabildiğince dik oturdum, çenemi aşağıda ve nefesimi yavaş tutarak. Herkesin beni dengeli, yetenekli biri olarak görmesini istedim. Belki o zaman Jameson beni kraliçesi yapmaya hazır olur.

Yaşlı bir beyefendi ve karısı, eli zarif bir şekilde onun elinin üzerine tünemiş halde odaya girdiler. Arkalarında üçü erkek biri kız dört çocuğu vardı.

Ebeveynleri grileşmeye başlarken, çocukların hepsinin soluk teni ve sarının çeşitli tonlarında saçları vardı. En küçük oğlan sinirliydi, kız kardeşinin elini sıkıca tutuyordu, o ise odayı çok farklı bir şekilde tararken, gözleri onun bir şey aradığını gösteriyordu.

Baba diz çöktü, dizini yere getirdi, sonra ayağa kalkıp kendini krala sundu. Bize Isolte'den oldukları söylenmeseydi bile, bu çok açık olurdu. Arazi yazın çok rüzgarlıydı ve kış burada olduğundan çok daha uzun sürdü. Şu anda bile hâlâ hafif kar gördüklerini duysam şaşırmazdım. Bu nedenle, Isolten'ler içeride daha fazla zaman geçirdiler ve Coroa'nın her yerinde görülen güneşten öpülen yanaklar üzerlerinde yoktu.

"Günaydın efendim," dedi Jameson, adamı konuşmaya davet ederek.

"Majesteleri, zavallı halimizi bağışlamanız için dua ediyorum, ama doğruca buraya geldik," diye başladı baba alçakgönüllülükle.

Görünüşlerine fakir demezdim. Kadife, ailenin her üyesine bol bol bol bol dökümlü. . . bu da kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırmamı sağladı. Dürüst olmak gerekirse, bu kolları kim tasarladı? Kollarını örten yardadan fazladan bir elbise yapabilirim. Ve şapkalar! Hayatım boyunca Isolte'nin modasını hiç anlamadım.

Gerçekte, Isolte'deki insanları hiç anlamadım bile. Çoğu zaman akla gelen kelime *orijinal değildi* . Evet, astronomi ve bitkibilimdeki harika bulgularını ve doktorları tarafından keşfedilen ilaçların halkları için büyük faydalar sağladığını duymuştum. Ama yaptıkları müzik en iyi ihtimalle yumuşaktı, icra ettikleri danslar bizimkilerden kopyalanmıştı ve diğer sanat çabalarının çoğu başka yerlerde görülen bir şeyin değiştirilmiş biçimleriydi. Modaları, kimsenin iddia etmediği bir şey için en iyi girişimleri gibi görünüyordu. Ve neden yapsınlar?

"Bize kralımızdan bir sığınak sunarak, senin topraklarına yerleşmemize izin vermen için merhametini dilemeye geldik," diye devam etti baba, sesinde gergin bir ifade vardı.

"Peki nereden geliyorsunuz efendim?" Jameson, cevabı bilmesine rağmen sordu.

"Isolte, Majesteleri."

"Adınız nedir efendim?"

"Lord Dashiell Eastoffe, Majesteleri."

Jameson durakladı. "Bu ismi biliyorum," diye mırıldandı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Hafızası geri geldiğinde, ziyaretçilere şüphe ve acıma karışımı gibi görünen bir bakış attı. "Evet, neden Isolte'den ayrılmak istediğini anlayabiliyorum. Ah, Hollis," dedi, gözlerinde oyunbaz bir parıltıyla bana dönerek, "hiç tanrılara şükrediyor musun, o mızmız değil de bir kral olduğun için, Kral Quinten?"

"Sizi diğer krallardan üstün tuttuğumuz için tanrılara şükrediyorum, *Majesteleri* ." Kirpiklerimi flörtöz bir şekilde savurdum ama gerçekten onun için göklere şükretmiştim. Kıtadaki herhangi bir kraldan daha genç ve daha güçlüydü , babasından çok daha nazikti ve duyduğum diğer liderlerden çok daha az huysuzdu.

Kıkırdadı. "Ben sizin yerinizde olsaydım ben de kaçabilirdim efendim. Son zamanlarda birçok aile Coroa'ya göç etmeyi seçti." Kalede yaşayan böyle bir aile vardı ama onları hiç görmedim. "Sevgili ihtiyar Kral Quinten'ın bugünlerde tebaasına böyle bir korku salmak için neler yaptığını merak ediyorum."

Lord Eastoffe, soruyu yanıtlamak yerine, "Majesteleri için de bir hediyemiz var," dedi. En büyük oğluna başını salladı ve genç adam, kralın önünde eğilerek ve uzun kadife bir paketi havaya kaldırarak ilerledi.

Jameson kürsüden genç adama doğru yürüdü ve kumaşı geri çevirdi. Altında, kabzasında bir dizi mücevher bulunan altın bir kılıç vardı. Jameson bıçağı kaldırırken, yeni bahar güneşi bıçaktan sekerek beni geçici olarak kör etti.

Kılıcı inceledikten sonra, Jameson genç adamın uzun saçından bir tutam çıkardı ve hediyesiyle kesti. Kolaylıkla kesilirken kıkırdayarak kılıcı tekrar kaldırdı. "Bu etkileyici, efendim. Eşit olduğunu hiç görmedim."

Lord Eastoffe minnetle, "Teşekkürler Majesteleri," dedi. "Ne yazık ki, bunun için kredi alamam. Ben bir beyefendi olarak yetiştirildim, ama oğlum bu zanaata karar verdi ve toprak olsun ya da olmasın kendi geçimini sağlayabilmeyi seçti."

nezaketle kestiği çocuğa baktı . "Bunu sen yaptın?"

Çocuk başıyla onayladı, gözleri yere eğikti.

"Dediğim gibi, etkileyici."

"Majesteleri," diye başladı Lord Eastoffe, "bizler topraklarımız ve yaşamlarımız üzerindeki ciddi tehditler nedeniyle mülklerimizi terk etmek zorunda kalan, hırsları olmayan basit insanlarız. Biz sadece buraya barışçıl bir şekilde yerleşmek istiyoruz ve hiçbir doğal Coroan'a karşı bir adım atmayacağımıza ve onların size olan sadık hizmetinde yer almayacağımıza söz veriyoruz."

Jameson onlardan uzaklaştı, gözleri yüzüme yerleşirken düşünceli bakışlardan odaklanmaya geçti. Sırıttı, aniden kendisinden son derece memnun görünerek. "Leydi Hollis, bu insanlar sığınmak için geldiler. Savunmalarına ne dersiniz?"

Gülümseyerek aileye baktım. Bakışlarım üstünkörü bir şekilde en küçük çocukların ve annelerinin üzerinden geçti ve en büyük oğula odaklandı. Hala dizlerinin üzerindeydi, elleri kadife sargıyı tutuyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bir an için dünya durmuştu. Kendimi tamamen onun bakışlarında kaybolmuş halde buldum, başka tarafa bakamıyordum. Gözleri şok edici bir maviydi - Coroa'da yeterince ender görülen ve daha önce gördüğüm her şeye tamamen benzersiz bir renk. Gökyüzünün veya suyun gölgesi değildi. Bunun için bir sözüm yoktu. Ve mavi beni içeri çekti, gitmeme izin vermedi.

"Holis?" Jameson dürttü.

"Evet?" Uzaklara bakamazdım.

"Ne söyleyeceksin?"

"Ey!" Şimdiki zamana dönerken göz kapaklarım titredi. “Eh, tüm tevazu içinde geldiler ve zanaatkarlıkları ile toplumumuza katkıda bulunacaklarını gösterdiler. En önemlisi, yerleşmek için en iyi krallığı seçmişler ve bağlılıklarını yaşayan en iyi krala sunmuşlardır. Eğer benim kararım olsaydı?” Jameson'a baktım. "Kalmalarına izin verirdim."

Kral Jameson gülümsedi. Testi geçmiş gibiydim. "İşte burada," dedi Isolten'lere. "Kalabilirsin."

Eastoffe ailesi sevinçle kucaklaşarak birbirlerine baktılar. Genç adam başını bana eğdi, ben de aynısını yaptım.

"Senin bir ailen. . . *Calibre* şatoda kalmalı," diye talimat verdi Jameson, sözleri bir davetten çok bir uyarı gibi geliyordu, ama nedenini anlamamıştım. "En azından şimdilik."

"Elbette Majesteleri. Ve bizi nerede tutmayı seçersen çok mutlu olacağız," diye yanıtladı Lord Eastoffe.

"Onları Güney Kanadı'na götürün," diye emretti Jameson, bir muhafıza başını sallayarak. Isolten'ler arkalarını dönüp dışarı çıkmadan önce onay için başlarını eğdiler.

"Hollis," diye fısıldadı Jameson yanımda, "çok güzel yapılmıştı. Ama hızlı düşünmeye alışmalısın. Senden konuşmanı istersem, hazır olmalısın.”

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladım, kızarmakla mücadele ederek.

Ben Eastoffe ailesini seyrederek gözlerimi salonun arkasına odaklarken, danışmanlarından biriyle konuşmak için döndü. En büyük oğlunun adını hâlâ bilmiyordum ama omzunun üzerinden bana bakıp tekrar gülümsedi.

Daha önce bakışlarımı tutmasına neden olan şeyin hızlı bir çırpınışı içimden geçti ve sanki göğsümdeki küçük bir çekiş bana o gözleri takip etmemi söylüyordu. Ama reddettim. Coroan olarak bildiğim bir şey varsa, o da Isolten mavisine güvenilmemesi gerektiğiydi.

Altı

" ŞİMDİ BU YAPILDI, sana göstermem gereken bir şey var," diye fısıldadı Jameson kulağıma. Bu sabah onun daveti üzerine geldiğimi hatırlayarak, şeytanca heyecanlı gözlerine bakmak için döndüm. Göğsümde uğuldayan garip histen beni uzaklaştıracak bir şeye -herhangi bir şeye- sahip olduğum için minnettardım.

Minnetle elini tuttum, ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirir geçirmez, endişeli görünüyordu. "Titriyorsun. hasta mısın?"

"Sürekli sana bakan o gözlerle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum," diye cevap verdim, açıklamaya çalışarak. "Çok fazla ve çok hızlı karar vermelisin."

Beni platformun kenarına götürürken gözleri bilgelikle parlıyordu. “Babamda mükemmel bir öğretmen olduğu için şanslıydım. Gelinim, kim olursa olsun, benden hükmetme mesleğini öğrenmek için elinden geleni yapmalıdır.”

"Bu küçük bir görev değil, Majesteleri."

Sırıttı. "Numara. Ama bazı ödüllerle geliyor. ”

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama o sadece karşıya baktı. "Majesteleri?"

Beni umursamadan çenesini yukarı kaldırarak gülümsemeye devam etti.

Basamaklardan aşağı indik ve o beni Büyük Odanın önündeki kapılardan birine götürürken derin bir nefes aldım. Gardiyanlar geçmemize izin verirken onunla bir bakış paylaştım; Daha önce hiç burada bulunmamıştım. Kralın odaları -özel odaları, ibadet için kullanılan odaları ve özel konseyde çalışanlara verdiği boşluklar- Büyük Oda tarafından herkesten ayrılmıştı. Oldukça etkileyici bir giriş yapmasına izin verdi ve onu güvende tutmak daha kolaydı.

"Majesteleri, nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yerde," diye nazlı bir şekilde şarkı söyledi.

"Kesinlikle hiçbir yerde değil," diye ısrar ettim, midemde heyecan köpürüyordu.

"İyi. Gerçekten tanıştığımız geceden beri seni götürmeyi düşündüğüm bir yer."

gözlerimi devirdim. "Kendimi dünyanın en büyük aptalına çevirdiğim anı mı kastediyorsun?"

O güldü. "Coroa'nın en çekici kızı olduğun an."

"Size söylemeliyim, hayatınıza bir nebze olsun neşe kattığımı bilmek beni çok mutlu etti," diye itiraf ettim. "Her leydi bir kralı güldürdüğünü söyleyemez."

“Benim durumumda, mahkemedeki bekar bir kız bile söyleyemez. Tek sensin , Hollis. Diğer herkes? Bir şey istiyorlar. Ama sen veriyorsun ve veriyorsun.” Elimi öpmek için kaldırdı. "Bu yüzden karşılığında sana vermek beni memnun ediyor."

Jameson'ın bana göstermek istediği odaya varmadan önce iki muhafız grubunun yanından geçtik. Biz oradayken, gardiyanlardan biri özel bir anahtar çıkarıp bize bir fener vermek zorunda kaldı.

"Odada zaten bazı fenerler var," diye beni temin etti Jameson, "ama pencere yok, bu yüzden biraz ışık yardımcı olur."

"Bir zindana kadar eşlik mi ediliyorum?" Şaka yaptım, korkmuş numarası yaptım.

O güldü. "Bugün değil. Gel. Sanırım burası bir gün şatodaki en sevdiğin oda olabilir."

kene.

Bir an gözlerimin alışmasına izin vererek ve sonra nasıl nefes alacağımı tamamen unutarak tereddütle kapıdan onu takip ettim.

"Bunlardan bazıları benim," diye başladı. "Taç giyme günümde taktığım mührü tanıdığına eminim. Bu yüzükleri burada, birçok kez taktım. Ve bu . . ”

"Etus'un Tacı," diye nefes aldım, tamamen dehşete kapılmıştım. "Yakından daha da güzel."

Parçaya uzun süre baktım, gözlerimin köşelerinde yaşların toplandığını hissettim. Yedi kuşaktan biraz daha uzun bir süre önce Coroa, liderlik için sürekli iç savaşlar yaşıyordu. Hükümdarlar birkaç yıl içinde yapıldı ve ortadan kaldırıldı ve bizi kendimizle savaşta ve topraklarımızı alabilecek diğer ülkelere karşı savunmasız bıraktı. Sonunda, Barclay kabilesi - Jameson'ın soyundan gelen Barclay'lerin aynısı - düşmanlarından geriye kalanları fethetti ve savaş acımasız olsa da, insanlar tek bir açık lidere sahip oldukları için minnettardı. Halk, altın ve mücevher kırıntıları topladı, eritti ve onları bir taç haline getirdi. Kutsal bir adam onu kutsadı ve herkes Kral Estus Barclay'in taç giymesini izlemeye geldi, insanlar haklarını onun liderliğine devretti.

Estus'un Tacı yılda yalnızca bir kez, Taç Günü'nde çıkarılırdı ve yalnızca soylu bir ailede doğacak kadar şanslı olanlar bir an için onu görebilirdi.

"Majesteleri, teşekkür ederim. Bu kadar özel bir şeye bu kadar yaklaşmama izin verdiğin için bana duyduğun güven çok büyük olmalı ve bu beni utandırıyor." Hissettiğim huşu ifade edemezdim ama o anda ne kadar ayrıcalıklı olduğumu biliyordum. Yüzümü ona döndüm, gözyaşları hala görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Elimi tuttu, tekrar öptü. "Sana güveniyorum, Hollis. Dediğim gibi: sürekli veriyorsun. Zamanınız ve sevginiz, kahkahanız ve özeniniz. Bana zaten onların içinde bin hediye verdin. Bu yüzden sana Estus'un Tacı'nı görmenin senin hediyen olmadığını söylemeliyim. . . bu."

Daha fazla mücevherle dolu raflarla kaplı solumdaki duvarı işaret etti. Safir ipler, pırlanta danteller önüme serildi. Bu odada pencerelere ihtiyacımız yoktu - sahip olduğumuz küçük ışık, onları göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldatmaya yetiyordu.

"Bunlar kraliçenin mücevherleri. Her yıl Coroa ve Isolte kralları barışımızı yenilemek için bir araya geliyor. Kral Quinten hafta sonunda yıllık ziyaretine gelecek ve kraliyet ailesi gibi görünmeni istiyorum."

Bir yanım bayılmak istiyordu. Bir yanım ailemin burada olup bunu görmesini diledi. Ama her bir parçam pembe mücevherler ve pırlantalarla süslenmiş o kolyeyi takmak istiyordu.

Bu muhteşem parçalardan herhangi birini işaret etmekten bile korkarak ona yaklaştım. "Pek emin misin? Ne kadar değerli olduklarını biliyorum.”

"Onların yanında daha fazla güvenebileceğim kimse yok. Ve gerçekten, balo salonundaki o geceden beri, seni boynunda bunlar kadar güzel bir şeyle hayal ediyorum." Sanki hepsini bana sunuyormuş gibi mücevher duvarını işaret etti.

Memnun kaldım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve pembe ile kırmızı arasında bir yerde duran pürüzsüz, soğuk taşlara dokunmak için parmaklarımı kaldırdım. "Bu."

"Kusursuz."

Belirgin bir şekilde bir kraliçe düşünülerek yapılmış bir şey giyeceğimi bilmenin heyecanı beni ele geçirdi ve arkamı dönüp kollarımı Jameson'a doladım. "Benim için fazla iyisin."

"Mutlu musun?"

"Neredeyse fazla mutlu," diye yanıtladım ona sıkıca tutunarak ve bir şeyin farkına vararak. "Majesteleri. Daha önce hiç yalnız olmamıştık."

O gülümsedi. "Eh, sen oldukça erdemli bir hanımefendisin. Şimdi yanımdan kaçmanı sağlayabildiğime şaşırdım."

"Sen çok zekisin."

Ve çok yakın ve yalnız olduğumuz ve kendi dünyamıza çekildiğimiz için, beni öpmek için eğildiğinde, ona doğru eğildim. Sonunda öpülmek harika bir şeydi ve bir kral tarafından öpülmek daha da heyecan vericiydi. Jameson beni kendine çekti, çenemi tuttu ve öpücüğün yeterince uzun olduğunu düşündüğünde geri çekildi.

Sanki bir karar vermiş gibi gözlerinde bir şeyler değişti. Sesi çok ciddileşti.

"Kendini hazırlamalısın, Hollis. Bizim için birçok değişiklik geliyor."

Yutmuşum. "İkimiz için de mi Majesteleri?"

Onayladı. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde, tüm Coroa'nın sana ne kadar taptığımı fark etmesini sağlamaya niyetliyim. Bu çok şey ifade edecek. Bazıları senin lütfun için yalvaracak; diğerleri senin adını lanetleyecek. Ama bunların hiçbiri önemli değil, Hollis. Seni gelinim olarak istiyorum."

Bir yanıtı fısıldamak bile tüm gücümü aldı. "Ve bundan onur duyacağım. . . ama buna layık olmadığımdan endişeleniyorum."

Başını salladı, dikkatlice kulağımın arkasına gevşek bir bukle sıkıştırdı. "Bence kraliyet ailesiyle evlenen birçok kişi böyle hissediyor ama endişelenmene gerek yok. Sadece büyük büyükannem Albrade'i düşün. Yeminini ettiğinde bir Isolten kadar solgun olduğunu söylüyorlar," diye şaka yaptı, "ama dönüştüğü efsaneye bakın."

Gülümsemeye çalıştım ama kendimi bir savaşı kazanmak kadar cesurca bir şey yaparken hayal etmek zordu.

"Ben asker değilim," dedim uysalca.

"Ve ben senin olmanı istemiyorum. Senden tek istediğim, zaten olduğun her şey olman. İşte benim tatlı Hollis'im, seni bunun için seviyorum."

Seni bunun için seviyorum, seni bunun için seviyorum, seni bunun için seviyorum. . .

Sözler kalbimde yankılandı ve onları bir şişede saklamanın bir yolunun olmasını diledim. Devam etmeden önce kendimi toparlamam için bana bir dakika daha verme nezaketini gösterdi.

"Kardeşim olmadan büyüdüm. Annemle babam çok erken öldü. Her şeyden önce bana bu hayatta özlemini çektiğim şirketi verdin. Senden tek isteğim bu. Herhangi birinin istediği başka bir şey gereksizdir. Bu dünyadaki ortağım olmaktan mutlu olabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman her şey yoluna girecek."

Öyle içten, öyle bir duyguyla konuştu ki, gözlerim bir kez daha dolmuştu. Sevgisi eziciydi ve gözlerimin içine baktığımda, benimkilerden sadece birkaç santim ötedeyken, yanında olduğum sürece benden istenebilecek herhangi bir görevi yapabileceğime güveniyordum.

Bu çok garip bir histi, çok yeni. O anda, bunun aşk olması gerektiğini biliyordum. Zayıf dizlerden daha fazlasıydı, ama bana ilham verdiği sarsılmaz kararlılık. . . tüm bunlar Jameson'a özgüydü.

Başımı salladım. Yapabileceğim tek şey buydu. Ama onun için bu yeterliydi.

"Şimdilik bunu bir sır olarak saklamanızı rica ediyorum. Lordlar hala sınır uğruna beni Bannirli prensesle evlenmeye ikna etmeye çalışıyorlar ama bu düşünceye katlanamıyorum. Coroa'yı kendi başımıza güvenli hale getirebileceğimize onları ikna etmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Tekrar başımı salladım. "Ben de aynısını yapacağım."

Beni tekrar öpecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra daha iyi düşündü. "Kimsenin onurunu sorgulamasına fırsat bulamadan seni geri götürmeliyim. Gel, tatlı Hollis, gittiğimiz deliliğe."

Kapılar Büyük Odaya açılırken herkesin odağı bize döndüğünde kızardım. Kalbim acımasızca çırpındı ve bunu görüp göremeyeceklerini merak ettim.

Kraliçelerine bakıyorlardı.

Yedi

SONRAKİ BİRKAÇ GÜNDE, Delia Grace durmaksızın peşimdeydi. Bazen söylediği tek bir şeyi duymamış gibi mırıldandım ya da tüm zaman boyunca gülümseyerek kendimi tamamen başka bir işle meşgul ettim. Bugün yeni bir elbise üzerindeki bazı nakışlara eğildim, ama ne kadar odaklanmaya çalışsam da Delia Grace ancak bu kadar uzun süre görmezden gelinebilirdi.

"Neden en azından bana ne gördüğünü söylemiyorsun?"

kıkırdadım. “Bir oda koleksiyonundan başka bir şey değil. Öyle oluyor ki Jameson bunların içinde yaşıyor.”

“Dünyada ne seni bu kadar uzun sürdü?”

Tasarımı temiz tutmaya çalışarak altın ipliğimi dikkatlice çektim. "Beş dakika boyunca yoktuk."

"On beş!"

Omzumun üzerinden ona şok içinde baktım. "Kesinlikle hayır."

“Oradaydım, mahkemenin geri kalanıyla bekliyordum. Sizi temin ederim, hepimiz zaman tutuyorduk."

Gülümseyerek başımı salladım. "Yakında her şeyi öğreneceksin."

"Seninle evlendi mi?"

Neredeyse parmağımı delecektim. "Beni bu kadar az mı düşünüyorsun? Kral olsun ya da olmasın, tanık olmadan evlenmek kaçmak kadar kötü. Jameson'ın itibarımı bu şekilde zedeleyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

En azından özür diler gibi görünme nezaketine sahipti. "Numara. Üzgünüm, Hollis. Ama o zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Arada bir küçük bir sürprizin tadını çıkaramaz mıyım? Yoksa bir sır mı? Tanrı, onların mahkemede tutulmasının imkansız olduğunu biliyor.”

Gözlerini devirdi. "Eh, eğer bu doğru değilse, o zaman hiçbir şey yoktur." Gülümseyerek yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Önemli bir şey olursa bana söylersin, değil mi?"

"Güven bana, keşke sana her şeyi anlatabilseydim." Tekrar dikişlerimi çektim. Elbise oldukça hoş görünüyordu ve düşüncelerimi meşgul edecek başka bir şeyin olması hoş bir değişiklikti.

"Bana şunu söyle: İşler tahmin ettiğim gibi mi gidiyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kirpiklerimin altından ona baktım. Tepki veren gülümsemesi yeterliydi.

"Pekala o zaman," dedi. "Bayanlara ihtiyacınız olacak."

Elbiseyi yere koydum. "Numara. Sahte arkadaşlardan oluşan bir çevre oluşturmak istemiyorum. Saraydaki kızların çoğu , balo gecesinden beri bana hançerlerle bakıyor; Onları her zaman yakınımda istemiyorum."

"Size eşlik edecek insanlara ihtiyacınız var."

"Hayır," diye yanıtladım. "Bir *kraliçenin* ona eşlik edecek insanlara ihtiyacı vardır. öyle bir başlığım yok . . şu anda."

"Holis."

"Ve eğer bir ev toplamaya çalışırsam, lordlar konuşur. Görünüşe göre hâlâ kararsızlar ve Jameson'a zorluk çıkarabilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

İçini çekti. "İyi öyleyse. Mahkemede *bir kişiden daha ihtiyaçlarınızı karşılamasını* isteyecek olsaydınız, bu kim olurdu? Ve Estus adına sakın o domuz burunlu Anna Sophia'yı söylemeye kalkışma."

iç geçirdim. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Evet, ama uzun sürmez. Bu bir oyun değil, Hollis."

Daha birkaç hafta önce bile her şeyi böyle düşündüğümü hatırladım. Ama Delia Grace haklıydı; bunlar önümüzde şekillenen hayatımızın yollarıydı. Oynamak için bir şey değildi.

"Daha fazla ipliği nerede bulacağımı sanıyorsun?"

Delia Grace ayağa kalktı. "Kraliyet terzisinin bir sürü yükü olmalı. Gidip onu bulabilirim."

"Hayır, hayır" dedim. "Bana izin ver. Hayatım için yapacak çok planın olduğuna eminim," diye ekledim göz kırparak.

Kalabalık bir aktivite kavşağı olan kalenin ortasına açılan ailemin dairelerindeki odamın yan kapısından çıktım. Etrafa bakmak için bir saniye sürdüm. Keresken Kalesi'nde epey zaman geçirmiş olsam da, yine de kendimi çevreme karşı hayranlık içinde bulmuştum .

Geniş koridorlar büyüktü ve gösterişli bir şekilde dekore edilmişti; taş işçiliği düzgün ve güzeldi; ve her yerde onlar için yeterince geniş olan her alanın üzerinde gölgelikler oluşturan muhteşem kemerler vardı. Bana sık sık baş aşağı köprüleri hatırlatıyorlardı, iğleri sanki bekleyen parmaklarımızın uçlarına dokunmak istercesine aşağı iniyordu. Muhteşem sarmal merdivenler kalenin üst katlarından geçiyordu ve burada bulunan heykel ve resim koleksiyonlarının, yabancı büyükelçilerin kıtanın başka herhangi bir yerinde gördüklerini geride bıraktığı söylendi.

Ailemin daireleri, saygın bir yer olan Doğu Kanadı'nın iç kenarındaydı. Büyük önem taşıyanlar, Büyük Salon'a en yakın olan ve dolayısıyla krala en yakın olan çok küçük Kuzey Kanadı'nda yaşıyorlardı. Kuzey Kanadı'nda soylulara ve ileri gelenlere ayrılmış boş daireler de vardı. Kral Quinten ziyarete geldiğinde burada kalacaktı.

Sırada, Doğu ve Batı Kanatlarının yakın taraflarında yaşayan uzun Coroa soyuna sahip aileler vardı ve ardından daha kısa çizgileri olan ancak değerli bağları olan ve dış kenarlarda araziye sahip olanlar vardı. O zaman daha az önemli aileler ve koridorlarda belirli bir kavşağın ötesine geçerseniz, pek çok insanın orada olup olmadığınızı umursamadığı açıktı. Yüksek katlar kalabileceğiniz anlamına geliyordu, ancak mutlaka görülmesi beklenmiyordu ve hizmetçiler evlerini ana katın altındaki katlara yaptılar.

Sarayın arkasının ötesinde, kalenin kendisine ait olduğunu iddia ettiği tepenin yüksek zirvesi boyunca, sarayı işleten insan kitlelerinin işlerinin çoğunu yaptığı müştemilatlar, kiler ve diğer alanlar vardı. Terziyi burada bulabileceğimi umuyordum.

"Ey!" Bir köşeyi biraz hızlı döndüğümde nefesim kesildi.

Neredeyse çarpacağım iki genç adam bana baktılar ve sonra derin bir selam verdiler. Saçları tek başına onları kusursuz yapıyordu; bunlar Isolte'li çocuklardı. Coroa'daki kibar erkeklerin yeleklerinin *altına* giydikleri çok bol gömlekler giyiyorlardı ve ikisi de içlerinden aletlerin çıktığı deri çantalar taşıyorlardı.

Ah, lütfen, buna gerek yok, diye ısrar ettim, onları ayağa kalkmaya teşvik ederek.

Kör edici mavi gözlü çocuk başını kaldırdı. "Belki vardır, Leydi Brite."

Gülümsedim. "Adımı öğrendiğini görüyorum. Ama Lady Brite'ı kullanan annemdir. Ben sadece Hollis'im."

Ayağa kalktı, gözleri teması hiç kesmedi. "Holis," dedi. Orada bir an durduk, adım aramızda asılıydı ve bir kez daha kendimi başka tarafa bakmakta güçlük çekerken buldum. "Ben Silas," diye ekledi sonunda. "Ve bu da kardeşim Sullivan."

Kardeş sadece başını eğdi. Silas elini onun omzuna koydu. "Neden gidip o malzemeleri ek binaya götürmüyorsun? Birazdan takip edeceğim."

Sullivan hiçbir şey söylemeden hızla çıkmadan önce başka bir pruvaya düştü.

Bunun için üzgünüm, dedi Silas bana dönerek. "Sullivan seni tanımıyorsa çok utangaçtır. Aslında yapsa bile utangaçtır."

kıkırdadım. "Pekala, benim adıma özür dilemen gerekecek. Seni korkutmak istemedim."

"Ne zamandan beri herhangi bir şey için özür dilemelisin leydim? Senin kraliçe olacağını söylüyorlar."

Gözlerim büyüdü.

"Doğru değil mi? Tahmin etmek istemedim. Sadece, sen geçtiğinde herkes öyle diyor."

aşağı baktım. "Bu insanlar . . . söylediklerinde kulağa mutlu geliyorlar mı?"

Onayladı. "Onlardan bir çoğu. Bizim yaşlarımızdalarsa, üslubunun hayranlıktan çok kıskanç olduğunu söyleyelim."

iç geçirdim. "Anlaşıldı. Parmağımda yüzük yok, bu yüzden kimse gerçekten öyle ya da böyle söyleyemez."

"O zaman *tüm* bunlar gerçekleşirse, umarım ikiniz çok mutlu olursunuz. Isolte'nin bir kraliçesi var, ancak bir liderden beklenmesi gereken bir güç ve cömertlikten yoksun olduğu evrensel olarak kabul ediliyor. Halkın sana sahip olduğu için şanslı olacak."

Ayaklarımın kızardığını hissederek baktım ve elindeki aletleri tekrar fark ettim.

"Affet beni ama şimdi buradayken neden hala çalışıyorsun? Isolte'den ayrıldınız - bu arada, bir insanın yapabileceği en akıllıca şeylerden biri olabilir - o halde neden baştan başlayıp babanız gibi bir centilmen olmayasınız? Kesinlikle daha temiz olurdu."

O güldü. "Yapabileceklerimden gurur duyuyorum. Kılıç ve zırh konusunda en iyiyim ama Sullivan benimle çalışmaktan çekinmezse mücevher de yapabilirim." Omuz silkti, hala kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Kılıcını kralına takdim ettikten sonra ben..."

"Ah, ama o artık senin de kralın," diye yorum yaptım.

Oğlan -Silas- başını salladı. "Beni affet. Hepimiz hala uyum sağlıyoruz ve şu anda krallardan biraz şüpheliyim."

Konuşmamıza dönmeden önce biraz durakladı. "Kılıcımızı krala sunduğumuzdan beri, daha fazlası için birkaç talep aldık ve sanırım annem birisini bir kolye sipariş etmesi için ikna etmeyi bile başardı."

Ellerimi kalçalarıma koyup ona baktım, etkilenmiştim. "Ve burada Isoltens'i sanatçı olarak kabul etmedim." Gülümsedi ve omuz silkti. "Bu oldukça kullanışlı bir beceri. Kendiniz bir saray mensubu olsaydınız bunu nasıl öğrendiniz?"

"Malikânemiz kaleye yakın olduğu için rahatlıkla girip çıkabiliyorduk, bu yüzden zamanımızın çoğu evde geçiyordu." Yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı. “Babamın en büyük pişmanlığı gençliğinde pratik bir beceri geliştirmemesidir, bu yüzden metal işçiliğine ilgi duyduğumda öğrenmemi mümkün kıldı. Yaptığım ilk kılıç kuzenim Etan için miydi?” Kimden bahsettiği hakkında bir fikrim varmış gibi söyledi. "Bir turnuva için iyi bir savaş kılıcına ihtiyacı vardı. Kulp güvenemeyeceği kadar sallandı ve ilk vuruşunda büyük bir çip çıktı, ama o bunu tüm turnuva için aynı şekilde kullandı." Bütün bunları, bana bütün sahneyi hayal ettiğini söyleyen bir ifadeyle söyledi. "Üç yıl oldu ve yapabildiklerimden gurur duyuyorum ama her zaman gelişmeye çalışıyorum. Hepimiz. Ablam bile metal işleri yapıyor, çoğunlukla daha ince şeyler yapsa da Sullivan ve benim yaptığımız takılarda son rötuşları yapıyor.” Ellerini kaldırdı. "Parmaklarımız çok büyük."

Ellerini inceledim, kuru olduklarını ve tırnaklarının yataklarında kurum olduğunu fark ettim. Bir asil olarak yetiştirilmiş olabilirdi ama elleri centilmenlikten başka bir şey değildi. Bununla ilgili bir şey onları benim için çarpıcı bir şekilde güzel yaptı. Cevap verdiğimde hayranlıkla iç çekerek arkama yaslandım. "Bu harika."

Omuz silkti. “Isolte'de o kadar etkileyici değil. Orada sanat o kadar önemli değil.”

Kaşlarımı kaldırarak buna izin verdim. “Herkesin söylediği kadar soğuk mu?”

"Rüzgarlardan bahsediyorsan, evet, bazen acımasız olabiliyorlar. Ve eğer genel halktan bahsediyorsanız. . ” Kaşlarını kaldırdı. "Isolte'de bazı insanların etrafında olmanın sıcaklığın daha da düşmesine neden olabileceğini görüyorum." Kendi şakasına güldü. "Nasıl olduğunu bilmiyor musun? Sen hiç kendin olmadın mı?"

Sesindeki şaşkınlık adildi. Bir Coroan herhangi bir yeri ziyaret edecekse, gidilmesi en kolay yer Isolte idi. . . belki de en misafirperver olmasa da.

"Numara. Babam her zaman çalışıyor ve seyahat ederse yalnız ya da annesiyle gitmeyi tercih ediyor. Eradore'a gitmeyi istedim - oradaki plajların nefes kesici olduğunu duydum - ama bu hiç olmadı." Bir erkek olarak doğmak için sağduyuya sahip olsaydım ya da en azından ondan sonra gelseydim, şirketimi bu kadar önemsemeyecekleri ortaya çıktığında, çağlar önce sormayı bıraktığımı söylemek istemedim. Bir erkek kardeşim vardı. Ama bu olmadı ve bunun suçunun nereye ait olduğunu bilmiyordum ama benim olduğuna karar verdiler.

Zaten Delia Grace'im vardı; varış yeri ne olursa olsun, havasız bir arabada uzun bir yolculuktan daha iyiydi. Kendime böyle söyledim.

Çantayı tekrar omzuna kaldırdı. "Eminim Majesteleri sizi canınızın istediği her yere götürecektir. Sanki dondurucu bir nehirden kurtardığı bir hanımefendi için her şeyi yapacakmış gibi geliyor.” Alaycı bir surat yaptı.

"Bu sen daha buraya gelmeden önce oldu! Ve donmuş değildi! *Ve* kendimi bir böğürtlen saldırısından koruyordum. Bir şey varsa, yeterince yapmadım. ”

"Bunu görmeyi çok isterdim," diye şakacı bir yorum yaptı. "Isolte'deki hanımlar suya elleriyle dokunmak için eğilmiyorlar bile, suya düşme riski çok daha az."

"Muhtemelen en iyisi için. O nehir çok değerli bir çift ayakkabı talep etti.”

Güldü, boş boş taş zemine tekme attı. "Pekala, sanırım Sullivan'ı bulmalıyım. Personel bize çalışmamız için bir yer bulabilecek kadar nazikti ve bunu hissetmek güzel olacak. . . kullanışlı."

"Ne demek istediğini biliyorum. Bu da bana şunu hatırlattı, bu tarafta bir terzi ya da şifonyer gördünüz mü? İplik arıyorum.”

"Evet," diye heyecanla yanıtladı. "Bir sonraki merdivenden ikinci kata çıkın. Odada bir kapı yok, bu yüzden onu görebilmelisin."

"Ah. Çok teşekkür ederim Silas."

Başını salladı. "Her zaman, Leydi Hollis."

Aceleyle yoluna devam etti ve ben de buranın alışık olduğumdan çok daha karanlık olduğunu düşünerek merdiven boşluğuna geri döndüm. Merdivenleri çıkarken, ailemin Keresken Kalesi'ni ana ikametgahımız yapmasından bu yana, kralların ve ileri gelenlerin, elçilerin ve temsilcilerin sayısız ziyaretini düşündüm. *Kıtanın* her yerinden insanları görmüştüm . Yine de, koridorda Silas Eastoffe ile konuşmam, hayatımda ilk kez bir yabancıyla konuşmamdı.

Benden çok farklı olmadığını, bu kale duvarları arasında evde görülmesi çok zor olmadığını görünce şaşırdım.

Sekiz

TAKİP SABAH, VURUŞ tam zamanında geldi.

"Sence hangisi?" Delia Grace yüksek sesle merak etti. "Ya Majesteleri'nden gelen hediyeler ya da başka bir lord sizin lütfunuzu aramak için mi geliyor?"

Bunun nasıl gelişeceğinden emin olamayarak gözlerinden kaçtım. "Hiç biri."

Misafirim köşeyi dönerken hizmetçi, "Leydi Nora Littrell," dedi.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Delia Grace.

"Onu davet ettim," diye açıkladım konuğumu karşılamak için ayağa kalkarak. "Geldiğiniz için teşekkürler, Leydi Nora."

"Burada olmaktan mutluyum. Sizin için ne yapabilirim?"

Delia Grace'i şok edeceğini bilerek yutkundum . "Senden burada sana evimde bir iş teklif etmeni istedim."

Delia Grace, "Ne? Neden o?"

"Çünkü o aptalca bir şey yaptığında özür dileyecek kadar leydi ve kendi aptallığımı bana karşı tutmayacak kadar zarifti." En yakın arkadaşıma dönüp baktım. “Mahkemeye erişimimiz sınırlı. Leydi Nora tanımadığımız insanları tanıyor ve zeki biri. Sizin de belirttiğiniz gibi, alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.”

Bunun üzerine Delia Grace, dişlerini dudaklarının arkasında eziyormuş gibi kızararak başını eğdi.

"Doğru, benim yerim henüz resmi değil," diye tekrar Nora'ya bakarak başladım, "ama isterseniz, ikinizin de maiyetimde olmanızı istiyorum. Delia Grace, tabii ki birincil nedime sen olacaksın ve Nora, bize katılmak istersen, nedime de olabilirsin. Her şey eskisi gibi devam ederse ve Jameson öneriyorsa, evimizin geri kalanını bir araya getirmek için yardımınızı isteyeceğim, böylece bunun olabilecek en mutlu şey olduğundan emin olabiliriz. Ve doğal olarak, bana gelen herhangi bir iyiliği sizinle seve seve paylaşırım.”

Nora ellerimi tutarak yanıma geldi. "Senin hanımın olmayı çok isterim! Hollis, teşekkür ederim!” Gülümsemesi gerçekti ve Jameson'ın kalbini kazandığım için bana karşı beslediği kırgınlık açıkça yok olmuştu. Belki de başlangıçta hiç orada olmamıştı.

Ancak Delia Grace hâlâ öfkeliydi.

Ona eşit bir şekilde baktım. "Bu ancak ikiniz işbirliği yapabilirseniz işe yarar. Siz farklı kişilikleri ve yetenekleri olan çok farklı hanımlarsınız ve ikiniz de olmadan bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Lütfen."

Delia Grace kollarını kavuşturmuştu, ifadesi açık bir şekilde ona mümkün olan en derin şekilde ihanet ettiğimi söylüyordu.

"Her zaman başka bayanlar bulmam gerekecekti. Kendin önerdin," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Sadece düşünmedim. . . Bana cevap verecek, değil mi?" diye sordu Delia Grace.

Nora, ben cevap veremeden önce, "Birinci nedime sizsiniz," dedi. " *Herkes* sana cevap verecek."

"Senden adil olmanı bekliyorum," diye uyardım onu, "ama evet, ondan sonra gelen herkesten üstünsün."

İçini çekti. "İyi." Bana baktı, gözleri açıkça hayal kırıklığına uğradı. "İzin verirseniz leydim, başım ağrıyor. Ve görünüşe göre şimdi seninle ilgilenecek başka biri var."

Bunu söyledikten sonra hızla uzaklaştı, çarpan kapı arkasında yankılandı.

Nora, "Bunun daha iyi olacağını tahmin edemezdim," diye itiraf etti.

"Aranızda geçen her şeyi geri almak çok zaman alacak," diye yanıtladım.

"Evet. Nasıl olduğunu söylemeliyim. . . Hepimiz onunla birlikte olduk, bana bir şans vermeye istekli olmana şaşırdım."

ona döndüm. "Eh, ben ikinci şansın büyük bir destekçisiyim. Delia Grace'in sana da bir tane vereceğini umuyorum. Ve onunla yeni bir başlangıç yapmaya çalışacağını.

Cevap vermek için cesaretini toplarken rahatsızlığı yüzüne yansımıştı. "Bu güzel olabilir. Ara sıra . . . Eğer mantıklıysa, tüm olumsuz ilgi başka birinin üzerindeyken mahkemede olmak daha kolay."

iç geçirdim. "Evet. Evet öyle."

Hüzünlü bir omuz silkti. "Ailemin kendine has skandalları var -neredeyse tüm soylu ailelerin var- ama dedikoduları yönlendirecek birinin olduğunu bilmek buradaki hayatı kolaylaştırdı."

"Anladım. Ama hepsi geçmişte kaldı. Er ya da geç, ona bir özür sunmak zorunda kalacaksın. Yardımına ihtiyacım var ama onsuz olamam."

Başını salladı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım hanımefendi. Bunun bir parçası olduğum için kelimelerin ötesinde mutluyum. Tarih kitaplarında yer alacaksın. Bunun farkında mısın?"

Gülüşümün arasından titrek bir nefes aldım. "Ben yaparım. . . . Sanırım bu yüzden bu kadar gerginim."

Nora yanağımı öptü. "Merak etme. Delia Grace sende, şimdi de bende."

Ben ona teşekkür edemeden annem kapıdan içeri girdi, sanki savaşa hazırmış gibi görünüyordu.

Nora ile benim aramıza baktı, Nora'nın elleri hâlâ benimkilerdeydi ve suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Gerçekten o kızı evinize aldınız mı?"

Bir anlık şoktan sonra anladım. "Sanırım Delia Grace ile karşılaştın."

"Yaptım."

"Sonunda neden onun söylediği her şeyi ciddiye almayı uygun bulduğunu merak ediyorum. Ellerini etrafına sarmayı unuttuğun, hayatımın bir parçasını ortaya çıkardığı için olabilir mi?"

İnkar etmedi. Beni aradığını ya da düşünmediğim daha iyi bir yol olduğunu söylemedi. Benim olması gereken ama onun gözünde olmayan bir şey daha vardı.

"Kendi evinizi düzenleme kapasitesine sahip olduğunuzu düşündüren nedir?" tükürdü. "Delia Grace'i tutmanı bekliyordum; bunun bir yolu yoktu." Gözlerini devirdi, şatoda sahip olduğum tek arkadaşımın yanımda kalmayı seçmesine üzüldü. "Ve buna izin vereceğim

çünkü Nora çoğu kişiden daha saygın bir aileden ama bundan sonra baban ve ben hanımlarınızı seçeceğiz. Anlaşıldı mı?”

Sürekli taleplerinin ağırlığını taşımak yorucuydu. Bir kralla nişanlı olmam yeterli değil miydi? Bunu ona başka kimse veremezdi; bir *oğul* ona bunu veremezdi.

Homurdandı ve geldiği gibi hızla dışarı çıktı.

Endişelenme, diye fısıldadı Nora. "Bir fikrim var."

Delia Grace bahçedeydi, çiçeklerin taç yapraklarını sıyırıp yere fırlatıyordu. Hem sevdiğimiz hem de sık sık geri çekildiğimiz bir yerdi. Her şeyin hızlı olduğu ve insanların her zaman bir şeylerin peşinden koştuğu bir dünyada, bahçe sessiz bir nefesti.

Ama uzun sürmez.

Anneme nasıl şikayet edersin ?" Seslendim, çimenlerin üzerinden yürüyerek. “Şimdi tüm evimi inşa etmeyi talep ediyor. Onun seçimlerinin benim seçebileceğim herkesten çok daha kötü olacağını düşünmüyor musun ?”

Delia Grace gözlerini devirdi. "Annen onun hakkında bir şeyler hissediyor. Bu senin için söyleyebileceğimden daha fazlası."

"Sonsuza kadar odamda yalnız kalamayız! Eninde sonunda kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi bulmamız gerekecek.”

O tiz bir şekilde güldü. "Ve sence son on yılda benimle en çok alay eden kişiyle başlamak için en iyi yer mi?"

"Nora yanılıyordu ve bana öyle söyledi. Bence henüz sana itiraf edemeyecek kadar utanıyor ama telafi etmesi gereken çok şey olduğunu biliyor."

, onun ani fikir değişikliğiyle *hiçbir ilgisi olmadığına* eminim ."

iç geçirdim. "Öyle olsa bile almamız gerekmez mi? Bu yüzden sana ne düşündüğümü söylemedim. Nora, senden sonraki saraydaki tek hanımefendi, yardım isteyebileceğimi düşündüm. Ama yapabilseydin bunu önleyeceğini biliyordum.”

Başını sallayarak öylece oturdu.

"Bir ev kurmam gerektiğini söylemedin mi?" ona hatırlattım. “Daha fazlasını öğrenmemi, daha iyi olmamı isteyen sen değil miydin?”

O sırada nihayet ayağa kalktı. "Kendi fikirlerimi suratıma fırlatmaktan vazgeçer misin lütfen?" Birkaç derin nefes aldı ve kırışmış alnındaki endişeyi silebilirmiş gibi alnını sildi. "Bir dahaki sefere, lütfen bana söyler misin? Birini eklemeden önce bana haber verir misin? O zaman kendimi hazırlayabilirim.”

Gidip ellerini tuttum, tutmama bile izin vermesine memnun oldu. "Bunu kasten seni incitmek için yapmışım gibi söylüyorsun. Söz veriyorum, yapmadım. Nora'yı getirmenin bize yardımcı olacağını düşündüm. Ve bence seni nasıl incittiği için gerçekten üzgün."

Delia Grace başını iki yana sallayarak önümde durdu. “O tam bir aktris. Hepsini göremeyecek kadar basitsin.”

Hakaretin acısını yuttum. "Eh, basit olabilirim ama aynı zamanda kralın sağ tarafındayım. Bu yüzden bana güvenmene ihtiyacım var. Ve yardım etmene ihtiyacım var; Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorsun."

Düşünürken ellerini kalçalarına dayadı. Bir an gerçekten beni bırakıp gitmeyeceğini merak ettim.

"Sadece yerini unutmasına izin verme, tamam mı?"

başımı salladım. "Onu sevmek zorunda değilsin."

"İyi. Çünkü şu anda senden pek hoşlanmıyorum." Bunu söyledikten sonra beni en sevdiğim yerde kesinlikle huzursuz hissederek bıraktı.

Dokuz

" LADY HOLLIS, " diye Fısıldadı HİZMETÇİ , titrek sesiyle. O temiz su alıp ateşi körüklerken ben hala yataktaydım. "Majesteleri acil bir mesele için derhal Büyük Salon'a gelmenizi istiyor."

Döndüm ve omzunun arkasında duran bir koruma gördüm. Zavallı şeyin bu kadar gergin olmasına şaşmamalı. Birinin bana refakat etmesi ne anlama geliyordu? İç sesim bana iyi bir şey söylemedi. Yine de konuşurken sesimi sabit tuttum.

"Majesteleri talep ederse, ben hazırım. Sabahlığım lütfen."

Hizmetçi sabahlığımı giymeme yardım etti ve hızlıca saçımın ön kısımlarını arkaya tutturdu. Bunu yapan Delia Grace olsaydı, kendimi çok daha iyi hissederdim. Konuşacaktı çünkü saniyeler içinde bir planı olacaktı. Biraz daha uyanık görünmek için yüzüme su sildim ve derin bir nefes aldım.

"Lütfen yolu göster," diye talimat verdim muhafıza, sanki bir şekilde Büyük Oda'ya giden yolu bulamıyormuşum gibi. Koridorlar boş olduklarında öyle yankılanıyordu. Genellikle, bana özel bir müzik türü gibi geldi. Ama bilinmeyen bir nedenden dolayı geceliklerle bana eşlik edilmek bu düşünceyi tamamen kafamdan attı.

Geldiğimde, Jameson'ın tahtında oturduğunu, elinde bir mektup tuttuğunu ve haçına baktığını gördüm. Annem ve babam da oradaydı, kendi muhafızları eşliğinde ve sanki bu erken saatte onları çağırmışım gibi bana dik dik bakıyorlardı. Onların varlığı beklenmedik değildi, ama tüm Eastoffe ailesininki öyleydi. Odadaki herkes giyinmenin çeşitli aşamalarındaydı, Jameson'ın kendisi bile. Yine de itiraf etmeliyim ki saçları kırışmış ve gömleği çözülmüş halde oldukça gösterişli görünüyordu.

Yüzündeki ifadeye bakarak, bundan bahsetmek için en iyi zaman olmayabileceğine karar vererek önünde reverans yaptım. "Majesteleri. Size nasıl hizmet edebilirim?”

"Zamanı gelince, Hollis. Öncelikle bazı sorularım var.” Hem ifadesi hem de tonu sakin, hesaplıydı. Sanki ilk kiminle başlayacağına karar veriyormuş gibi odadaki yüzlere baktı. "Sen," dedi sonunda Eastoff'ları işaret ederek.

"Majesteleri," diye başladı Lord Eastoffe, tek dizinin üzerine çökerek.

"Eski kralınla görüştün mü?"

Başını hararetle salladı. "Hayır, Majesteleri, hiç değil."

Jameson dudaklarını biraz büzerek başını eğdi. "Bunu aldıktan sonra buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi mektubu havaya kaldırarak. "Bildiğiniz gibi Coroa ve Isolte kralları yılda bir kez toplanır. Bunca yıl önce sevgili ihtiyar Kral Quinten'ın maiyetinde olduğundan şüpheleniyorum."

Lord Eastoffe başını salladı.

"Bu, onunla kendi başıma bir hükümdar olarak ikinci görüşüm, ama aniden kraliçesini de yanında getirmeye karar vermesi ilginç değil mi?" Jameson kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapması için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

"Kim onun amacını tahmin edebilir, Majesteleri? Bildiğiniz gibi, çok dürtüsel ve son zamanlarda giderek daha az tahmin edilebilir hale geldi." Lord Eastoffe açıkça terliyordu. "Kraliçenin yurtdışında kendisine eşlik etmesine nadiren izin verdiğinden, bunu sizin kadar şaşırtıcı buluyorum."

"Sanırım kalbimin nihayet yerine oturduğunu duydu," dedi Jameson. "Sanırım Coroa'ya bir kraliçe vereceğimi biliyor ve o fahişeyi onu krallığımızdaki en güzel bayanla karşılaştırması için getiriyor."

Sözleri bağırmıyordu ama çok yakındı, bu yüzden iltifat amaçlı olup olmadığını anlamak zordu. Odamdaki onca endişeden sonra, bu kadar yaygın görünen bir şey için neden bu kadar canımı sıktığımı anlayamıyordum. Krallar eşleriyle sık sık seyahat etmezler miydi? Yan yana oturmamızın ne önemi vardı?

Sonra bunun neden kötü bir şey olabileceğine dair aklımdan geçen tek nedeni bastırdım: Uygun bir kraliçenin yanına konduğumda aptal görüneceğim ve beni desteklemek için salladığımız tüm lordlar kaybolacaktı. .

O devam ederken başımı eğdim.

"Sen geldikten sonraki hafta onun önemini nasıl öğrendiğini çok merak ediyorum." Tahtına geri yaslandı. "O adamı hayatım boyunca tanıyorum. Gelip Leydi Hollis'i elinden geldiğince küçük görecek ve o da bana aynısını yapmaya çalıştığı için bilmeliyim."

"Majesteleri, ne düşünürse düşünsün..."

"Sessizlik!"

Lord Eastoffe alnındaki teri silerek başını daha da derine indirdi. Arkasında karısı kızının eline uzandı, sıkıca kavradı.

Jameson, kafesteki bir hayvan gibi, yükseltilmiş platformda durdu ve parmaklıklardaki zayıf halkayı kırmak için aradı.

Coroa vatandaşları olarak tüm olaylarda önde ve merkezde olacaksınız. . . mutlak en iyi davranışın üzerine. Quinten senin hakkında şikayet edecek bir şey bulursa, kafanın biraz daha kısa olduğunu göreceksin."

Eastoff'lar ona nefes nefese, "Evet, Majesteleri," dediler. Ben bile ciğerlerimi bulmakta zorlanıyordum.

"Kalede üç ya da dört yüksek rütbeli Isolten ailesi olduğuna inanıyorum. Bu talimatı onlara ileteceksiniz. Eğer burada kalmak istiyorsan, kusursuz bir bağlılık bekliyorum."

"Evet majesteleri."

"Leydi Eastoffe, Leydi Hollis'i Isolten görgüleri konusunda eğitmelisiniz. Quinten'ın tahta çıkardığı kızı bir şaka gibi göstermesini istiyorum."

"Evet majesteleri." Sadece bir kez geçerken gördüğüm bu kadın bana küçük ama güven verici bir gülümseme sundu. Yüz ifadesinde bir şey başarısız olmama izin vermeyeceğini söylüyordu.

"Lord ve Lady Brite," dedi Jameson aileme. "Seni Hollis'in Mooreland ve Great Perine'e yaklaşıldığında konuşabilmesi için neler olup bittiği hakkında yeterince bilgi sahibi olmasını sağlamakla görevlendiriyorum."

Babam o gümüş yüzüğü tekrar çevirerek düzensiz bir iç çekti. Bu çok özel bir yüzüktü, savaşta doğrudan Kral Estus'un emrinde görev yapan yüzlerce adamdan geçmişti. Dikkatli

bir şekilde ele alınacağını düşünürdü. Bunu kullandığı tek şey endişelenmekti. "Bu anlatılacak çok şey var Majesteleri."

"Ve bu konudaki eksikliklerin hesabı sorulacak, efendim. Leydi Hollis'in ne kadar yetenekli olduğunun gayet iyi farkındayım ve aptal yerine konmayacağım," diye gürledi Jameson .

"Evet majesteleri." Baba derin bir şekilde eğildi.

"Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?" Jameson sordu, kara gözleri bizi arıyordu. Elimi tereddütle kaldırdım, o da bana doğru başını salladı.

"Eastoff'lar zanaatkar olduklarından, olayı kutlamak için bir şeyler yapılması güzel olmaz mıydı? Siz ve Kral Quinten için bir tür ikiz eşya, sizi yaşıtlarınız olarak gösterecek bir şey, özellikle de gençliğinizden ve gücünüzden çekiniyorsa, bu da karısını teşhir etmesinin nedeni olabilir. Belki bir jest sunmak onu sakinleştirirdi. . . Barış." Hızlıca Silas'a baktım, uzun saçları uykudan hala dağınıktı. Annesininki gibi gözleri güven vericiydi ve bu fikrin ikimiz için de iyi olacağını umarak iç çektim.

Jameson gülümsedi, her zamankinden daha soğuk olmasına rağmen. "Gördün mü, Lord Brite? Kızınızın zihni, en iyi gününüzde bile sizinkinden daha hızlı." Eastoffes'a döndü. "Dediğini yap. Ve çabuk yap. Cuma günü burada olacaklar."

Midem yere düştü. Cuma? Bu ... idi . . . o *yarındı* . Jameson *bana* hafta sonunda geleceklerini söylemişti. . . . Zamanın izini nasıl tamamen kaybetmiştim? Daha da kötüsü, her şeyi bir günde nasıl hazırlayacaktım?

Ayağa kalktı, toplantıyı bitirdi ve herkes dağıldı.

Elimi karnıma bastırdım, hızla uzaklaşırken Jameson'ın öfkeli tepkisini izledim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Coroa'nın uzun zamandır düşmanları olmaları bir yana, Isolten'ler hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Davranışlarında dersler? Kıta siyasetini anlamak? Delia Grace'in bile tüm bunları bu kadar kısa sürede halledebileceğinden şüpheliydim.

"Size ne zaman geleceğim hanımefendi?" Leydi Eastoffe sessizce sordu, derin bir reverans yaparak, hâlâ alışmakta olduğum bir jest.

"Eminim henüz yemek yeme fırsatın olmamıştır. Önce bunu yap, sonra mümkün olan en kısa sürede gel."

Başını salladı ve en küçüğü burnunu çekerek ailesiyle birlikte ayrıldı. Lord Eastoffe onunla konuşmak için tekrar diz çöktü. "Korkacak bir şey yok Saul," diye söz verdi. "Bu farklı bir kral, daha nazik bir kral. Bakın bizden nasıl yardım istiyor? Her şey iyi olacak."

Bu küçüğün arkasında Silas ve Sullivan saçlarını karıştırmak ve rahatlık sunmak için oradaydılar. Silas başını kardeşinden kaldırdı ve bana annesininkine benzer bir gülümseme daha sundu, gerçi gözleri onunki gibi parlamadı. Gerçekte, hiç kimsenin gözlerinin onunki gibi parladığını görmemiştim.

"Bunu yapsan iyi olur," diye uyardı babam geçerken, ona baktığımı fark etmemi sağladı. "Bizi bir daha lordların önünde küçük düşürmeyeceksin."

iç geçirdim. Jameson'ın akşam yemeklerinde dans edeceği leydi olmaktan, yabancı bir kralın ziyareti için resmi arkadaşına dönüşmüştüm. Jameson'ın annesinden hatırladığım kadarıyla, devlet ziyaretleri için ona düzinelerce görev düşüyordu. Bir kraliçenin yapacağı her şeyi yapmam mı bekleniyordu? başımı salladım. Bunu tek başıma halledemedim; Hanımlarıma ihtiyacım vardı.

On

" HAYIR ," DEDİM OLARAK N ORA başka bir elbise çıkardı. "Çok karanlık."

Haklı, dedi Delia Grace isteksizce. "Belki de bir şeyleri değiştirmeliyiz. Isolten'ler farklı kollar giyiyor."

"Masadaki her bir kadehi devirirdim," diye gülerek yorum yaptım ve o da oldukça hızlı bir şekilde katıldı.

"Ve bir soytarı gibi görünüyorsun," diye ekledi.

başımı salladım. "Sadece asil görünmek istiyorum. Jameson'ın yanına *aitmişim* gibi görünmek istiyorum ."

Delia Grace, "Sanırım imzanız olan altınlara sadık kalmanız gerekiyor," diye ısrar etti. "Ve sonra, turnuva için gül elbisesi güneşte güzel görünecek."

Nora kabul etti. “Gül tenine karşı çok güzel görünüyor. Delia Grace ve ben, arkanızda en iyi görünen şeyin ne olduğunu görebiliyoruz . Söz veriyorum dikkatimizi dağıtmayacağız.”

Delia Grace gözle görülür bir şekilde burnundan yavaşça nefes alıyordu, birinin onun adına konuşmasından memnun görünmüyordu. “Bence krem rengi olan her şey güzel görünecek. Ya da bariz Coroan kırmızısı. Nasıl istersen, leydim."

Öfkenin bir kısmı geçmişti. Ama hepsi değil.

Delia Grace kapıyı çalmaya gitti ve ben de Leydi Eastoffe olacağını bilerek onun arkasından gittim. Kızıyla birlikte hızla içeri girdi ve ikisi de reverans yaptı.

"Leydi Hollis, lütfen kızım Scarlet'i tanıtmama izin verin."

"İkinizle de resmi olarak tanıştığıma çok memnun oldum. Lütfen içeri gel."

Yürürken ellerini birbirine kenetledi. "Nereden başlamak istersin?"

iç geçirdim. "Tam olarak emin değilim. BEN . . . En iyi öğrenci değilim, ancak tam bir aptal gibi görünmemek için Isolte hakkında yeterince öğrenmem gerekiyor.”

Leydi Eastoffe'un yüzü, sözlerini tartarken eşit derecede tatlı ve ciddiydi. "Sizin konumunda olan her kadının, tabiri caizse kendi çağının başladığı böyle bir anı olmuştur. Parlamanıza yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Bu sabah uyandığımdan beri taşıdığım gerilimi kırarken omuzlarım çöktü. "Teşekkürler." Elimi uzattım ve masama yerleşmelerini işaret ettim.

Leydi Eastoffe bana en yakın koltuğa oturdu. "Çok az zamanımız var, bu yüzden önce önemli şeylere ulaşmamız gerekiyor. Sana Kral Quinten'dan bahsetmem gerek," dedi, ben yerimi alırken ciddi görünüyordu. "O tehlikeli bir adam. Pardus ailesinin soyunun neredeyse Barclay ailesi kadar eski olduğunu zaten biliyor olabilirsiniz.”

Başımla onayladım, gerçi bu gerçeğin bir nebze farkındaydım. Jameson, Kral Estus'un yedinci soyundandı ve kıtadaki hiç kimse Coroan'larınki kadar uzun bir doğrudan çizgiye sahip olamaz. Bildiğim.

"Bütün ülkeler gibi bizim de iyi krallarımız ve kötü krallarımız oldu ama bir şey var. . . King Quinten hakkında karanlık. Her zaman güce aç olmuştur ve onu bir çocuk kadar dikkatsizce kullanmıştır. Ama korku onu yaşlandıkça daha da kötüleştirdi ve şimdi o yaşlı ve paranoyak. İlk karısı Kraliçe Vera birkaç kez düşük yaptı ve altı yıldır mezarda. Prens Hadrian onun yaşayan tek çocuğudur ve hastalıklı bir yapıya sahiptir. Kral Quinten kısa süre önce daha fazla varis elde etme umuduyla çok genç bir kadınla evlendi..."

"Valentina?"

Valentina, diye onayladı. "Ama şimdiye kadar sonuçsuz kaldı. Şimdi tüm umutları Prens Hadrian'a bağlı - bir prensesin gelecek yıl isteksizce evleneceğini duydum. Zavallı çocuk her an ölebilirmiş gibi görünüyor."

"Gerçekten o kadar hasta mı?" Diye sordum. Leydi Eastoffe, onlara cevap veren kızına suratını astı.

"Bu kadar uzun yaşamayı başardı, kim bilebilir ki?" Scarlet korundu. "Belki de sadece yeşilin soluk bir tonu olması gerekiyordu."

Sandalyeme geri dönmeden önce bu yoruma küçük bir gülümsemeye izin verdim. "Yani kralınız soyu ya kendisiyle ya da oğluyla sona ereceği için endişeleniyor?"

"Evet," diye yanıtladı Leydi Eastoffe.

"Ve onu alıp barışı sağlayacak kimse yok mu?"

Tereddüt etti. "Kendisini gasp edebilecekleri ortadan kaldırma eğiliminde."

"Ey . . . Böyle . . . Anladığımı sanmıyorum. Bunun ona ne faydası var?"

"Herhangi bir nedeni olan kimsenin göremediği kadarıyla," diye yanıtladı Scarlet çabucak. "Ama dediğimiz gibi, korku onu çıldırttı ve birinin yapabileceği en iyi şey bu noktada uzak durmak."

Leydi Eastoffe devam etti. "Elbette kralına itaat etmelisin. Parla, olabileceğinin en iyisi ol. Ama mümkünse King Quinten'dan da uzak dur."

Başımı salladım. Valentina'dan ne haber?

Scarlet annesine endişeli bir bakış atarak, "Onu iyi tanımadığımızı söylediğim için üzgünüm," diye başladı. "Çok az insan yapar. Ama o bizim gibi genç, bu yüzden onu eğlendirebilirseniz, bu sizi onun iyi tarafına çekebilir."

Nora ve Delia Grace'e döndüm. "Eğlenmek genellikle benim güçlü takımımdır. Ama onun ilgi alanlarını bilmeden bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

Nora içini çekti. "Belki onu kasabaya götürüp dükkanlardan bazılarını gösterebiliriz?"

"İyi. Evet. Ve daha fazlasını düşüneceğiz," diye söz verdim Leydi Eastoffe.

Ve düşünmeye devam edeceğim, diye ekledi Scarlet. "Bir şey hatırlarsam, sana söyleyeceğimden emin olabilirsin. Ve kralla birlikte pek çok saray mensubu geleceğinden, bazılarına geldiklerinde herhangi bir fikirleri olup olmadığını sorabiliriz."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler. Tüm hayatım boyunca Isoltenlerin insanlardan çok taşa benzediği söylendi. Görünüşe göre yanlış bilgilendirildim."

Leydi Eastoffe komplocu bir şekilde gülümsedi. "Belki de fikrini tamamen değiştirmeden önce kralla tanışana kadar bekle."

Kolayca güldüm ve o ve Scarlet katıldı. Ziyaretle ilgili sorularım olursa, gidebileceğim biri olduğu için minnettardım.

"Sana hayranım," diye itiraf etti Leydi Eastoffe. "Çok genç ve çok cesur."

yüz yaptım. "Cesur?"

“Kraliçe olmak küçük bir şey değil. Valentina'ya bile hayranım, onun hakkında ne hissedersem hissedeyim."

Yutmuşum. "Endişelenmedim desem yalan olur."

"Doğal olan. Ama zaten her birimizin yapabileceği en iyi şeyi yapıyorsun: kralını barıştan yana olmaya teşvik ediyorsun.” O, başını salladı. "Kimse daha fazlasını yapamazdı."

Başımla onayladım, ellerime baktım. Sözleri cömertti, ama bu, zincirin zayıf halkası olacağım ve her an kaosa yol açabileceğim konusunda endişelenmeme engel olmadı.

Scarlet, "Kral Jameson'a oldukça kapılmışa benziyorsun," diye teklifte bulundu. " Gözünü yakalamayı nasıl *başardın* ?"

Delia Grace'in elini kalçasına koyduğunu, sırıtarak her şeyi söylediğini gördüm.

"Çoğunlukla şanstı," diye yanıtladım. “Kral sarayda birkaç kızla flört ediyordu, ancak çoğu kimse ciddi olmadıklarını açıkça gördü. Babası o noktada yaklaşık bir buçuk yıldır mezardaydı. Annesi Kral Marcellus'tan belki üç ay sonra öldü."

Evet, dedi Leydi Eastoffe. "Kocam ve ben iki cenazeye de geldik."

Bunu merakla not ettim. Kral Quinten'e bu kadar çok uluslararası seyahatte eşlik eden çok üst düzey bir aile olmalılar.

"Delia Grace ve ben, bir gece Büyük Salon'da birlikte dans ediyorduk. Birbirimizi bileklerimizden tutuyor, top gibi dönüyor ve dönüyorduk ki tutuşumuzu kaybedip geriye düştük. Delia Grace başka hanımların kollarına düştü ve ben de Jameson'ın kollarına düştüm."

Bir an gülmek zorunda kaldım. Jameson'ın kalbini bu şekilde kazanmam biraz saçmaydı.

Leydi Eastoffe içini çekti ve Scarlet hikayeye kapılarak başını çenesine dayadı.

"Anın neşesine o kadar kapılmıştım ki, gülüyordum, beni kimin tuttuğunu bilmeden mutlu bir şekilde. Teşekkür etmek için ayağa kalktığımda o da gülüyordu. Herkes, ailesi öldüğünden beri onun güldüğünü ilk kez duyduklarını söyledi ve o zamandan beri onu gülümsetmek için yaşıyorum. Sanırım herkes onun eninde sonunda devam edeceğini düşündü...”

"Herkes değil," diye hatırlattı Delia Grace.

Nora göz kırparak, "Neredeyse herkes," dedi.

Delia Grace'e dönmeden önce buna sırıttım. "Pekala, sen bana her zaman benim sahip olduğumdan daha fazla güvendin. Ama gerçekten hepsi şanstı. Çeyrek dönüş daha olsaydı, ikimiz de dibe inmiş olacaktık. Yarım dönüş daha yapsaydım yerde olurdum ve ben ona sadakatle hizmet ederken bugün Delia Grace sizi ağırlayacaktı.”

Nora başını salladı ve tekrar konuştu. "Eh, o bize sahip olsaydı."

Haklı olduğu bir nokta vardı ve bu beni bir kez daha güldürdü. Delia Grace'in bile yüzünde keyifli bir sırıtış vardı. " *Sanırım ikinize* de sahip olduğum için şanslıyım," diye alay etti.

Lady Eastoffe, "Yakın bir arkadaş grubunuz olması iyi," dedi. “Tam olarak kime güvenebileceğinizi bilmek akıllıca olur. Kraliçe Valentina bile sadece bir hanımefendi tutar."

"Yok canım? Bunu ona sormam gerekebilir. Evimi küçük tutmayı tercih ederim. Yani zamanı geldiğinde."

Leydi Eastoffe yüzünü buruşturdu. "Onunla konuşmak için biraz beklemeniz gerekebilir."

"Neden?"

"Protokol. Sadece evin reisi önce konuşur. Evli olmadığınız için anne babanız sizi tanıştırmalı ama kral onları atlayıp kendisi yapabilir. Ya iyi. Ama genellikle daha yüksek rütbeli kişi önce konuşur ve eğer bu olmazsa. . ” Uzun bir duraklama oldu. Bu kadınla hiç konuşmayacak mıydım? "Herhangi bir şüpheniz varsa, Quinten ve Valentina'ya her durumda üstünlermiş gibi davranın. Öyle olmasalar bile, iltifatı takdir edecekler ve daha kibar bir şekilde yanıt verecekler.”

"Sağ. Peki ya yemekler? Ben kralın sağında oturuyordum ama şimdi bunun King Quinten'a gideceğini tahmin ediyorum. Denemeli miyim-”

Babam, elinde birkaç kitap ve tomarla kapıyı çalmadan içeri daldı.

Annem, Leydi Eastoffe'a çevik bir sesle, "Gidebilirsin," dedi.

"Anne baba. Leydi Eastoffe benim konuğum. Lütfen ona göster-”

"Kral bana bir iş verdi," diye sözünü kesti babam. "Bunu görmezden gelmemi mi öneriyorsun?"

Leydi Eastoffe gülümsedi ve oturduğu yerden kalktı. "Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz, Leydi Hollis. Kraliçeyle ilgili başka bir şey düşünürsek haber veririz. Bir zevk, Lord Brite. Leydi Brite.”

Babam çiçeklerimi bir kenara iterek bir harita çıkardı. "Oturmak. Tartışacak çok şeyimiz var. Büyük Perine iç savaşın eşiğinde ve Mooreland ile nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Çamur rengi haritalara bakarak iç geçirdim. Bana kimin öğrettiğinin bir önemi yoktu; yaklaşık yirmi dakika içinde ve aklım zaten ağzına kadar doluydu. Protokol ve güncel olaylar arasında başka hiçbir şeye yer yoktu. Daha da kötüsü, yarın için ihtiyacım olan her şeyi bilmeye yakın değildim.

on bir

EBEVEYNLERİM ÇIKTIKTAN SONRA, N ORA ve Delia Grace günün geri kalanını o ana kadar öğrendiklerimi sınayarak geçirdiler. Doğru bulduğum her cevap için pastadan bir ısırık almam gerekiyordu, bu yüzden doğal olarak akşam yemeğine kadar açlıktan ölüyordum.

Büyük Odaya doğru yürürken, Nora omzumun üzerinden fısıldadı. "Bu kadar asık suratlı görünmemeye çalış. Bu büyük bir onur."

"Yardım edemem. Hiçbir zaman tüm bunları doğru bir şekilde elde edemeyeceğim, bu kadar hızlı değil."

Delia Grace eğildi. "Haklı. Gülümsemek. Bunların hiçbiri senin Jameson'ı mutlu etmen kadar önemli değil."

Saygı duruşuna ve kibar gülümsemelere girdiğimizde kendimi daha da yukarı çekerek iç çektim. Jameson her zamanki gibi beni gördüğüne sevindi. Beni mücevher odasına geri götürdüğünde söylediklerini düşündüm. Benim olmamı istediği şeyin tam olarak kim olduğum olduğunu kendisi söylemişti. Bunu, herkesin olmamı beklediği şeylerle nasıl dengeleyecektim ? Elbette onu pek de düşman olmayan birinin önünde yüzüstü bırakırsam, sevgisi sönerdi.

Bir parçam bunun o kadar da kötü bir şey olup olmadığını merak etti.

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı salladım. Sadece bir aptal kraldan vazgeçerdi.

"Kendi kalbim," Jameson beni tüm mahkemenin önünde yanağımı öperek selamladı. "Günün nasıl geçti?"

"Kral Quinten'ın işitme duyusunun azalmaya başladığını ve derslerimden ne kadar az şey hatırladığımı anlamamasını umacağım."

Jameson buna güldü ve keşke ben de gülebilseydim.

"Oh, sanırım Quinten'dan sağlıklı bir şekilde korkmakta haklısın. Büyüdüm, kendim yaptım. Tacı aldığımda bunu aşmak zorunda kaldım," dedi rahat bir şekilde fincanına uzanarak.

"Bütün insanların içinde sen neden korkmak zorundaydın? Sen kralsın."

Bir yüz yaptı. "Eh, tanıştığımızda değildim. Onu ilk gördüğüm andan beri eski bir hikayedeki kötü adama benziyordu. Onu iş başında görünce, *kötü adamın* fazla nazik bir kelime olabileceğini fark ettim."

"Zarif." Aniden iştahımı kaybetmiştim. "Bunu düşünmene neden olacak ne yaptı?"

Jameson hemen bir şey söylemedi, sanki kelimelerini seçmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Bu herhangi bir şey değil. Her şey bu. Sanki dünya ona büyük bir hakaret etmiş gibi davranıyor ve uyanık saatlerini intikamını almaya çalışarak geçiriyor."

"Ne üstüne? Kimin üzerinde?"

Jameson, sanki büyük bir noktaya değinmişim gibi kupasını bana kaldırdı. "Kimse bundan emin olamaz, sevgilim Hollis. Babam günlerini Quinten'la savaşmaya hazırlanarak geçirdi ve eğer annem olmasaydı, şimdiye kadar olduğundan daha sık savaşırlardı. Ama eğer savaşa gitmem gerekiyorsa, bunun arkasında net bir kazanç olmasını istiyorum; bu saçma sapan tartışmaların hiçbiri. Quinten'ın peşine çok iyi bir nedenle gideceğim bir zaman geleceğine eminim ama o zamana kadar barış için çabalayacağım."

Ona tam bir hayranlıkla gülümsedim. "Sen harika bir kralsın. Kalbimin derinliklerinden, bunu kastediyorum."

Elime uzandı, iki elinin arasına aldı ve şevkle öptü. "Yaptığını biliyorum," diye fısıldadı. "Ve senin olağanüstü bir kraliçe olacağından hiç şüphem yok."

Bu kelime hala kalbimi hızlandırdı. Bana bir taç verildiği gün hayal bile edilemez bir şey olacaktı.

"Bu bana hatırlattı," dedi, "sana bir sürprizim var."

Jameson'a dikkatle baktım. "Yemin ederim, eğer bir kralı ya da başka birini yarınki şenliklere katılmaya davet ettiyseniz ve bu gece başka bir protokol seti öğrenmem gerekiyorsa, geri dönüp nehre atlayacağım. Bu sefer orada kalacağım, ciddiyim!"

Güldü ve güldü ve beni baskı altında görmekten hoşlanıp hoşlanmadığını veya onu kandırmakta çok mu iyi olduğumu anlayamadım. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece sana yardım edecek bir şey. Ama," dedi Nora ve Delia Grace'e bakarak, "Sanırım biraz yardıma ihtiyacım olacak."

Sonra peçetesini uzattı.

On iki

J AMESON , bezi gözlerimin çevresine sımsıkı sararak, " DAKMAYA CESURMA , " diye ısrar etti.

kıkırdadım. “Düşmeme izin vermeyeceğine söz verdiğin sürece!”

Endişelenme, diye fısıldadı Delia Grace elimi tutarak. "Sana göz kulak olacağım. Her zamanki gibi."

Kıvrımlı merdivenleri çıkarken elini biraz daha sıkı tuttum, son zamanlardaki iniş çıkışlarımıza rağmen ona hala güvenebildiğime şükrederek.

"Majesteleri, beni dünyanın neresine götürüyorsunuz?"

"Birkaç adım daha," diye kulağıma doğru şarkı söyledi, nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Nora, lütfen kapıyı açar mısın?"

İç çektiğini duydum -boğuk bir huşu sesi- ve Delia Grace'in durup elimi tuttuğunu hissettim. Elimi Jameson'ın paltosuna kaldırdım, düşmemeyi umarak sıkıca tutarken bir avuç kadife aldım.

"Tamam, Hollis. Bu taraftan adım atın." Delia Grace uzandı, beni konumlandırdı ve memnun olmadan önce biraz zaman aldı.

Jameson elini hızlı bir şekilde sallayarak kumaşı uçurdu. Gördüğüm ilk şey o oldu. Yüz ifadesini görmek için dönmüştüm, onu memnuniyetle parıldadığını bulmayı umuyordum. Ve kesinlikle öyleydi.

Ah, yıldızları kıskandıran o ışıltılı bal rengi gözler. Korkunç bir günün sonunda bile, sadece o gülümsemeye bakıp onu oraya koyduğumu bilmek her şeyi daha iyi hale getirmeye yetti.

Gördüğüm ikinci şey tam olarak durduğum yerdi. Kraliçe'nin Odasına girdim ve kalbim neredeyse atmayı bırakacaktı. "Coroa'nın son dört kraliçesi bu odalarda uyudu. Yarın Kraliçe Valentina'yı ve beraberindekileri kabul edeceğinize göre, onların size ait olması uygun olur."

"Majesteleri," diye fısıldadım. "Numara."

"Belki nehre bakabilirsen bir daha atlamaya gerek duymazsın," dedi kayıtsızca, beni pencereye doğru yönlendirerek. Ay gökyüzünde alçaktı, şişman ve doluydu. Uzakta nehirden parıldıyor ve şehre ışık tutuyordu. Delia Grace'le bir gece Colvard Nehri'nin bundan bir ya da iki kat daha yüksekteki boş dairelerde gördüğümüz manzarasını hatırladım. Bir şişe bal likörü ve çok kalın şallarla gizlice konuşup güneşin doğmasını bekledik. Bunu yaptığında, nehir onu geri yansıttı ve sanki tüm şehir altınla kaplanmış gibiydi. Şatodaki başka bir odanın buna uymasının mümkün olmadığını düşündüğümü hatırladım. Yanılmışım.

"Elbette yeni çarşaflar koydum," dedi Jameson beni içeri sokarak. "Ve duvarlardaki bu kilimler de yeni. Taslakta yardımcı olabileceklerini düşündüm.”

Kalbim sağda solda atıyor, umutsuzca ayak uydurmaya çalışıyordu. ona doğru eğildim. "Majesteleri . . . Ben kraliçe değilim."

Tekrar gülümsedi, kendinden çok memnundu. "Ama olacaksın." Elimi öptü. “Ben sadece hakkın olanı sana ihsan ediyorum. . . planlanandan birkaç ay önce.”

Nefesimi zor tuttum. "Benim için fazla iyisiniz Majesteleri."

"Bu bir şey değil," diye fısıldadı. "Kraliçe olduğunuzda, mücevherler ve hediyeler içinde boğulacaksınız ve ölene kadar övgüler alacaksınız. Ve yıllar sonra şüpheleniyorum," diye ekledi göz kırparak. "Odaya bak. Yerleşin. Sabah Quinten gelmeden önce adamlarım tüm eşyalarınızı taşıyacak.”

Hala oldukça şaşkındım. Kraliçenin dairelerinde yaşayacaktım. Onlar benimdi.

"Güneşe iyi geceler demek aptalca görünüyor ama yine de yapıyorum. İyi geceler, Leydi Hollis. Sabah görüşürüz."

Kapılar kapanır kapanmaz, Nora ve Delia Grace ilk gerçek dostluk anlarını paylaştılar. Sanki apartmanlar onlara hediye edilmiş gibi zıplayıp ciyaklayarak birbirlerinin ellerini sıktılar.

"Buna inanabiliyor musun?" diye haykırdı Delia Grace. Ellerimi tuttu ve beni kraliçenin misafirlerini kabul ettiği giriş alanından yatak odasına geri çekti. Büyük sayvanlı karyolanın sağında şehre ve nehre bakan geniş bir pencere ve duvar boyunca solda bir antreye açılan bir geçit vardı. Kraliçenin odalarına yaptığım birkaç ziyaretten leydilerinin o alanda yattığını biliyordum. Ama yatağın arkasındaki duvarda, daha önce hiç geçmediğim başka bir kapı vardı.

Ben ağır kapıyı iterek açarken Nora ve Delia Grace kısık bir huşu içinde onu izlediler. Apartman devam etti. Yazı masaları, özel toplantılar için odalar ve başka bir antrede kıyafetlerim için bir gardırop koleksiyonu vardı.

Sanki zemin gelgitlerle dalgalanan nehrin üzerine kurulmuş gibi baygın hissettim.

"Delia Grace, beni yatağa geri götürür müsün?" diye sordum kolumu uzatarak. Geldi ve çabucak kaptı, endişe yüzünü boyadı.

"Holis?"

"Burada." Nora yataktaki perdeleri geri çekti ve ben de nefesimi yavaşlatarak yerleştim.

"Mutlu değil misin?" diye sordu Delia Grace. "Krallıktaki her kızın istediğini elde ediyorsun!"

"Tabii ki. Bu sadece . . ” Nefesimi yavaşlatmak için durmak zorunda kaldım. "Bir anda çok fazla. Bir kraliçeyi eğlendireceğim, tüm bu dersleri alıp yeni odalara mı taşınacağım? Bir günde?" yakındım. “ *Yarın* burada olacaklar !”

"Size yardım etmek için buradayız," diye teklifte bulundu Nora.

Başımı salladım, ağlamaya başladım. "Bunu istediğimi sanmıyorum."

Nora'ya dönmeden önce, "Uykuya ihtiyacın var," dedi Delia Grace. "Ayakkabılarını al."

"Geceliğim bile yok," diye mırıldandım.

"Gidip bir tane getireyim. Sadece sakin ol." Nora bir anda gitti ve ben, ayakkabılarımı çıkarma görevine geçen Delia Grace ile kalakaldım.

Sürahide su, ocakta ateş yoktu. Oda sunuma uygun olsun diye çarşaflar getirilmiş ve mumlar yakılmıştı, ancak daireler yaşamaya tam olarak hazır değildi.

"Bu gece odama dönelim," diye mırıldandım. "Bunu sabah yapabiliriz."

"Numara!" ısrar etti, beni tekrar yatağa itti. “Kral bunu hafife alacak. Tüm saraydaki en iyi ikinci pansiyonlar size verildi ve onları bir avuç kişisel eşya için mi bırakmak istiyorsunuz? Duyularını tamamen mi kaybettin?”

Haklı olduğunu biliyordum, ama sanki bir gecede Delia Grace'in elinden tahtın sağ eline geçmiş gibiydim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Delia Grace elbisemi gevşetmeye çalışırken ben yan yattım. Birkaç dakika içinde Nora bir gecelik, bornoz ve terliklerle geri döndü. Ayrıca fırçam ve küçük bir vazom vardı.

"Sana ait bir şeyi burada görmek hoşuna gider diye düşündüm," dedi. "Onu makyaj masasına koyayım mı?"

Yerine koyduğunda gülümsemeyi başararak küçük bir baş salladım. Nora antreyi görmek için perdeyi aralarken Delia Grace beni oturttu. "Dört ya da beş kişilik yer, bence devam edip leydilerinizi seçmek ister misiniz?"

“ *İkinizin* ötesine geçiyorsa, seçebilirsiniz. Ama bugün değil."

"Nora, bak bakalım hizmetçi bulabilecek misin?" diye emretti Delia Grace. "Onu yatağına yatıracağım ve süsleri alacağım - yakacak odun, çiçekler."

"Odasına geri dönüp eşyalarını biraz daha taşımalı mıyız?"

“Kral sabah yapacağını söyledi. O zamana kadar devam edebilir.”

Sanki ben orada değilmişim gibi, bütün bunlar benim için ve benim yüzümden olmuyormuş gibi etrafımda plan yaptılar. Ve gün için daha fazla bir şey düşünmeye dayanamadığım için onlara izin verdim. Yatağımın etrafındaki perdeler kapalıydı, rahat ve sessiz bir alan oluşturuyordu ama bu onların dairelerin etrafında dolaşırken ya da ateş yakan hizmetçilerin seslerini tamamen engellemiyordu.

Ben uyumadım. Ama Delia Grace ve Nora'nın sonunda yaptıklarını duydum. İşte o zaman ayakkabılarımı buldum ve sessizce odadan çıktım.

on üç

BU NOKTAYA GÖRE , Büyük Oda'nın vitray pencerelerinden ayın parladığını biliyordum. Çiftlerin fısıldaşıp kıkırdadığı köşeleri geçtim ve bu geç saatte bile çalışan gardiyanlar ve hizmetçiler tarafından eğildim.

Büyük Oda'da, geniş ocaktan gelen ateş parlayan közlere dönüşmüştü ve yalnız bir hizmetçi onu besliyor, elinden gelen son ısı parçalarını elde ediyordu. Kemerin ortasında durup yerdeki renk patlamasına baktım. Elbette hiçbir şey, renklerin kükreyen gün ışığında dans edişleriyle boy ölçüşemezdi ama ay ışığında düşmelerinde neredeyse kutsal olan başka bir şey daha vardı. Yine aynı tasarımlar, aynı desenler ve yine de daha sessiz, daha bilinçli.

"Siz misiniz, Leydi Hollis?"

Döndüm. Yangında hizmetçi sandığım kişi aslında Silas Eastoffe'du.

Elbette o buradaydı. Kralımı terk etmeye değip değmeyeceğini merak ettiğim anda, onunkine benzer bir şey yapmış birine rastladım. Hangimizin daha iyi bir suçlu olduğunu kim söyleyebilir?

Karşılaşabileceğim en kötü insan olabilir. Sadece o da bir hainin hayatına cezbedildiği için değil - baştan çıkarılmış ve yenilmiş - ama o mavi gözlerde beni düşündüren bir şey olduğu için. . . Beni düşündürdüklerini bile söyleyemedim.

Sanki cübbem gözümde cübbeyle aynıymış gibi ağırbaşlı görünmeye çalıştım. Bakışlarının ağırlığı altında zordu. "Evet. Böyle bir saatte ne yapıyorsun?"

O gülümsedi. "Ben de aynısını senden isteyebilirim."

Daha uzun durdum. "İlk ben sordum."

"Gerçekten kraliçe olacaksın, değil mi?" dedi alaycı bir ses tonuyla. "Bilmen gerekiyorsa, *biri* aynı günde iki büyük kral için iki eşleşen metal işi yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. . . Sullivan ve ben sadece yirmi dakika önce çalışmayı bıraktık."

Dudağımı ısırdım, mesafeli olma çabalarım suçluluğumun önünde kayboldu. "Çok üzgünüm. Bunu söylediğimde, ziyaretin tarihi tamamen aklımdan çıkmıştı. Beni de şaşırttı."

"Var mı? Annem bugün oldukça istekli bir öğrenci olduğunu söyledi." Sanki bu günlük bir toplantıymış gibi, beni çok iyi tanıyormuş gibi kollarını kavuşturdu ve yana doğru duvara yaslandı.

"İstekli, evet, ama iyi mi? Bu görülmeye devam ediyor. ” Sabahlığımı biraz daha sıkı çektim. “Hiçbir zaman saraydaki en parlak kız olmadım. Bu gerçeği unutursam, Delia Grace bana hatırlatıyor. Ya da ebeveynlerim. Ama annen ve Scarlet bugün bana karşı oldukça sabırlıydı. Yarın tekrar gelmelerine ihtiyacım olabilir. Yani, bugün, sanırım."

"İstersen onlara söyleyebilirim."

“Onlara taşındığımı da söylemen gerekecek.”

"Etkilenmiş? Bir günde?"

"Bir saat içinde." Saçımı arkaya atıp yutkundum, sesimin hissettiğim kadar rahatsız olmamasına özen göstererek. "Kral Jameson bu gece beni kraliçenin dairesine aldı. Ailemin henüz bunu bildiğini sanmıyorum. Haber kamuoyuna duyurulduktan sonra özel konseyin bunu nasıl kabul edeceği hakkında hiçbir fikrim yok." Alnımı ovuşturarak endişe kırışıklarını gidermeye çalıştım. "Kral Quinten gelmeden önce role bakmamı istedi. Mücevherlerim geliyor. Yeni elbiselerden bahsetti. Ve aniden, yeni odalarım oldu. . . . Hepsi biraz fazla," diye itiraf ettim.

"İstediğin bu değil mi ama? Krallıktaki en iyi korunan kadın olacaksın."

iç geçirdim. "Biliyorum. Ne olduğundan emin değilim. . " durakladım. Bu çocuğa çok fazla şey anlatıyordum. O bir yabancıydı ve bir yabancıydı. Kimdi ki hayatımı soracaktı? Ama aynı anda, herkesten çok onunla sorunlarım hakkında konuşmayı tercih ettiğimi fark ettim , hatta benim hakkımda her şeyi gerçekten bilmesi gereken insanlar bile. "Sanırım aldığım hediyeler değil, onların gelme hızı önemli. Oldukça haklısın, isteyebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahibim."

Gülümsemesi eskisi kadar içten değildi. "İyi."

Hazır olmadığım bir sonun geldiğini hissedebiliyordum, bu yüzden konuyu çabucak değiştirdim. "Nasıl yerleşiyorsun? Şimdiye kadar Coroa'dan hoşlanıyor musunuz?"

O gülümsedi. "Yiyeceklerin farklı olacağını, havanın farklı kokacağını ve yasaların farklı olacağını biliyordum. Sadece, geçmişte, ziyaret ettiğimde, hep eve gideceğimi biliyordum. Nankör görünmek istemem. Majesteleri, sayamayacağım kadar çok nedenle kalmamıza izin verdiği için minnettarım. Ama Isolte'yi bir daha göremeyeceğimi bildiğim için üzüldüğüm zamanlar oluyor."

Başımı eğdim ve sesimi yumuşatarak onu daha olumlu olmaya ikna ettim. "Mutlaka ziyarete gideceksin. Orada hâlâ ailen var, değil mi?"

Bana çok ince bir gülümseme gönderdi. "Ben yaparım. Ve onları özleyeceğim. Ama yarın Kral Quinten'ı gördüğümüzde, tüm kalbimle, o adamı son görüşüm olacağını umuyorum."

Sözleriyle ilgili bir şey içimi ürpertti ve bunların Jameson'ın söylediklerine tuhaf bir şekilde benzediğini fark ettim.

"Eğer o kadar korkunçsa, o zaman bunu ben de isterim. Ve Coroa'da yaşadığınız sürece ailenizin mutluluğu için."

"Teşekkürler kadınım. Sen herkesin olduğunu söylediği mücevhersin."

Bildiğim kadarıyla Jameson'dan başka kimsenin benim bir mücevher olduğumu düşünmediğini söylemek istedim. Ama söylemesi çok nazik bir şeydi, bozmak istemedim.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Geri kalanı bir iple bağlanmıştı ve bunun Jameson'ın kestiği parça olması gerektiğini fark ettim ve şimdi Silas'ın itaat etmeyen bir tutam saçı kaldı. Ayrıca şimdi kılıcın Silas'ın yüzüne getirildiğinde çekinmediğini de anladım.

"Sanırım yola çıkacağım," dedi. "Seni tutmak istemiyorum."

"Bu arada senin burada ne işin vardı?" hızla dışarı attım. Gitmesine hazır değildim, henüz değil. "Kalenizin köşesinden oldukça uzakta."

Yukarıyı işaret etti. "Dediğim gibi, Isolte'de harika düşünürleriz ama harika yaratıcılar değiliz. Buradaki sanat, mimari. . . bununla ilgili bir şey var. Elimden gelse tarif ederdim ama kelimelerim yok." Tekrar pencerelere baktı. "Camdaki ışığı izlemeyi seviyorum. Onun . . . sakinleştirici."

"Öyle, değil mi? Söndürülen tüm ışıklar bozuk görünüyor, ancak yukarı bakarsanız baştan beri bir plan olduğunu görebilirsiniz."

Onayladı. "Ve öğrenci olmadığını söylüyorsun. Nasıl düşündüğünüze hayranım, Leydi Hollis." Eğildi. "Anneme kahvaltıdan sonra seni görmesini söyleyeceğim. Muhtemelen Scarlet'in kalıp parçaları bitirmemize yardım etmesine ihtiyacımız olacak."

"Gerçekten üzgünüm."

Omuz silkti, ifadesi yine rahatlamıştı. "İyi bir fikirdi. Özellikle kralların çalkantılı geçmişi göz önüne alındığında. Ama bir dahaki sefere parlak bir vuruşun olduğunda bana biraz daha haber verir misin? Bir erkek ancak bu kadarını yapabilir."

kıkırdadım. Hiç düşünmeden onu rahatlatmak için uzandım ve elini tuttum. "Söz veriyorum."

Hazırlıksız yakalandı, yere baktı, ellerimize baktı. Ama elini çekmek için acele etmedi. Ben de yapmadım.

"Teşekkür ederim leydim," diye fısıldadı, şatonun koridorlarında gözden kaybolmadan önce hızla başını sallayarak. Keresken'in bir başka gölgesi olup geceye karışana kadar izledim. Sonra ellerime baktım, sanki içlerindeki sıcaklık hissini yok edebilecekmişim gibi parmaklarımı uzatarak.

Başımı sallayarak bu hissi uzaklaştırdım. Her ne olduysa, şu anda endişelerimin en küçüğüydü. Arkamı döndüm, yerdeki renk patlamasına baktım.

İstesem, odanın karşısına geçip Jameson'ın dairesinin kapısını çalabilirdim. Bir muhafıza kralla acilen konuşmam gerektiğini söyleyebilirdim. Ona nasıl daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu, bu pozisyon için doğmamış biri olarak nasıl ayak uydurmaya çalıştığımı anlatabilirdim.

Fakat.

Düşünerek Büyük Salon'a baktım. Jameson'a değer verdim. Gerçekten yaptım. Henüz tam olarak orada olmasam bile, tek başına bu bile daha çok denememe, her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi görünmeme neden oldu.

Bir kralın sevgisi, birini her şeyi denemeye sevk edebilir. Ve ona ve onun uğrunda bana tapanlara tapmak kadar sarhoş edici bir şey yoktu. Yarın, aileme yeni odalarımdan bahsetme ayrıcalığına sahip olacaktım. Lordları Jameson'ın arzularını kabul ettikleri gibi görecektim, sadece krallıktaki her kızın değil, aynı zamanda kıtadaki her prensesin üzerinde yetiştirildiğimi bilecektim. Çok yakında kraliçe olacaktım.

Pencereye son bir kez baktım, sonra yeni odalarıma geri döndüm. Sadece kraliyet ailesi için yapılmamış, aynı zamanda ailemden bağımsız bir oda olan bir odaya merdivenlerden çıkmak biraz heyecan vericiydi. Bu tek başına minnettar olunacak bir şeydi. Ve tüm bu şeyler bir araya geldiğinde beni her şeye hazır hale getirdi.

on dört

ERTESİ SABAH bütün dünyevi eşyalarım yeni odalarıma taşındığı için bir hareketlilik oldu. Kaosun ortasında, bir kutu taşıyan bir sayfa geldi. Kutuyu dikkatlice masaya koyarken onu izleyen iki muhafız tarafından kuşatılmıştı. Nora ve Delia Grace, sayfaya onun açabileceğini söyleyerek başlarını salladığımda kafaları karışmış bir şekilde baktılar. Kızların gül rengi kolyenin göz kamaştırıcı ışıltısını içlerine çekerken topluca nefes alışından çok keyif aldım.

"Tanrım, Hollis!" dedi Delia Grace, kutunun kenarından bakmaya geldi ama dokunmaya cesaret edemedi.

“O gün kralın odasında olan buydu. Bugün için bir şey seçmeme izin veriyordu.”

Nora, "Muhteşem bir iş çıkardın," dedi.

O kolyeyi biliyorum, dedi Delia Grace hayretle. "Bu Kraliçe Albrade için yapılmış, Hollis. Bu bir savaşçı için yapıldı.”

Savaşa girmek için yapılmış bir şeyi kullanabileceğimi düşünerek gülümsedim. Kolyeyi almak için uzanıyordum ki, bir kutu taşıyan başka bir sayfa içeri girdi. "Affedersiniz Leydi Hollis," dedi. "Majesteleri bunun kolyenize çok yakışacağını düşündü."

Muhtemelen kralın beni şok etmek için verdiği emirlere göre hareket ederek paketini açmak için talimatları beklemedi. Jameson'ın seçtiği başlığı aldığımda Delia Grace'in elini tutarak uzandım. Nefes kesiciydi, ucu kolyeyle aynı değerli taşlarla süslenmişti, ufukta parlayan güneş gibi yelpaze gibi açılıyordu.

Güneş gibi. Bunu özenle seçmişti.

"Bana yardım edin hanımlar. Geç kalırsak işe yaramaz." Delia Grace başlığı ve Nora kolyeyi taşırken ben de makyaj masamın başına oturdum.

"Öğleden sonra bitkin olacaksın! Çok ağır." Nora tokayı yerleştirdi ve ağırlığı tamamen üzerime geldiğinde haklı olabileceğini düşündüm. Ama yorgun ya da değil, gün batımına kadar bu şeyi boynumdan çıkarmazdım.

İşte, dedi Delia Grace, başlığı saçıma yerleştirip fazladan birkaç iğneyle sabitleyerek.

Lavaboya oturup kendime baktım. Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Kendime benzeyip benzemediğimden emin değildim ama kraliyet ailesine benzediğimi inkar edemezdim.

Yutmuşum. "Beni aptalca bir şey yapmak üzere yakalarsan beni kurtaracağına güveniyorum. Dengeli ve güzel olmalıyım ki Kral Quinten'ın eleştirecek bir şeyi olmasın."

Nora yüzünü benimkinin yanına getirip aynada bakışlarımla buluştu. "Söz veriyorum."

"Açıkçası," diye ekledi Delia Grace.

Başımı salladım. "O zaman gidelim."

Kraliçenin dairesinden Büyük Salon'a kısa bir yürüyüşe çıkarken ellerimi zarif bir şekilde önümde kenetledim. Yanından geçtiğimiz her nefeste ve eğik başımda kendime olan güvenimin gitgide arttığını hissedebiliyordum. Gözlerinde hedefime ulaştığımı görebiliyordum: en iyi altın elbisem ve Jameson'ın seçtiği başlıkla, ışıltılı bir kraliçe gibi görünüyordum.

Odanın başına doğru, Eastoff'lar Jameson'ın istediği gibi önde ve ortada bekliyordu. Leydi Eastoffe bana sıcacık bir gülümsemeyle *güzel kelimesini ağzından çıkararak* ve elini kalbine dokundurarak gönderdi. Yanındaki Silas, eğilirken tökezledi, gözlerini hem yerde hem de benden ayırmaya çalıştı. Bir gülümsemeyi bastırdım, sonra Jameson'a doğru devam ederken kendime daha kararlı bir ifade vermeye çalıştım.

Ağzı hafifçe açık kaldı ve beni almak için elini uzatmayı hatırlaması biraz zaman aldı.

"Aman Tanrım, Hollis. Nasıl nefes alacağımı unuttum." Ben kızarırken başını salladı ve bana baktı. "Hayatım boyunca seni şu anda asla unutmayacağım: yükselen bir kraliçe ve yükselen bir güneş."

"Teşekkürler, Majesteleri. Ama kredinin bir kısmını almalısın. Bu çok güzel," dedim başlığa dokunarak. "Bayıldım."

Kafasını salladı. "Mücevherleri beğenmene sevindim ama seni temin ederim ki bu odada onların hakkını verebilecek başka bir kadın yok."

Kral Quinten'ın yakında olduğunu bildiren tantana sesleri uzaktan duyulduğunda hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Jameson müzisyenlere hazır olmalarını işaret etti ve bakışlarımı en büyük mücevheri ortalayarak kolyemi düzeltmemi işaret eden Delia Grace'e çevirdim.

Kral Quinten ve ekibi geldiğinde, büyük salonun ortasına serilen kırmızı dokuma halıda yürürken bir tablo gibi görünüyorduk. Onu en son Kraliçe Ramira'nın cenazesi için geldiğinde görmüştüm ve umutsuzca o zaman not almayı diledim. Tek hatırladığım siyah elbisemin kolumu kaşıdığıydı ve hizmetin çoğunu kolumu düzeltmeye çalışarak geçirdim. Ama artık onu tanıdığımı hissettiğim için bunun bir önemi yoktu; Leydi Eastoffe'un bana söylediği her şeydi.

Saçları seyrelmişti ve sarıya dair ipuçları olsa da çoğu griydi. Bir baston yardımıyla yürüdü, omuzları hafifçe kamburdu ve zorluğun bir kısmının bu kadar çok kumaşın ağırlığı olup olmadığını merak ettim. Ama beni ürperten onun ifadesiydi: Gözlerine baktığımda kalbimin üşüdüğünü hissettim. Sanki hem her şeyi var hem de kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi onda bir şeyler vardı ve bu fikirlere eşlik eden güç onu korkutuyordu.

Gözlerimi Kraliçe Valentina'ya çevirerek olabildiğince çabuk başka yöne baktım. Gerçekten benden çok büyük değildi ve bu onunla Kral Quinten arasındaki farkı gerçekten çok büyük yapıyordu . Dişlerini göstermeden gülümsedi ve sağ elini koruyucu bir şekilde karnına yerleştirdi.

Kralın diğer tarafında, Prens Hadrian şüphe götürmezdi. Evet, çoğu Isolten güneşi görmeye ihtiyaç duyuyor gibiydi ama o bir hayalete daha yakındı. Ben de yakında biri olup olmayacağını merak ettim. Tüm bu hareketin harcadığı çabayı saklamak istercesine dudaklarını sımsıkı sımsıkı tutuyordu ama alnındaki ter çizgisi barizdi. O adam yatakta olmalı.

Bu üçü önümdeyken, korkmamam gerektiğini anladım. Coroa, Isolte'den çok daha küçük bir ülke olabilirdi ama kralımız çok daha büyüktü.

"Kral Quinten," dedi Jameson yüksek sesle kollarını açarak. "Sizin ve ailenizin Coroa'ya güven içinde gitmenize çok sevindim. Leydi Hollis ve ben, sizi babamın yaptığı gibi, tanrıların yerleştirdiği bir hükümdar ve sevgili bir dost olarak karşılıyoruz."

Aynı anda birkaç sessiz şey oldu. Kral Quinten tanrılardan bahsedince gözlerini devirdi, Prens Hadrian üst dudağındaki teri silmek için titreyen elini kaldırdı ve hepimiz tanıştırıldığımız için rahatlayarak iç çektim.

Jameson, misafirlerimiz için yeterli koltukla donatılmış kürsüden indi ve Kral Quinten'i karşılamaya gitti. Hükümdar arkadaşının elini iki eliyle sıktı ve odanın coşkulu alkışlara boğulmasına neden oldu. Gözlerim sürekli Valentina'ya dönüyordu. Çok uzun boyluydu, ama onu neyin dik tuttuğunu anlayamadım. Ne mutluluk, ne de gurur gibi görünüyordu. . . . Okunamaz haldeydi.

Jameson, Kral Quinten, Valentina ve Hadrian'ı gelip bizimle oturmaya davet etti ve Quinten'in grubundakiler Jameson'un sarayındakilerle karışmaya başladı. Ziyaret resmen başlamıştı.

Rahat etmesini umarak yanıma yerleştirilen Valentina'ya döndüm.

"Majesteleri, Isolte çok büyük bir ülke. Nerede doğdun?" Diye sordum.

Geri dönen bakışı kendini beğenmiş görünüyordu. "Önce konuşmuyorsun. Önce ben konuşuyorum."

şaşırdım. "Özür dilerim. Kralın takdiminin yeterli olduğunu varsaydım."

"O değildi."

"Ey." durakladım. Bu hakkım olduğundan oldukça emindim. "Peki ya şimdi? Benimle daha önce konuştuğuna göre?"

Gözlerini devirdi. "Sanırım. Ne sordun? Ben nereliydim?"

"Evet," dedim yüzümdeki gülümsemeyi yeniden canlandırarak.

Elindeki birçok yüzüğü inceledi. "Sana söyleseydim, adını bile tanıyacak mıydın?"

"Peki . . "

"Şüpheliyim. Duyduğuma göre tüm hayatını ailenin malikânesi ile Keresken Kalesi arasında yaşamışsın," dedi tek kaşını kaldırarak.

"İkisi arasında, dünyada isteyebileceğim her şeye sahiptim," diye itiraf ettim. "Belki sana daha sonra mimarinin bir kısmını gösterebilirim? Taş işçiliğinin bir kısmı—"

"Hayır," diye hızla cevap verdi, sözümü kesti ve elini tekrar karnına koydu. "Dinlenmem çok önemli."

Koltuğunda arkasına yaslandı, sıkılmış görünüyordu ve Jameson'ı hayal kırıklığına uğrattığımdan emindim. İç çektim, uzağa baktım. Son yirmi dört saatin büyük bir bölümünü Valentina'yla hiç konuşamayacağım endişesiyle geçirmiştim ve şimdi onun bir daha konuştuğunu hiç duymasam iyi olacaktım.

Misafirlerin arasına baktım, annemle babamı aradım; konuşmayı nasıl yeniden başlatacaklarını biliyorlardı. Delia Grace'in de bir fikri olabilir. . . . Ama Eastoffes dışında tanıdığım kimseyi görmedim.

Başka bir aileyi sıcak bir şekilde selamlarken onları yakalayarak yardım istemek için yerimden ayrıldım.

Lord Eastoffe, yaşlı bir beyefendiyi sımsıkı kavrayarak, "Geleceğinizi bilmiyordum," diyordu. "Size yüz yüze nasıl anlaştığımızı anlatabildiğimiz için memnunum; bir mektup asla her şeyi tam olarak yakalamaz."

Beyefendi ve karısı, burnu ve elmacık kemiklerine bakılırsa oğulları olduğu belli olan genç bir adamla birlikte duruyorlardı. Çift, arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldikleri için gülümsüyor olsa da, oğulları bir oyalamayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Scarlet," diye fısıldadım.

Döndü. "Leydi Hollis, ışıl ışıl görünüyorsunuz!" Parlak bir şekilde gülümsedi, yüzünde neredeyse kardeşçe bir sıcaklık vardı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, onun yanında biraz daha rahat hissederek. "Dinle, yardımına ihtiyacım var. Lütfen bana kraliçeye söylemem için bir şey düşündüğünü söyle. Açıkça benimle konuşmakla ilgilenmiyor."

Scarlet içini çekti. "Herkese karşı böyle - muhtemelen bu yüzden sadece bir hanımı var. Ama bu sabah onun yemekle ilgilendiğini duyduğumu hatırladım. Ona yeni bir yemek gösterme şansı varsa, muhtemelen bundan zevk alacaktır. Burada." Kolumdan tutup beni öne çekti. "Reid Amca, Jovana Teyze? Bu Leydi Hollis. O kraliçe olacak." Scarlet gururla gülümsedi ve ben de onun elinin üzerine elimi koydum.

"Sizinle tanışmak bir zevk leydim," dedi Scarlet'in teyzesi. "Yaklaşan nişanınızla ilgili haberler Isolte'ye ulaştı. İnsanlar sık sık güzelliğinizden bahsettiler ama hakkını veremediler."

Her şeyi anlamaya çalışırken kalbimin biraz daha hızlı attığını hissettim. Başka ülkelerdeki insanların benim hakkımda bir şeyler duyduğunu, adımı bildiğini bilmek gerçeküstüydü.

"Çok naziksin," diye yanıtladım, hissettiğimden daha kararlı olmayı umarak.

Silas, "Bunlar Northcott'lar," diye açıkladı. "Teyzemiz ve amcamız, bu da kuzenimiz Etan."

Bana ters ters bakmaktan memnun olan genç adama baktım.

"Tanıştığıma memnun oldum" dedim.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

Valentina kadar aşındırıcıydı. Saul gelip kollarını etrafına doladığında sadece yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. Saul'un başı zar zor göğsüne geldi ve Etan ellerini şakacı bir tavırla kuzeninin saçlarını kaşıdı. O andan sonra, bir zırh gibi duygusuz olmaya geri döndü.

Lord Northcott, "Bir mızrak dövüşü olacağını duyduk," dedi. "Umarım birinizi orada görürüm." Sullivan ve Silas'ın arasını işaret etti.

Sullivan sadece başını eğdi ve Silas ikisi için de konuştu. "Bu sefer kenarda olabiliriz ama izlemek için çok heyecanlıyım. Bu şenlikli bir şey için ilk defa buradayız; Coroa'da işler farklı mı yapılıyor bilmiyorum. Hiç görmedim."

Onaylamak için bana baktı. "Şüpheliyim," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Isolte'de bu kadar çok görmek, diyelim ki Coroa'dan *ithal* edildi, eminim her şey oldukça tanıdık gelecektir."

Çoğu, gözleme kıkırdayarak buna izin verdi. Ama Etan değil.

"Isolte, Coroa kadar egemendir. Geleneklerimiz ne kadar değerliyse, insanlarımız da bir o kadar kutsaldır."

"Kesinlikle. Kuzenlerini tanıma ayrıcalığı bana Coroa'nın ötesindeki dünya hakkında şimdiden çok şey öğretti," dedim Scarlet'e gülümseyerek. "Bir gün Isolte'yi kendim ziyaret etmeyi umuyorum."

Ben de öyle umuyorum, diye tükürdü Etan alaycı bir ses tonuyla. "Eminim sınırda tantana ile karşılanacaksınız."

"Etan," diye çıkıştı babası. Ayak sesleri ve birçok eğilmiş kafa vardı, ama yorum beni aştı.

"Anlamıyorum efendim."

Etan bana bir çocukmuşum gibi baktı. "Numara. Tabii ki yapmazsın. Neden yapasın?"

Etan, diye fısıldadı annesi telaşla.

"Seni nasıl rahatsız ettim?" Hem onun hem de Valentina'nın benimle nasıl bu kadar çabuk hata yapabildiklerini gerçekten kafam karışarak sordum.

Sırıttı. "Sen? *Kimseyi* rahatsız edemezsiniz." Her adım attığımda hala hafif dans eden başlığımı işaret etti. "Sen bir süssün."

Keskin bir şekilde nefes aldım, tenimin kızardığını hissetmekten nefret ettim.

"Affedersiniz?"

Kraliçe Valentina'nın boş koltuğumun yanında oturduğu kürsüyü işaret etti. "Orada ne görüyorsun?"

"Bir kraliçe," diye sert bir şekilde yanıtladım.

Etan başını salladı. "Bu, bakmak için güzel bir şey olarak seçilmiş boş bir kap."

Etan, bu kadar yeter, diye hırladı Silas. Ama kuzeni yılmayacaktı.

"Eğer kendi sınırınızda neler olduğunu bilmiyorsanız, kendi halkınıza ne olduğunu bilmiyorsanız, sadece sizin, leydim, tamamen aynı olduğunuz sonucuna varabilirim: Kralınız için bir süs."

Delia Grace kadar soğuk ve zeki olmayı dileyerek yutkundum. Bu çocuğu parçalara ayıracaktı. Ama bir parçam, bir düzeyde haklı olduğunu hissetti. Yakında kraliçe olacak olsaydım, ekleneceğim kadınların çizgisine bakmam gerekiyordu.

Ben asker değildim. Ben haritacı değildim. Daha önce kimsenin not aldığı kadar zeki, aşırı kibar ya da dikkate değer biri değildim .

Ben güzeldim. Ve bunda yanlış bir şey yoktu, ama kendi başına çok az değeri vardı. Bunu ben bile biliyordum.

Yine de, yapabileceğim tek şey olduğum için utanmayı reddettim.

"Isolte'den bir düzenbaz olmaktansa Coroa'dan bir süs daha iyidir," diye tısladım başımı yukarı kaldırarak. “Coroa'ya hoş geldiniz, Lord ve Leydi Northcott. Gelebildiğine çok sevindim." Bununla, topuklarımın üzerinde döndüm ve Etan'ın temelde bir taht olduğunu fark ettiğini umduğum koltuğuma geri döndüm. Beni mutlu eden ve sakinleştiren şeyleri düşünerek aklıma nehrin üzerinden yükselen güneş görüntüsünü çizdim.

Ağlamayacaktım. Burada değil, şimdi değil. Bu odadaki hiç kimseye - özellikle Isolte'den birine - bir kralın sağında olacak kadar dengeli, sabırlı ve yeterince iyi olmadığımı düşündürecek bir sebep vermeyecektim.

on beş

"P KİRALAMA," YARDIMCI OLDUM . "O KORKUNÇ."

Jameson özel odalarında dolaşırken kıkırdadı, ziyaretimizin açılışı resmen geçtiğine göre giydiği daha ağır aksesuarların bazılarını çıkardı. "Hepsi korkunç," diye onayladı.

"Kendisinin çok *üstün olduğunu düşünüyor* . Onunla bir akşam geçiremem." Sıkışmış yüzünü hatırlayarak kollarımı kavuşturdum. "Ahırlarda yemek yemeyi tercih ederim."

Buna tamamen güldü, ses hala kapının diğer tarafında toplanan kalabalığın kükremelerine uyuyordu. "Ben de öyle! Ama endişelenme, Hollis'im. Bu ziyaret kısa sürecek ve yakında gitmiş olacaklar." Yaklaşıp ellerini belime sardı. "Ve daha önemli şeylere geri dönebiliriz."

Gülümsedim. "Sen benim dünyamdaki en önemli şeysin. Yani o sefil kadınla yemek yememde ısrar edersen, yerim."

Bir elini çenemin altına koydu ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Seni bağışlayacağım. Bu sefer," diye ekledi ciddiye yakın bir ses tonuyla. "Ama ne yazık ki, birkaç anlaşma ve takas hakkında konuşmak için bu akşam Quinten ile yemekte olmam gerekiyor. . . seni sıkacak şeyler. O zaman devam et. Geceyi hanımlarınla geçir."

Çenemin altındaki eli tuttum ve öpebilmem için kaldırdım. "Teşekkürler, Majesteleri."

Gözlerinde ışıltılı bir tatmin ifadesi vardı ve bakışlarının ağırlığı altında konsantre olmak zordu.

"Geri dönsen iyi olur," dedi. "Merak etme, bu gece senin için bir bahane uyduracağım."

"Ona bir yığın Isolten elbisesi altında boğulduğumu söyle," diye şaka yaptım ve kahkahasının sesi kulaklarımda çınlarken oradan ayrıldım.

Dışarıda, Delia Grace ve Nora endişeyle bekliyorlardı. Haydi hanımlar, kendimi iyi hissetmiyorum, dedim sahte bir ciddiyetle. "Şimdilik emekli olmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Delia Grace hemen yakaladı ve ben kalabalığın arasında temkinli bir şekilde yürürken arkamdan adım attı. Bir köşede sonunda ailemi gördüm. İnsanlar muhtemelen onu ve babamı büyük başarılarından dolayı tebrik etmek için yanına gelirken annem burnunun ucuna bakıyordu. Beni dönüştürmeye çalıştıkları her şeyin tam tersi olarak kral tarafından seçildiğimi herkese söylemek için bir şey olmaz mıydı?

Tüm bu olanlara rağmen, beni düzeltmek ya da benim adıma bir karar vermeye çalışmak dışında benimle neredeyse hiç konuşmadılar. Mesafeleri onlara meydan okumayı çok daha kolay hale getirdi.

Omzumun üzerinden Nora'ya baktım. "Neden odama gelmeleri için birkaç hanım daha toplaymıyorsun? O alanda daha fazla insanın olması güzel olacak."

"Elbette leydim," diye neşeyle yanıtladı.

"Bakalım bir iki müzisyene ulaşabilecek miyiz. Bir öğleden sonra yapın," diye düşündüm yüksek sesle. Bu plan her dakika kulağa daha iyi geliyordu. Nora'yı fazla uzaklaşmadan yakaladım. "Ve mümkünse Scarlet Eastoffe'a ulaşın. Aslında, Eastoffe ailesinin tamamı eski krallarının huzurundan kaçmak istiyorsa, onlara dairemde hoş karşılandıklarını söyleyin."

Başını salladı ve bize küçük bir parti kurmak için ayrıldı. En azından bu gün biraz daha iyiye gidebilir; Valentina'nın eşlik ettiği bir akşamdan kurtulmuştum ve şimdi onun yerine dans etmem gerekiyor.

Delia Grace'in son sandalyeleri duvara dayamasına yardım ederken Nora kapıyı Yoana ve Cecily'ye açtı.

Karşılama alanındaki ana alan artık dans etmek ve konuşmak için boşaltılmıştı ve müzik dinleyebilmek için saray müzisyenlerinden birini çağırmıştım. Taşınmanın çılgınlığından ve Valentina ile tanışmanın verdiği gerilimden sonra bu bir zevk olacaktı.

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler." Cecily geldi ve bizi biraz reveransla karşıladı.

"Ah, çok hoşsun. Delia Grace'i hatırlıyorsun tabii," dedim ona doğru işaret ederek. Delia Grace, sonunda kimsenin inkar edemeyeceği bir konuma geldiğini bilerek, başı dik durdu.

"Evet." Yanında, Yoana yutkundu. "Seni görmek çok hoş."

"Delia Grace, canım, onlara ikramları göstermeyecek misin?"

Başını salladı, o anda istemediği kimseyle konuşmasına gerek yoktu ve birisi ona bu kadar çok yanlış nefes verirse, onları odadan çıkaracağımı bilmekten zevk aldığından emindim.

Bir vuruş daha geldi ve Nora tekrar açtı.

"Kızıl!" Aradım. "Yapabildiğine çok sevindim."

Ailesinin ve Saul'un arkasından içeri girdiğini görmekten memnun oldum, ancak Northcott'ların da ona katıldığını fark ettiğimde şaşırdım. Sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi görünmeye kararlıymış gibi, Silas Eastoffe kapıdan içeri girdi. Ve kalbim yerinden fırladı, sanki göğsümde sıkışıp kalmak rahatlık için çok uzaktaymış gibi atladı.

Misafirlerimi selamlamak için arkamı dönerek boğazımı temizledim.

Lord Eastoffe önümde eğilerek geldi. "Bize gelmemize izin verdiğiniz için teşekkürler. Daha fazlaydı. . . Kral Quinten'i yeniden görmenin, hepimizin düşündüğünden daha sinir bozucu."

Başımı anlayışla salladım. "Hepiniz burada istediğiniz kadar saklanabilirsiniz. Daire günlerce sürüyor ve bir sürü yiyeceğimiz var - kamp yapacağız," diye şaka yaptım. "Lütfen rahatınıza bakın."

Delia Grace çoktan müziğe geçiyordu ve ben de ona katıldım, geçen yıl kendi koreografisini yaptığımız bir dansı yaptım.

Nora, Delia Grace ve ben bileklere dokunup birbirimizin etrafında dolaşırken, "Bu çok güzel," yorumunu yaptı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Delia Grace. "Bunun için haftalar harcadık."

Nora, "Taç Günü için koreografiyi denemelisin," diye ekledi.

Delia Grace bu nazik öneri karşısında adeta afallamış görünüyordu. "Eğer Leydi Hollis isterse. Teşekkürler."

Dans bitip yeni bir şarkı çalındığında Nora'nın kendi dansını başlatmasını izledim. Dürüst olmak gerekirse, o ve Delia Grace dansımızın koreografisini yapsaydı, muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en iyilerden biri olurdu.

Duvara dayalı bir sandalyeden memnun bir şekilde izleyen bir çift mavi gözle dikkatim birçok kez dağıldı. Müziğe doğru sallanırken konuşan Silas'a baktım.

"Dans ediyor musunuz efendim?"

Biraz daha dik oturdu. "Ara sıra. Ama ailedeki herkes arasında en iyisi Etan," dedi odanın karşısındaki kuzenini başıyla işaret ederek. Aradım ve duvar halılarını incelerken kaşlarını çattığını gördüm, elleri arkasındaydı, sanki istemese de buradaymış gibi görünüyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Sıla güldü. "Hiç de bile."

"Pekala, onu davet etmezsem lütfen gücenmeyin."

Bir yüz yaptı. "Şu anki ruh halinde, kabul etsen kabul edeceğini sanmıyorum."

Buna inanarak iç geçirdim. "Yapar mısın?"

Yutkundu ve yere baktı. "İsterim . . . belki bugün olmasa da." Yüzü bana döndüğünde, yanaklarındaki kızarma izini fark ettim ve böylesine samimi bir toplantının önünde dans etmek istemediği için onu suçlayamazdım.

"Leydi Hollis, gelin ve görün," diye seslendi Cecily ve sessizce odanın karşısına geçtim, bu da şükürler olsun ki bana yüzümde büyüyen gülümsemeyi bastırmak için zaman verdi. Silas Eastoffe'un odadaki havayı daha tatlı hale getiren şey neydi? Her şeyi hissettirdi. . . kolay. Kelimeler daha net çıktı, düşünceler daha az sisli hale geldi. İnsanların bunu yapabileceğini, her şeyi daha keskin hale getirebileceğini fark etmemiştim.

Oda rahat sohbetlere ve kıkırdama nöbetlerine ayrıldı ve beni mutlu bir ruh hali içinde bıraktı. Ve bir şekilde küçük Saul'u dans partneri olarak bulduğumda, bu tamamen doğal görünüyordu. Onu alkışlamak için döndürdüm ve dünkü gözyaşlarının yerini kahkahalara bıraktığını görmek güzeldi. Şarkı bittiğinde eğildim ve Saul'u yanağından öptüm. "Teşekkürler bayım. Sen iyi bir dansçısın."

Herkes konuşurken arka planda kemancı çalmaya devam etti ve hepimiz oturup sohbet ederken, yeni apartman daireleri sonunda rahat bir yer olabileceklerini hissetti. Bunun bir vaadi vardı.

"Kral sana çok değer veriyor olmalı," dedi Silas, yanıma gelerek. “Bu odalar harika. Bana Chetwin Sarayı'ndaki odalarımızı hatırlatıyorlar. Ancak Coroan mimarisi çok farklı. Bence tek başına taşlar her şeyi değiştirir.”

"Nasıl yani?" Diye sordum. Hayatım boyunca tanıdığım aynı taştı.

“Isolte'de binalar hafif yeşil veya mavi renktedir. Kuzey sahilindeki taşlarda bulunan bir mineral ve çok güzeller ama özellikle kışın ortalığı karanlık gösteriyor. Bu taşlarınızda çok sıcak renkler var. Böylece her şey daha parlak, hoş görünüyor. Ve bunu dairelerin etkileyici kapsamıyla birleştirdiğinizde oldukça dikkat çekici.”

Başımı salladım, kalbimde birçok duygu oynuyordu. "Kolaylıkla kafamı dinlediğim en güzel yer, ama eski odamın sadeliğini özlemedim desem yalan söylemiş olurum, çoğu günlerde neler olacağını bildiğimden bahsetmiyorum bile."

Yutkundum, bir kez daha çok fazla şey mi söyledim diye düşündüm ama yine de çok fazla şey paylaşmak isteyeceğim kimsenin olmadığını hissettim.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sadelikte bir güzellik var, değil mi?" Tekrar odaya baktı. "Hayatımın bir noktasında yeni kıyafetleri, daha güzel yemekleri, sarayın tüm süslerini seçmiş olabilirim. Ama söyleyebilirim ki, onları kaybederken, bu dünyada sadakatin, sabrın ve gerçek sevginin yerini hiçbir şeyin alamayacağını öğrendim.”

iç geçirdim. "Sanırım seninle aynı fikirde olmak zorunda kalabilirim. Sahip olabileceğiniz en değerli şey, birinin kalbindeki yerinizin güvencesidir. Herhangi bir kolyeden çok daha iyi, herhangi bir daireden çok daha iyi."

Sakin bir bakış paylaştık.

"Altın tacınızı çiçeklerden biriyle değiştirir misiniz?" gülümseyerek sordu.

"Sanırım yapabilirim."

"Bence sana yakışır," diye yorum yaptı ve kendimi onunla bir an için fazla uzun süre göz teması kurduğumu fark ettim.

"Babana burada istediğin kadar saklanabileceğini söyledim. Bir şeye ihtiyacın olursa, odalarımın nerede olduğunu biliyorsun. Sormaktan korkma."

Kafasını salladı. "Bize şimdiden çok şey verdin. Scarlet'in ve Saul'un ne kadar mutlu olduğuna bakın. Daha fazlasını isteyemezdim."

Haklıydı. Herkes gülümsüyordu. . . bir istisna dışında.

"Bu arada teşekkür ederim. Beni daha önce savunmaya çalıştığın için."

Silas başını kaldırıp baktı, kuzenini benim gibi buldu: yalnız ve perişan görünüyordu. "Seni tanısaydı böyle şeyler söylemezdi. Bize ne kadar iyi davrandığını, ne kadar nazik olduğunu söyledim. Ona kız kardeşimin senden ne kadar çok bahsettiğini, Sullivan'ın bile senin adını duyduğunda nasıl gülümsediğini anlattım."

"O yaptı mı?" fışkırdım.

Silas gururla başını salladı. Sullivan'ın sessiz onayının iltifatı bende kaybolmadı.

"Annem cesaretini övüyor, babam yaşına göre akıllı olduğunu söylüyor ve ben..."

Çabucak durdu ve ona baktım, bu cümlenin sonunu bilmek için can atıyordum.

"Ve sen?"

Bana dikkatle baktı ve ağzında sıkışan kelimeleri görebiliyordum. Yere baktı, derin bir nefes aldı ve bana döndü.

"Ve Coroa'da bir arkadaş bulduğum için çok mutluyum. Gerçekten imkansız olabileceğini düşündüm."

"Ey." Kimsenin yüzümdeki hayal kırıklığını okumamasını umarak odaya baktım. "Eh, ailen ne kadar düşünceliyse, bu bana imkansız gibi gelmiyor. Ve her zaman benim dostluğuma sahip olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sila mı?"

İkimizde annesinin sesine döndük.

"Lütfen beni affedin," dedi ve kurtarıldığımı belirgin bir şekilde hissettim.

"Kesinlikle. Zaten tur atmam gerekiyor," dedim uzaklaşırken.

Söyleyemediğim nedenlerden dolayı bir bardak bira aldım ve süpürme penceresindeki kaşlarını çatan figüre doğru yürüdüm.

"Bir sorun mu var, Sör Etan?" diye sordum bardağı ona uzatarak. Bir teşekkür bile etmeden aldı.

"Sanırım kusura bakma. Odalarınız çok güzel. Eminim onları göstermek için can atıyordun."

başımı salladım. "Seni bu yüzden davet etmedim."

"Kralınızın, müstakbel kraliçesine ne kadar iyi davrandığına dair raporlarla eve gitmemizi istediğini sanıyorum. Ama dedikodu için zamanım yok. Sadece evde olmayı tercih ederim."

"Ah, şuna bak. Ortak bir noktamız var." Döndüm ve ruh halimi mahvetmesine izin vermeyerek Delia Grace'e doğru yürüdüm.

"O adam korkunç. Bana bu kadar çok yardım eden insanlarla bir akrabalığı olmasaydı, onu hemen şimdi kovardım."

"Bu nedir?" diye sordu Nora, cümlemin sonunu işiterek.

"Hiçbir şey değil. Sadece Eastoff'ların kuzeni Etan'ın biraz züppe olması."

Delia Grace, "Sanki herhangi bir Isolten'ın burada züppelik yapma hakkı varmış gibi," diye homurdandı.

Omzumun üzerinden kimsenin bunu duyacak kadar yakın olmamasını umarak baktım.

"Bu arada," diye devam etti, "Sanırım Nora'nın tavsiyesini dinleyeceğim ve Crowning Day için dansımızın koreografisini yapmaya başlayacağım. Yeter ki biz hazır olalım."

"İyi bir fikir. Son zamanlarda her şey çok aceleye getirilmiş gibi geliyor."

"Küçük tutmak istiyorum, sadece dört kız. Yani bir tane daha seçmen gerekiyor ve hepimiz hazırız."

"İyi bir fikir. Hmm." Zihinsel olarak mahkemedeki diğer kızların arasından geçtim. Pek çoğunu çok iyi tanımıyordum ve yaptıklarımdan pek hoşlanmadım. Tanrım, dans etmek istediğim birini düşünemiyorsam, bir evi nasıl dolduracaktım ? Birinin iyi bir ekleme yapıp yapamayacağını görmek için odanın etrafına baktım, gözlerim mükemmel olacağını bildiğim tek kişiye dikildi.

"Kızıl?" Teyzesiyle sohbet ederken yanına giderek sordum.

"Evet, Leydi Hollis?"

"Taç Günü'nden haberin var mı?" gözlerimi kıstım. "Isolte'deki tatillerden hiçbirini bilmediğimi söylemeye cüret ediyorum."

"Duydum. Kraliyet soyunun oluşumunu kutlamak için değil mi?"

"Evet! Sembolik olarak kralı yeniden taçlandırıyoruz ve sadakatimizi taahhüt ediyoruz. Galiba en sevdiğim tatil. Çoğu insan bütün gün uyur ve ziyafet akşamları başlar ve herkes gece boyunca kutlar."

Leydi Northcott'un gözleri büyüdü. "Bu benim tatil tarzım gibi görünüyor. Belki buraya da taşınırız."

Heyecanına kıkırdadım. "Şey, kutlamanın bir parçası dans etmek. Neredeyse saraydaki her kız bir dansta ya da diğerinde, bu yüzden elbette bir tane yapacağız. Delia Grace, Nora ve bana katılmak ister misin? Kralı etkilemek için harika bir fırsat olacak."

Yüzü aydınlandı. "Ah, çok isterim! Ne zaman başlayacağız?"

"En azından King Quinten gittikten sonra. O zamana kadar dans etmeyi düşünecek zamanım olmayacak."

"Tabii ki. Pratik yaptığında bana haber ver, ben orada olacağım."

Teyzesi onun adına çok memnun görünüyordu ve köşede Silas'ın gülümsememeye çalıştığını gördüm.

Elbette Valentina soğuktu ve Etan kaba davrandı. İki kere. Ama Silas'ın bana takdirle bakan ışıltılı gözlerini gördüğümde, tek düşünebildiğim o günün çok güzel bir gün olduğuydu.

On altı

ERTE SABAH, sabah havasını teneffüs ederek yatakta oturdum . Endişeli bir ruh halini neşelendirebilecek bir şey varsa, o da hokkabazlar, müzisyenler ve turnuva sahasındaki oyunlardı.

"Turnuva için çok heyecanlıyım" Nora gelip beni yatakta hareket etmem için dürttü. Mecbur kaldım ve saçımı arkamdan çekti ve taramaya başladı.

"Ben de." Bacaklarımı göğsüme kadar kıvırdım ve kollarımı onlara doladım, neredeyse bu hissi içimde tutmam gerekiyormuş gibi hissettim.

"Jameson bugün biniyor mu?"

başımı salladım. "Kral Quinten'a her şey boyunca eşlik edecek ve tek başına zırhın Quinten'ı yere düşüreceğini görerek," dedim sivri bir bakışla, "Sanırım bugün tribünlerde kalacak. Jeton takma zahmetine gireceğimden bile emin değilim."

"Neden? Onu vermek zorunda değilsin."

"Göreceğiz. Her iki durumda da, kırmızı bir iç etek giymek istiyorum ama üstte benim imzam olan altın var."

Başını salladı. "Bu güzel görünecek. Saçını toplamalıyız ki kirlenmesin. Haydi." Makyaj masasına geçtik, böylece saçlarımın önünü yerinde tutmak için geniş bir kırmızı saten bant kullanarak saçlarımı altın bir ağla tutturabildi.

"Bugün kimi çektiğime dair soru yok, değil mi?"

"O kadar kırmızıyla olmaz." Güldü.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Delia Grace nerede?"

"Elbisesinde bir sorun vardı ve gidip iplik bulması gerekiyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Buranın bu kadar sakin olmasına şaşmamalı."

Nora, ben çekmeceme bakıp kurdeleler ve mendiller çıkarırken kıkırdadı. "Yüksek sesle tezahürat yapmayı unutma ve kalbinin yakışıklı bir şövalye tarafından çalınmamasına dikkat et," diye uyardım onu. Jameson'ın yanımda oturacağını bilsem de, bir mendili elimde defalarca çevirdim. Nora'nın haklı olduğunu sanıyordum; Bir tane alabilir ve onu vermeyebilirdim. Delia Grace zaten gergin bir şekilde odaya girerken onu elbisemin koluna kaydırdım.

"Lanetli terzi neden bu kadar uzakta şatoda? Sarayın bu tarafında hiç kimsenin iğneye ve ipliğe ihtiyacı yok mu?" Elbiselerimizin düzgün oturduğundan ve saçlarımızın yerinde olduğundan emin olurken homurdandı.

"Bu koridorlarda şifonyerler için bazı odalar ayırmayı ilk işim yapacağım," diye söz verdim. "Tahmin edebileceğimizden daha fazla insanın buna ihtiyacı olduğuna eminim."

Boynumdaki başıboş bir saçı ağa geri sıkıştırarak dikkatle başını salladı. "Bazen Hollis, sanırım burada neler olduğunu gerçekten bilen tek kişi biz oluyoruz. İşte, iyisin."

Dışarı çıkmadan önce Delia Grace'e bir kurdele uzatarak, Gidiyoruz hanımlar, dedim. Jameson'ın kralın kulübesine yerleştiği kalabalık arazide yürürken başımı dik tuttum. Kral Quinten, yanında değerli kraliçesiyle birlikte solunda oturuyordu. iç geçirdim. En azından kutunun diğer tarafında otururken, etkileşime girme şansımız zayıftı.

Yaklaştığımda, zırhlı genç bir adamın bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Neden Silas Eastoffe, sen misin?" Sordum, ancak anne ve babasını ve onun yanında duran korkunç kuzenini görünce cevap yeterince açıktı.

Kaskını çıkardı ve bana hızlıca selam verdi. "Gerçekten de öyle, Leydi Hollis. Ne de olsa kılıç dövüşünde elimi deniyorum. Ve bak," diye devam etti Silas, tam bir daire çizerek. Anlamam uzun sürmedi.

Memnun ve tedbirli arasında bir ifade takınan anne babasının gözleriyle karşılaştım. "Kırmızı giymiyorsun, mavi giymiyorsun."

Uzaktan teyzesi ve amcası seslendi. Lord ve Leydi Eastoffe el salladı ve ben leydilerime dönerken baştan başladılar. "Delia Grace, Nora. Koltuklarımıza gidebilirsiniz. Birazdan yanında olacağım." Çabucak itaat ettiler ve Silas ve Etan ile baş başa kaldım, ama Etan'ın buruk ifadesini alıp halasının ve amcasının peşinden gitmesini diledim.

“Birini gücendirmekten korkmuyor musun?” Silas'a sessizce sordum.

"Tam aksine. Geçmişimle ve bugünümle gurur duyuyorum, bu yüzden bugün her iki kralı da onurlandırmayı umuyorum.”

Silas hakkında ne zaman yeni bir şey öğrensem, ona daha çok hayran olduğumu fark ettim. "Bu çok asil, efendim."

Yanında, Etan gözlerini devirdi.

"Ya siz, Sör Etan?" Diye sordum. "Bugün katılmayacak mısın? Turnuvalar için mideniz yok mu?”

Bana bir böcekmişim gibi baktı.

"Ben savaşlarda oynamam leydim. Gerçek olanlarla savaşırım. Bir mızrak ve kör bir kılıç beni korkutmaz.”

Silas'a dönüp baktım. "Kuzenim birçok kez Isolten ordusu için gönüllü oldu," dedi gururla. "Sınır boyunca barışı korumak için savaşıyor."

Yurttaşlarıma karşı savaşan biriyle vakit geçirmekten hoşlanmıyordum ama bunu yapmanın cesaret gerektirdiğini inkar edemezdim.

"Öyleyse, cesaretinize hayranlığım ve yaptığınız fedakarlıklara duyduğum şefkatten eminim."

Bana alayla baktı. "Benim de ihtiyacım yok. Senden değil."

Başımı salladım ve elbisemi topladım. “Bugün kılıcınızı kınına soktuğunuza sevindim, Sör Etan. Aynı şeyi dilinizle de yapabilseydiniz, şirketinizin çok daha fazla takdir edildiğini görebilirsiniz.”

Başka bir telaşlı ifadeyle, beni Silas'la yalnız bırakarak hızla uzaklaştı. Nihayet.

"Denedim."

Omuz silkerek gülümsedi. "Biliyorum. Senin hakkında bu hoşuma gitti. Hep çabalıyorsun."

Bunu düşündüm. Etan bana süs demişti, Delia Grace bana fakir bir öğrenci olduğumu ve ailemi hatırlatmak için her fırsatı değerlendirdi. . . eh, bende sonsuz kusur buldular. Ama Silas, kendim hakkında bilmediğim şeyleri yakalamaya devam etti. Düşündüğüm yolu

beğendiğini söyledi. Ve haklıydı, bir sürü iyi fikrim vardı. Denediğimi ve bunda da haklı olduğunu söyledi. Vazgeçmekte zorlandım.

Kendimi onun yanında biraz daha kalmak için bir nedenim olmasını isterken buldum. Bunun yerine, veda etmesi için başımı ona eğdim ve giderken arkama bakarak uzaklaştım. Silas'ın yanındayken hissettiğim isimsiz bir şey vardı, sanki bizi bağlayan bir ip varmış gibi, fazla uzaklaşırsam beni çekiyormuş gibi. Kaderin yollarımızı kesiştirdiğini düşünmeye başlamıştım ama yollarımızın ne kadar farklı başladığını düşününce nedenini tahmin edemiyordum. Dürtüsel olarak mendilimi kolumdan çıkardım ve aceleyle uzaklaşmadan önce yere düşmesine izin verdim.

Kraliyet kutusuna ulaşır ulaşmaz Kral Jameson'ın önünde reverans yaptım. "Majesteleri."

"Leydi Hollis, bugün ışıl ışıl görünüyorsunuz. Oyunlara nasıl odaklanacağım?"

Gülümsedim, sonra Kral Quinten ve Kraliçe Valentina'ya başımı salladım. "Majesteleri. Umarım iyi uyumuşsundur."

Kraliçe Valentina, nezaket karşısında kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler."

Yerime oturdum ve oyunlar başlarken dikkat etmeye çalıştım. Her zamanki gibi, Jameson'ın en az sevdiği olay, yaya mızrak, ilk sıradaydı. Onu suçlayamazdım; Benim için bile çok yavaştı ve skordan asla emin değildim. Diğer olaylardan bazıları çok daha basitti.

"Ha ha!" diye bağırdı Kral Quinten. "Bu, adamlarım tarafından kazanılan bir başka zafer!"

"Harika askerleriniz var," diye kabul etti Jameson dostane bir tavırla. "Babam hep öyle derdi. Yine de olaylar at sırtında olduğunda gelgitlerin değişeceğini düşünüyorum. Coroan'ların hepsi atlarda başarılıdır. Hollis'im bile hız ve zarafetle sürüyor."

Övgüyü alarak öne doğru eğildim. "Çok naziksin. Ya siz Majesteleri? biniyor musun?"

"Eskiden yapardım," diye yanıtladı Valentina, kocası onu susturmak için elini sallamadan önce hafif bir gülümsemeyle.

"Yardım edebilirsem olmaz," diye yanıtladı çabucak.

Öfkemi tamamen anlayan Jameson'a bir surat yaptım ve cevap olarak dilini çıkardığında, gülmemek için yapabildiğim tek şey buydu.

Mızrak etkinliği nihayet sona erdiğinde, bir sonraki etkinlik için ilk insan grupları ortaya çıktı: kılıç. Birkaç tur sonra Silas sahaya çıktı.

"Şuraya bakın, Majesteleri." Kolumu Jameson'ın koluna koydum ve diğeriyle işaret ettim. "Renksiz genç adamı görüyor musun?"

Arenanın uzak tarafına odaklandı. "Ben yaparım."

"Eastoffe oğullarından biri. Performansıyla ikinizi de onurlandırmak istedi, bu yüzden hiçbir taraf seçmedi," diye açıkladım. "Hem geçmişi hem de bugünü için olduğunu söyledi."

Jameson bunu düşündü. "Sanırım çok diplomatik."

Kaşlarımı çattım, bu değerlendirme beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. "Bunu hoş bir duygu olarak düşünmüştüm."

O güldü. "Ah, Hollis, hayata çok basit bir bakışın var. Keşke kendim alsaydım."

Maç başladı ve Silas'ın haklı olduğunu hemen anladım: kılıç kullanmaktansa kılıç yapmakta çok daha iyiydi. Yine de, bir şekilde zaferi kazanacağını umarak kendimi koltuğumun kenarına daha da yaklaştırırken buldum. Ayak hareketleri beceriksizdi ama güçlüydü, kılıcını şans eseri mavi giyen meslektaşından çok daha fazla inançla savurdu.

Kalabalık her darbede tezahürat yapıp homurdandı ve Silas'ın kazanmaması halinde en azından yaralanmadan çekip gideceğini umarak elimi dudaklarıma kaldırdım. Jameson mızrak dövüşü yaparken onu hiç endişelendirmedim. Belki de at sırtındaki yeteneği ya da başarısız olmasının imkansız olduğu inancıydı.

Hem kaybın hem de yaralanmanın çok olası olduğunu bilmek, gördüklerimi daha fazla önemsememe neden oldu. Ama silas'ın kolundan altın rengi bir kumaş parçasının çıktığını gördüğümde en azından güvende olacağına dair umudumun tazelendiğini gördüm.

Almıştı. İyiliğimi aldığını ve kendi lütfu gibi taktığını bildiğim için kalp atışlarımın daha da hızlı uçtuğunu hissettim. Fark etmediğini umarak Jameson'a baktım. Kendi kendime, o olsa bile bir sürü hanımın mendillerine altın iplik ördüğünü söyledim. Heyecan verici ve lezzetli bir sırdı.

Silas ve rakibi, her biri kabul etmeyi reddederek ileri geri savaştı. Gördüğüm en uzun kılıç dövüşlerinden birinden sonra, her şey mavili adamın birkaç yanlış adım atması ve Silas'ın kılıcı rakibinin sırtına sertçe inmesiyle sonuçlandı. Rakibi toprağa düştü ve tur bitti.

Ayağa kalktım, tüm gücümle tezahürat yaptım ve gök gürültülü bir şekilde alkışladım.

Jameson yanıma yükseldi. "Bu kılıç ustasını gerçekten desteklemelisin," dedi.

"Hayır, lordum," diye sesin üzerine kulaktan kulağa sırıtarak bağırdım. "Diplomasiyi destekliyorum"

Bunun üzerine güzel bir kahkaha attı ve Silas'a el salladı.

"Çok güzel bir gösteri efendim. Ve senin için minnettarım. . . Beyan."

Silas miğferini çıkardı ve kralın önünde eğildi. "Teşekkürler, Majesteleri. Bugün savaşmak bir onurdu."

Kral Quinten'ın ne gördüğünden emin olması birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ama bir kez emin olunca öfkeyle ayağa kalktı.

"Neden hiç renkli giymiyorsun?" talep etti. "Mavinin nerede?"

Jameson ona döndü. "O artık bir Coroan."

"O değil!"

“Burada sığınak bulmak için ülkenizden kaçtı. Bana bağlılık yemini etti. Ama yine de size hakaret etmemek için hiç renk giymez. Ve onu utandırmayı kendine görev edindin mi?”

Quinten'ın sesi alçak ve sertti. "İkimiz de onun asla gerçek bir Coroan olmayacağını biliyoruz."

Onların hemen yanında, Kraliçe Valentina'nın midesini tuttuğunu, gözleri Quinten ile Jameson arasında gergin bir şekilde gezindiğini görebiliyordum. Şimdiye kadar, sinirler kadar yaygın olan her şeyin üzerinde görünüyordu, ama bunun nasıl gelişeceği konusunda açıkça endişeliydi. Onu görmek istemedim ve tahminimce o da istemedi.

"Benimle gelin Majesteleri. Fazla heyecanlanmamalısın." Onu merdivenlerden aşağı ve kraliyet kutusunun arkasındaki gölgeye doğru yürüttüm. Jameson ve Quinten'ın seslerini hâlâ duyabiliyorduk ama sözleri boğuktu.

"Krallar, ha?" Gerginliği kırmaya çalışarak şaka yaptım.

“Bence genel olarak erkekler,” diye yanıtladı ve ikimiz de güldük.

"Sana bir şey getirebilir miyim? Biraz su, yiyecek bir şeyler?”

O, başını salladı. “Hayır, sadece bağırmaktan kurtulduğum için mutluyum. Majesteleri kolayca sinirlenir ve ben bunlardan uzak durmayı tercih ederim.”

"Kılıççı için üzülüyorum. Bence iyi niyetliydi."

"Silas Eastoffe." Yere baktı. "Bence o sadece iyi niyetli."

Komikti. Silas'ın kraliçeyi bildiğinin farkındaydım ama onu tanıdığını hiç düşünmemiştim.

"Daha önce böyle şeyler yaptı mı?"

"Tam olarak değil. Onu, konuştuğu kişiyi tartışmanın diğer tarafını düşünmeye ikna etmeye çalıştığı birkaç konuşmada yakaladım. Sadece insanların düşünmesini istiyor."

Başımı salladım. "Onu iyi tanımıyorum ama kulağa doğru geliyor."

Merdivenlerden bir ayak sesleri indi ve Quinten oradaydı, bastonuna dayanarak karısını o kadar hızlı çekiyordu ki, gitmeden önce reverans yapamadım. Jameson kısa bir süre sonra elleri kalçalarında aşağı indi.

"Eh, turnuva bitti. Quinten hakarete uğramaktansa dinlenmeyi tercih ettiğine karar verdi."

"Oh hayır. Majesteleri, çok üzgünüm."

Kafasını salladı. "O çocuğun akıllıca bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum ama sonunda büyük bir karışıklığa neden oldu."

"Bu çok saçma! Rengi ne olursa olsun, bunun eğlence olması gerekmiyor muydu? Bir saptırma mı?"

"Evet, elbette, ama-"

"Ve umutsuzca orta yolu arayan bir kişi, *hepimizin* arzu etmesi gereken bir şeye harika bir örnek oluşturmaz mı? Neden her şey bir rekabet olmak zorunda?"

"Holis!"

Jameson daha önce bana sesini hiç yükseltmemişti. Sessizliğe bayıldım.

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Çok düşünmene gerek yok. Tek yapman gereken Coroa'ya ne kadar iyi bir kraliçe olabileceğini göstermek. Quinten'in kızını da sahneye koy."

Yutmuşum. "Kıtadaki en büyük ülkeyle ilişkimizi nasıl iyileştirebileceğimizi düşünmek, iyi bir kraliçe olmanın bir parçasıdır."

" *Bunu yapacağım* , Hollis." Kafasını salladı. "O aptal çocuk. Umarız bu geri alınabilir." Elimi öptü ve yoluna devam etti.

Kendimi küçük hissetmeye bırakıldım. Jameson daha önce benimle hiç mutsuz olmamıştı. Beni daha önce hiç düzeltmemişti. Sonra tekrar, daha önce gerçekten fikrimi hiç paylaşmamıştım. idi. . . Etan haklı mıydı? Ben bir süs müydüm?

Buna inanmaktan kendimi alamadım. Uzun bir muhteşem kraliçeler dizisine katılacak olsaydım, onların ayak izlerini takip ediyor olmam gerekmez miydi? Yoksulların evlerine giden ayak sesleri? Bir savaş alanına yol açan ayak sesleri?

Onlara yetişmekten korkarak çok zaman harcamıştım. Şimdi yaklaşmaya çalışmama düşüncesi bile hayal edilemezdi.

Kalabalık içinde belirli bir aileyi bulabilmeyi umarak rakiplerin yalpaladığı yere doğru yürüdüm. Ne yazık ki tanıdık bir yüz görene kadar kalabalığı ittim.

"Etan!" Aradım.

Döndü ve ben de dikkatini çekmeye çalışarak el salladım. Başını onaylarcasına salladı.

"Sila nerede?"

İç geçirerek yanıma geldi ve beni sürüden yakaladı. "Gözlerin yok mu?"

"Senin kadar uzun değilim. O iyi mi?"

"Evet, Dashiell Amca ortalık sakinleşirken onu ağaçlık alana sıkıştırdı ve şimdi çoğu kişi ters yöne gidiyor. Buradan, bu taraftan."

Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak elimden geldiğince onu takip ettim. Sonunda onlara rastladık, Silas bir fıçının üzerinde oturuyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ailesiyle konuşuyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve hatalarını hemen telafi etmeye başladı.

"Leydi Hollis, çok üzgünüm. Kraldan benim için özür dilemelisin."

"Yavaşla," diye ısrar ettim.

Yalvararak ellerimi tuttu. "Kral Jameson anlaşma iznimizi benim yüzümden iptal ederse. . . Hollis, ailem."

Elleri sertti ama o mavi gözleri çok nazikti.

"Biliyorum." iç geçirdim. "Lütfen kralın ziyarete geldiğini ilk duyduğumuzda bahsettiğim parçaları bitirdiğini söyle."

Onayladı. "O gelmeden önce bittiğinden emin olmak için geç saate kadar oturduk, ancak kimse bize onları ne zaman sunacağımız konusunda talimat vermedi."

"Mükemmel" dedim. "Kraliçe Valentina'ya bir mektup almam gerekiyor."

on yedi

D ELIA GİBİ DURDUM Grace, doğru şekilde oturmasını sağlamaya çalışarak elbiseyi defalarca bağladı. "Bu çok garip," dedi. "Kolların nasıl hissediyor?"

"Ağır," diye itiraf ettim.

Delia Grace pakete geri döndü ve bir şey daha çıkardı. "Başın için. İstersen senin bir şeyini kullanabiliriz."

Valentina'nın eşyaları oldukça güzeldi. İşçilik, Coroa'da yapılan iş kadar ayrıntılı değildi, ancak değerli taşlar daha büyük, daha sağlamdı.

"O gönderdiyse, giyeceğim."

Elinde kitaplarla, kolların ve başlığın ağırlığına alışarak dairelerimde dolaştım. Yedinci turumun ortasında Silas ve Sullivan, ellerinden gelenin en iyisini giyinmiş ve siyah yastıkların üzerinde işlerini taşıyarak içeri girdiler.

Sullivan, Nora ve Delia Grace'i korkuyla kabul ederek kardeşinin gerisinde kaldı. Silas'la konuşmayı çok istesem de önce kardeşine gittim.

"Bu hanımların hepsi benim arkadaşım," dedim elimi koluna koyarak. "Ve bu gece tek kelime etmene gerek yok. Sadece yastığı kaldır ki Kral Jameson hediyeni alabilsin."

Başıyla onayladı ve bana küçük bir gülümseme gönderdi.

"Peki sen neye gülüyorsun?" diye sordum Silas'a dönerek.

"Hiçbir şey değil. Seni Isolten mavisi içinde görmek harika. Neredeyse evde bir kız için geçebilirsin."

"Bir iki santim uzasam ve güneşte daha az zaman geçirsem, belki?"

"Belki," diye yanıtladı ve sonra sesini alçalttı. "Bunun bir şeyi düzeltip düzeltmeyeceğini bilmiyorum, Leydi Hollis."

"Biliyorum," diye yanıtladım, kalın kıyafetlerimle oynayarak. "Ama denememiz gerek."

Hızlı bir vuruştan sonra Valentina, arkasında nedimesiyle içeri girdi. Onun için bulabildiğim en soluk kırmızı elbiseyi seçmiştim, neredeyse pembeye yakındı ve umduğum gibi, tenine çok yakışmıştı.

"Ne dersiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Bence saklamalısın. Sende benim üzerimde olduğundan çok daha iyi görünüyor."

Övgüyü severek gülümsedi. Valentina gülümsediğinde yeni bir insandı.

Kollarım çok özgür, dedi başını yukarı kaldırarak.

"Lütfen bana Isolte'deki hanımların kollarında neden bu kadar çok kumaş giydiğini söyler misin?" diye sordum bıkkınlıkla.

O güldü. "Bir, bu bir statü göstergesi. Fazladan kumaş almaya paranızın olduğunu ve ellerinizle çalışmak zorunda olmadığınızı söylüyor. Taşradaki hanımlar onları takmıyor ya

da en azından o kadar uzun süre giymiyor. Ve iki, seni sıcak tutarlar. Isolte'de çok daha serin.”

"Ahh," dedim. Ödeyebilsem de almasam da, benimsemeyi planladığım bir uygulama olmasa da mantıklıydı.

Delia Grace, "Gülümsediğinde, siz ikiniz kardeş sayılabilirsiniz," diye fısıldadı yanımda.

Tanıştığımızda, iyi bir ilk izlenim bırakmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar gergindim ama haklıydı. Saçımızla çenemizin açısı arasında en azından akraba sayılabiliriz.

"Bana yemeğin on beş dakika önce başladığı söylendi, bu yüzden herkesin oturması gerekiyor," dedi. "Sen hazır olduğunda ben hazırım."

"Harika. Delia Grace, Nora, lütfen kraliçenin hanımını yanınıza alın ki hepiniz oturabilesiniz." İtaat ettiler ve kafası çok karışık kadın onlarla birlikte odadan çıktı. "Sullivan, lütfen Kraliçe Valentina ve Silas'ın arkasından yürürsen, lütfen benimle kal."

Onayladı. "Elbette leydim." Sonra sesini alçalttı. "Kardeşim seninleyse daha kolay olabilir."

Cevap verme cesaretini toplamadan önce gözlerimi kaçırdım. "Ama yanımda olmana ihtiyacım var. Lütfen?"

istermiş gibi uzun bir süre bana baktı . Sonunda, sadece başını salladı ve küçük grubumuz odadan çıktı.

Koridorlar neredeyse boştu - herkes ziyafete sadece cömert bir yemek için katılmak istiyordu.

"Kralınızın hâlâ deli olma ihtimali nedir?" Valentina'ya sordum.

"Yüksek. Pek unutmaz.”

“Bunun bir şey yapacağını düşünüyor musun?”

Düşündü. "Kralınız çoğundan daha mantıklı görünüyor, bu yüzden onu tekrar iyi bir ruh haline sokmak yardımcı olacaktır. Ve sanırım altımızdakiler davranışlarımızı görebilirlerse, onu modellemeye çalışacaklardır. Kuzu ancak çobanının götürdüğü yere gider.”

"Çok iyi bir nokta Majesteleri." Valentina'ya baktım. Saçları neredeyse benimki kadar ama teni baldan çok süte yakındı. Ve o kadar heykelsiydi ki, en yüksek topuklu ayakkabılarımda bile onun boyuna pek ulaşamadım. "Bunu yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Tanıştığımızda yanlış konuştuğumu fark ettim ve her şey kötü bir başlangıç yaptı. Seni gücendirmek istemedim ve yardımın için çok minnettarım.”

Elini tembelce bana sürttü. "Beni incitmedin. Bazen daha kolaydır, biliyor musun? Sadece susmak için."

kıkırdadım. "Sessizlik benim becerim değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı, benim hakkımda bu kadar şey toplamış gibi görünüyordu. "Başında bir taç olan birkaç yıl bunu değiştirebilir."

Bununla ne demek istediğini sormak istedim ama çoktan Büyük Salon'un girişine gelmiştik. Midemde bir korku düğümü belirdi ve tıpkı Silas gibi iyi niyetli olmamızdan ama işleri daha da kötüleştirmemizden korktum. Valentina korkumu hissetmiş olmalı, çünkü uzandı ve salona birbirimizin ellerini tutarak girdik.

İlk başta kimse bizi fark etmedi, ama odanın bütün bölümleri baş masaya ulaştığımızda ne olacağını görmek için sessizliğe bürünürken nefes nefese ve fısıltılar duydum. Sesteki değişiklik Jameson'ın kulağına ulaştığında, yukarı baktı, gözleri dosdoğru orta geçitten aşağı indi. Gözleri kırmızı elbiseye takılırken, içindeki kızın ben olmadığımı anlamadan

önce neredeyse yüzüne yayılan bir gülümsemeyi izledim. Gözleri hemen sağına kaydı ve beni içeri alırken ağzı hafifçe açık kaldı.

Sonunda her zamanki gibi huysuz bir şekilde başını yemeğinden kaldıran Kral Quinten ile sessizce konuştu. Neyse ki, karısının Coroan kırmızısı ve benim Isolten mavisi görüntüsü onu susturmak için yeterliydi.

Platforma yaklaştık ve önlerinde reverans yaptık ve Valentina daha yüksek rütbeye sahip olduğu için önce o konuştu.

"Majesteleri. Bu gece buraya iki büyük krallığımız arasında barış çağrısında bulunmak için geldik" dedi.

"Halkınızın yanlış adımları büyük olsa da, ikiniz de tebaanızdan daha iyisiniz ve sizden rehberlik bekliyoruz."

"Kırmızı giyiyorum çünkü Coroa'da bir arkadaş edindim."

"Ben de mavi giyiyorum çünkü Isolte'den bir arkadaş daha edindim." Sullivan ve Silas'a öne çıkmalarını işaret ettim. "Zeytin dalı şeklindeki bu altın taçlar sizin için Majesteleri. Isolte'de doğan ve Coroa'da yaşayan bir aile tarafından yapılmıştır. Gelecek yıllar kardeşliğimize örnek olsunlar."

Arkamızdaki kalabalık alkışladı ve ben ilk tacı almak için döndüm.

"Çok hafif!" diye bağırdım.

Senin için elimden geleni yaptım, dedi Silas sessizce.

Kraliçe Valentina'nın Jameson'a yaptığı gibi, tacı Kral Quinten'in başına yerleştirmek için masanın üzerinden uzanmadan önce, bakışlarım, düşündüğümden bir an daha oyalandı. Gülümsüyordu, onunla konuşuyordu ve Kral Quinten bana odaklandı.

"Eastoff'larla yakınlaştığınızı görüyorum," dedi.

"Misafirlerimizin nereden geldiğine bakmaksızın Majestelerinin hatırı için şatoda mükemmel bir ev sahibesi olmaya çalışıyorum."

Onayladı. "Kendine dikkat etmeni öneririm. Isolte'deki insanlar bu günlerde onlardan uzak durma eğilimindeler."

"Nedenini hayal edemiyorum," diye tersledim, köprüleri baltayla götürmek için değil, onarmak için burada olduğumu hatırlamadan önce. Yutkundum, yeniden başladım. "Geldikleri günden beri alçakgönüllü ve çok yardımcı oldular."

Gözlerindeki bakış, sözlerinden çok bir uyarıydı. "Elbette ateşin yanında durmak istersen. Yakılacak olan sensin."

Yapmam gerektiğini bildiğim için ona tekrar reverans yaptım ama o adama herhangi bir düzeyde saygı gösteriyormuş gibi davranmaktan nefret ediyordum. Kraliçe Valentina'ya dönmeden önce, Silas ve Sullivan'a gidebileceklerini söyleyerek başımı salladım.

"Hiç kimsenin tahmin ettiğinden daha akıllısın. Yarın daha fazla konuşuruz," dedi yolumuz kesişmeden ve krallarımızın yanına oturmadan önce kulağıma.

"Ne düşünüyorsun?" Yerime yerleşirken Jameson'a sordum.

"Bence o sırada bir tekneden düşersen, kolların seni doğrudan dibe çeker."

Güldüm. "Yürüme pratiği yapmam gerekiyordu," diye itiraf ettim.

O gülümsedi. "Bir kenara, içinde bulunduğun her şeyde güzel görünüyorsun." Arkasına yaslanıp içkisini yudumladı. "Bu günlerde gelinlerin beyaz giymesinin moda olduğunu duydum. Bu bir şey olmayacak mı?"

Aşağı baktım, kızardım. Tabii ki, beni Isolten mavisi içinde hala güzel bulduğuna sevindim, ancak stratejimizi ve sıkı çalışmamızı takdir edip etmediğini, Valentina ve benim

yaptıklarımız hakkında ne hissettiğini merak ettim. Ben daha soramadan Kral Quinten, Jameson'ın omzuna dokundu.

"Tartışmanın anlamı yok. Bu sözleşmeye geri dönmeliyiz" dedi. Onun gözünden bir iç çektim. Ne üzerinde çalıştıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak bir turnuvada tek bir savaş için onu terk etmedikleri için memnundum. Jameson teşekkür etmek için hiçbir şey söylemese bile, en azından bu an bir başarıydı.

Odanın çevresinde insanlar sohbet ediyor, yemek yiyor ve gülüyorlardı ve Valentina ve ben sınırları geçmemiş veya bir kralı savaştan geri çekmemiş olsak da, barışa doğru adım atmıştık. Benden önceki kraliçelerin onaylayacağını ummuştum. Gülümseyen yüzlere ve odanın etrafındaki rahat omuzlara bakılırsa , mahkemedeki çoğu insan öyle görünüyordu.

Silas masasından gözüme çarptı ve bardağını bana kaldırdı. Ben de aynısını yaptım ve bir şeyler içtim. Hayır, o çocuk sadece iyiydi ve onunla ilgili hiçbir şey beni yanık bırakamazdı.

Valentina'yla birlikte aşağı indiğimiz katın ortası, yemek sona erip müzik değişirken dans eden insanlarla doluydu.

Silas'ın masasından kalkıp kürsüye doğru yürümesini korkuyla izledim.

"Majesteleri," dedi Jameson'ın önünde eğilerek. "Sen ve Kral Quinten'ın meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Leydi Hollis'ten dans etmesini isteyebilir miyim diye merak ediyordum."

Jameson sinsice gülümsedi. "Sadece o isterse."

bir nefes aldım. "Peki, seninle dans edemezsem." Yanağından öptüm ve şarkı sona ererken yanında duran Silas'ı karşılamak için aşağı yürüdüm.

"Beni davet edersen seninle dans edeceğimi söylediğim şeyi düzeltmek istedim," diye fısıldadı.

yumuşak bir şekilde konuştum. "Ama hiç o kadar ileri gitmedim."

"Bekleyemedim. Umarım sakıncası yoktur."

Gülümsedim. "Hiç de bile. Dans etmek için can atıyordum ve Jameson son zamanlarda izlemekle daha çok ilgileniyor. Birinin bana sorması için çok minnettarım. Artık mahkemedeki diğer beylerin hiçbiri olmayacak."

"Ah, anlıyorum. Pekala, bir şarkı için kralları, renkleri ve geri kalan her şeyi unutalım. Güzel bir dans edelim, tamam mı?"

"Evet," diye iç geçirdim.

Müzik başladı ve diğer çiftlerle aynı zamanda hareket ederek karşılıklı sıraya girdik.

"Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedim. "Sen ve ailen bu gece bizi kurtardınız."

Gözlerini devirdi. "Ama başımızı belaya soktuktan sonra."

"Anlamsız. Sanırım hepimiz buradaki asıl sorunun kim olduğunu biliyoruz." Elimi Silas'ın elinin üzerine koyarak içeri girdim. Pürüzlü derisi elimi çok nazikçe tutuyordu ve hareketinde bir beyefendinin kalıntılarını görebiliyordum.

"Yine de, yapabileceğimiz en az şey buydu."

"Kral henüz sana tazminat ödemedi mi?"

Kafasını salladı. "Bu dans için krallar olmadığı konusunda anlaşmıştık."

Haklıydı. "Çok iyi."

Kolları çaprazladık ve daireler çizdik. Sahip olduğum en iyi partner değildi ama Jameson'dan daha istikrarlıydı.

"Bundan sonra çok fazla fırsat olacağından emin değilim, ama umarım daha yakında konuşabiliriz" dedi.

"Kabul ediyorum. Konuşacak birinin olması güzeldi. Sana teşekkür etmem gereken bir şey daha var."

Bana gülümsedi, bakışlarındaki sınırsız hayranlık, odada başka insanlar olduğunu unutmama neden oldu. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Borçlu olan varsa o da benim. Aileme bir ev teklif ettin. Eylemlerimi alenen savundun. Sen oldukça dikkate değer bir hanımefendisin, Hollis." "Unutulmaz bir kraliçe olacaksın" dediğinde yüzü biraz daha koyulaştı.

Şarkı bitti ve ona reverans yaptım. Danstan memnun olup olmadığını görmek için Jameson'a bakmak için döndüm. Bakmıyordu bile.

Gözlerimi Silas'a çevirdim ve beni Büyük Oda'dan takip etmesi için başımı salladım.

Odadan çıkıp koridorda biraz bekledim. Bir sonraki şarkının başladığını duydum ve benim durduğum yere varmadan önce Silas'ın gölgesini gördüm.

"Dans bitti, bu yüzden şimdi tekrar söylemek zorundayım - eğer kral senin çalışman için sana tazminat ödemediyse, bunun olduğundan emin olmak istiyorum."

Silas başını sallayarak yere baktı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Onlar hediyeydi."

"Israr ediyorum! Bu geceki tüm bu an, ailen olmadan olmazdı, bu yüzden sana borçluyum."

"Bize yaşayacak bir yer verdin. Biz senin içindeyiz."

Ellerimi kalçalarıma koydum, bu kolların verdiği şaşırtıcı bir mücadeleydi. Bunu fark etti ve bana güldü.

"Durmak! Çok çabaladım!"

"Biliyorum." dedi yüzündeki gülümsemeyi silerek. "Ve gardırop sorunları bir yana, harika bir iş çıkardın." Büyük Oda'yı işaret etti. "Sadece bu gece ne kadar zarif davrandığını fısıldamıyorlar, Hollis. Senin ne kadar harika bir kraliçe olacağını başından beri bildiklerini söylüyorlar."

Kelime umut dolu bir fısıltı çıktı. "Yok canım?"

Onayladı. "Güzel yapmışsın."

Mavi gözlerinde parıldayan umutla ona baktım. O mavide gerçekten olağanüstü bir şey vardı. Ve omzunu düşürdüğünde saçlarının nasıl değiştiğini. Ve nasıl gülümsediğini, sanki hiçbir şeyi tutmuyormuş gibi, endişesini, ilgisini ve şefkatini başka birine saklıyordu.

"Seninle tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum," diye itiraf ettim. "Sen geldiğinden beri, hissediyorum. . . farklı."

"Ben de farklı hissediyorum," dedi, sesi fısıltıya dönerken. "Yakın olduğunda."

Birden çok yalnız olduğumuzu anladım. Bu geniş koridorlardaki ayak sesleri belirgindi ve böyle bir ses yoktu.

"Muhtemelen geri dönmeliyim," diye nefes aldım.

"Evet."

Ama ikimiz de kıpırdamadık. Ta ki ikimiz de, çalıntı bir öpücük için koridorun ortasında buluşana kadar.

Silas yanaklarımı kavradı, beni öyle bir şefkatle tuttu ki, vücudumdaki her şeyin eridiğini hissettim. Yüzümün kenarlarını çizerken parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordum ve bu hissi Jameson'ın kusursuz pürüzsüz elleriyle karşılaştırmadan

edemedim. Silas'ın sıkı çalışmasının, ona o nasırları kazandıran emeğin, dokunuşunun kıymetini bilmemi sağlayan bir şeyler vardı.

Yıllarca içinde kaybolabilirdim ama uzaktaki ayak seslerini duydum.

Geri çekilip gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Ne yapmıştım?

"Beş dakika bekle ve sonra geri dön," diye fısıldadım aceleyle. "Benim hatırım için lütfen kimseye söyleme."

"İstersen" diye cevap verdiğinde ben zaten yürüyordum.

Başım dik bir şekilde Büyük Salon'a doğru ilerledim ve kendimi, sadece kendime güvenen görünüyorsam kimsenin kesinlikle niyetim olmayan birini öptüğümden şüphelenemeyeceğine ikna etmeye çalıştım. Kim yabancıydı. Bana değer vermem öğretilen her ölçüye göre, sıradan bir kişiydi.

O haklıydı; Döndüğüm her yerde insanlar bana bilmiş bakışlar ve müteşekkir gülümsemeler veriyorlardı. Sonunda, hepsini yüzüstü bıraktığım anda bana saygı duymaya geldiler.

Jameson'ı yanağından öperek baş masaya doğru yürüdüm. Bana sıcak bir bakış attı ama Kral Quinten ile konuşmasına devam etti. O adam gidene kadar dakikaları sayıyordum, maiyetini de yanına alarak. Normale dönmek için her şeye ihtiyacım vardı.

Ama bir gün normal olacak mı diye merak etmeye başlamıştım. Silas Eastoffe ile göz göze geldiğimiz andan beri *bir şeyler hissetmiştim* . İp beni çekiyordu, gergin ve boyun eğmezdi. Yardım edemedim ama o salona girerken hala o çekişi hissettiğimi fark ettim, gözleri yere eğikti, sanki herhangi bir mutluluğu taklit edecek gücü toplayamıyormuş gibi.

Beni yakamayacağını söylemiştim. Buna hala inanıyordum. Alevler içinde yanacak olsaydım, bu benim işim olurdu.

on sekiz

Derin derin soludum, taze açan çiçeklerin kokusunu içime çektim . Keresken'in huzurlu bahçelerindeki çitlerden oluşan labirentte tek başıma mutlu bir şekilde bir saat geçirebilsem de, Jameson ve Kral Quinten okçuluk pratiği yaparken Kraliçe Valentina'nın yanında oturmak şaşırtıcı derecede hoştu. Jameson'ın güzel bir formu vardı ve Quinten'ın da bir noktada olması gerektiğinden emindim. Bu günlerde, sırtının kavisli olması yayı güvenli bir şekilde çekmeyi biraz zorlaştırdı. Yine de, ne yaptığını tam olarak bildiğini, sabit parmaklarında ve bakışlarındaki kesinliği görebiliyordum.

Valentina ve ben, saray hizmetçileri tarafından üstümüzde tutulan birkaç büyük şemsiyenin gölgesine sığındık ve Jameson'ın başka bir oku uçurmasını izledik. Hedefine çok yaklaştı ve bana döndü, kaşlarını kaldırdı ve açıkça övgü bekledi.

"Bravo, lordum!" Hemen ardından yutkunarak seslendim. Kelimeleri çıkarmak zordu. Boğazımda saklanan gizli bir öpücük vardı, söylemem gerektiğini bildiğim tüm kelimeleri ve yapmam gerektiğini bildiğim tüm eylemleri durdurdu.

Gülüşümde ya da gözlerimin gölgesinde bir şeyin beni ele vermesinden korktum. Jameson her an ona ihanet ettiğimi öğrenecekti. Ve bu saniyeye bile, nasıl olduğunu açıklayamadım.

Ayrıca değiştiremedim. Umabileceğim en iyi şey, olan biteni unutup, Jameson'a ve taca doğru emin adımlarla yürümeye devam etmekti. Valentina'ya dönerek iç çektim.

"Dün için tekrar teşekkür etmek istiyorum," diye başladım, önceki geceki kolay sohbetimizi yeniden başlatmaya çalışarak. İşler bu kadar resmi hissettirdiğinde çok daha zordu.

“Büyük planda çok az şey yaptım. Her şeyi sen organize ettin. Kralınızın sizi neden bu kadar kayırdığını anlayabiliyorum.” Hayranlıkla ona baktı. Jameson'a bakmanın gerçekten başka bir yolu yoktu.

O zaman neden başka birini öptün?

"BEN . . . Onun beni seçmesine neyin sebep olduğundan hâlâ emin değilim,” sözlerine tökezleyerek başladım. "Bazıları onu güldürdüğüm için olduğunu söylüyor." Başımı eğdim, hala bu sorunun gerçek cevabının ne olduğundan emin değildim. Etan'ın benim güzel yüzüm olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. "Kral Quinten ile nasıl tanıştınız?"

Omuz silkti. "Söylenecek pek bir şey yok. Çocukluğumdan beri ailemle mahkemelerde bulundum. Mahkeme büyük, bu yüzden birkaç yıl öncesine kadar yollarımız gerçekten kesişmedi. İşte buydu."

Ona bilmiş bir bakış attım. “Bu benim hikayeme yakın geliyor. Bir saray için ülkeyi terk ettiğinizde neler olabileceği şaşırtıcı.”

"Doğru. Kale yıllardır bizim evimizdi; sadece seyahat etmesi için bıraktık." Dudaklarına bir gülümseme fısıltısı yayıldı. "Kıtadaki neredeyse her ülkeye gittim" diye övündü. "Ailem dünyayı görmemi istedi."

"Seni kıskanıyorum. Dünyamın ne kadar küçük olduğunu zaten biliyorsun."

Başını salladı. "Belki kralınız daha maceracı olur, sizi her ülkenin prensleriyle tanıştırmaya götürür. Size iyi hizmet edecek; ancak seyahatle alınabilecek bir eğitim var."

Hayatımın büyük bir bölümünde Varinger Hall yakınlarındaki tepelerden ya da Colvard Nehri'nin başkentin yanından geçerken gün doğumundan başka bir şey görmem gerektiğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Ancak kıtanın dört bir yanından insanlarla tanışmak aydınlatıcıydı ve şimdi daha fazlasını bilmek için can atıyordum.

"Umarım. Senden ne haber? Bu eğitimi bitirmeyi umuyor musunuz? Son birkaç ülkeye mi gitsin?"

Gülümsemesi soldu. "Kral en çok kendi krallığıyla meşguldür."

"Ey." Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama her ne ise, onlara eve yakın kalmaları için bir sebep verdiğini varsaydım. Coroa, en azından, pek bir yolculuk değildi.

"Bu beni ailemi özlüyor," dedi o kadar kısık bir sesle ki neredeyse duyamadım. O zaman ona baktığımda, artık bir kraliçe gibi görünmüyordu, daha çok olduğu gibiydi: dünyada yolunu bulmaya çalışan başka bir genç kız. "Gezilerimizden kalan küçük biblolarım var. . . . Bu kolye," dedi kuğu gibi boynuna bağlı gümüş ovale dokunarak. "Babam bana bunu Montoth'ta yol kenarındaki küçük bir çingene kadından aldı. Demek istediğimi anlarsan, başaramadığını hissediyorum."

Bir zamanlar kimin boynunda olduğunu merak ederek başımı salladım.

"Yine de hoş bir kadındı. Ateşli. Babam ona istediğinden fazlasını verdi. Böyle nazik biriydi."

"Öyleyse bir gün onunla tanışmayı çok isterim."

Valentina gözlerini ufukta ve elini kolyesinde tuttu. "Keşke yapabilseydin. Keşke ikisiyle de tanışsaydın."

Harika bir sohbete dönüşen şeyi mahvettiğimi bilerek iç çektim. "Çok üzgünüm."

Bakışları krala kaydı. "Ben de."

Sesindeki ani öfke tonunu anlamadım ama üzerinde fazla duracak vaktim yoktu. Uzaktan hizmetçiler ellerinde leziz tepsilerle geliyordu.

"Yabancı mutfağa ilginiz olduğunu duydum. Sana özel yemek yapma cüretini gösterdim." Yaklaşan hizmetçi ordusunu işaret ettim ve yüzünün aydınlanmasını izledim.

"Yaptın?" Sesi inanılmazdı.

"Evet. BEN . . . Yanlış bilgilendirmedim değil mi? Kesinlikle yemek zorunda değilsin..."

"Hayır hayır! Ben heyecanlıyım!" Battaniyemize tepsi konulduktan sonra tepsi diye bağırdı. "Bunu biliyorum," dedi. "Bunları genellikle Taç Günü için yaparsın, değil mi?"

"Evet. Bölgesel olarak benzersiz olan birkaç şeyi ve ardından Coroan kutsal günleriyle ilgili birkaç şeyi elde etmeye çalıştım. Bu turtalar burada mı? Gündönümü içinler ve içlerinde altın şurubu var."

Tatlılardan birini alıp ağzına attı. Çoğu şeyde maceracıydım ama garip yiyecekler beni her zaman duraklatırdı. Bunu yaparken bile ileri sürmesine hayrandım.

"Lezzetli. Ve bunlar?" Tabağa dolaşıyor, sorular soruyor ve midesi bulanabildiği kadar yiyordu. Gülümsemesi korunmadığında, daha genç, daha umutlu görünüyordu. Bu küçücük

anda, Büyük Salon'da ya da mızrak dövüşü alanında bulunmayan bir Valentina gördüm. Berrak bir güzellikti; kaşlarını çattığında bile inkar edilemezdi. Bu yüzle ilgili, onun nasıl bir taht üzerine oturtulabileceğini, kitleler tarafından nasıl hayran olunabileceğini anlamamı sağlayan bir şey vardı.

Ama sonra Eastoff'ların yaptığı bazı yorumları düşündüm ve bu anlamda ona hayran görünmediğini fark ettim. İnsanların bu gülümsemeyi hiç görmediklerini sanıyordum.

Güneşin tadını çıkarırken, "Bu, uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şey," dedi. "Teşekkürler."

"Çok rica ederim. En ufak bir huysuzluk hissettiğinizde ziyarete gelin."

Kıkırdadığında, ses yükseldi ve ağaçlarda dans etti.

"Valentina!" Kral Quinten, sanki onun kahkahası çok önemli bir şeyi bölüyormuş gibi başını sallayarak tersledi. O parlak gülümseme bir anda kayboldu ve etrafındaki tüm ışık öldü. Umursamaz bir şekilde başını salladı, sonra ağzını kapatmak için bir turta aldı.

"O tam bir tiran," diye mırıldandı içinden. "Yemin ederim, dayanma gücü olsaydı, neşenin peşine düşer ve onu vururdu." Bir an sonra kendini hatırladı. "Lütfen bunu tekrarlama."

Ağzımın görüntüsünü de engellemek için küçük bir turta aldım. "Merak etme. Anladığım bir şey varsa, o da belirli bir düzeyde mahremiyetin değeridir. Benimki son zamanlarda oldukça düştü ve seninkini hayal edemiyorum. Hiçbir şey söylemezdim. Ayrıca bence haklısın. Biraz huysuz biri."

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini bastırdı. "Peki, Leydi Hollis, bu gece için planlarımız neler?"

Kalbimin hızlı attığını hissedebiliyordum. İşler gerçekten tersine dönmeye başlamıştı. "Kral Jameson geçenlerde bana bir dizi altın zar hediye etti. Bazı oyunlar öğrenmeye çalışıyorum."

"Para getireceğim. Sırada bir şey olduğunda çok daha eğlenceli," diye teklif etti, sanki bu büyük bir bilgelikmiş gibi.

"İsterseniz hanımlarımızı da davet edebiliriz."

O, başını salladı. "Numara. Sadece seninle olmak istiyorum."

Gülümsedim. "Kesinlikle Majesteleri."

Başlıkta gözlerini devirdi. "Tamam, seni yaltaklamak eğlenceliydi ama artık bana Valentina diyebilirsin."

"Daha sonra sıkılırsan, eski günlerin hatırına her zaman yaltaklanabilirim."

O da kıkırdadı ama sesi çabucak uzaklaştırdı. Kral Quinten'ın bir hışırtı patlattığını görebiliyordum ama bize dönüp bakmakta acele etmedi. Gözleri Valentina'ya baktı ve çabucak bana yerleşti ve bir ürperti hissettim. Sonunda ona ulaşmış olabilirim ama onun için hala bir böcekten fazlası değildim. hızlıca uzağa baktım.

Valentina'ya eşlik etmek için burada olduğumu kendime hatırlattım ve eğer o tatmin olursa görevimi yapıyordum. . . ama bir kez kraliçe olduğumda, hayatımda her zaman bir Quinten olacağını biliyordum. Devlet adamları ve elçiler gelir ve giderdi ve ben her şeyin ortasında kalırdım, saklanamazdım. Bazıları muhtemelen benden yeterince hoşlanır, ama beni görmezden gelmekten memnun hisseden birileri her zaman olurdu.

Çenemi kaldırdım ve Valentina'yı düşündüm. Biz bayanlar yaldızlı kafesimizde, elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundaydık.

on dokuz

yorulması uzun sürmedi , bu da benim için gayet iyi sonuç verdi, çünkü ilgilenmem gereken kendi işlerim vardı. Parsel hafifti ve Leydi Eastoffe'un bana bahsettiği odaların dışındaki tablo sayesinde nereye gittiğimi biliyordum.

Teknik olarak Scarlet'i görmek için oradaydım ama midemde isyan çıkaran kelebekler vardı. Gerçekten ne olduklarını bilemeyecek kadar çok şeyi aynı anda hissettim. Silas orada olur muydu? Benimle konuşmaya çalışır mıydı? Onu istiyor muydum?

Öpücük sürpriz olmuştu. Hayır, sürpriz değil, bir hata. Elbette Silas'la konuşmak kolaydı, anlamak da kolaydı. Yaptığı her şeyde gizli bir iyilik vardı ve ailesinin birbirlerine bu kadar açık bir şekilde değer vermeleri sadece ona değil, hepsine daha yakın olmak istememe neden oldu. Ve o mavi gözleri ve o meleksi gülümsemesiyle kendi türünde yakışıklıydı. Evet, Silas Eastoffe hakkında çok çekici bir şey vardı.

Ama Jameson Barclay olmadığı için gerçekten önemli değildi. Tılsım bana bir taç vermez ya da bir krallığa umut vermezdi. Tılsım güzeldi, gerekli değil.

Kendimi kapının önüne diktim, diğer tarafta olabilecek her şeye ve her kimse için kendimi hazırladım ve kapıyı çaldım.

"Bayan Hollis! Seni görmek ne güzel!" Kapıyı sonuna kadar açan Scarlet beni karşıladı.

"Tam aradığım kişi," dedim kalbimdeki sancıyı görmezden gelerek. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

"Hiç de bile. Lütfen içeri gel." İçeri girmemi işaret etti ve ben de içeri girerek içeri girdim.

Küçük bir şömine ve etrafına altı sandalye sıkıştırılmış dört kişi için yeterince büyük bir masa vardı. Süslemek için fazla bir şey yoktu ama pencerenin altındaki çekmecelerde çiçekler vardı. Uyudukları yerin olması gereken yere iki kapı açılıyordu. Scarlet için biraz kötü hissettim, kardeşleriyle aynı odayı paylaşıyor olmalıydı, kendine yer yoktu.

Daireyi kurtaran tek şey o pencereydi. Büyüktü, o belirli dış duvardaki diğerlerinin boyutuyla aynı boyuttaydı, öyle ki, büyüklüğünden bağımsız olarak saraydaki her oda, ışığın girmesini sağlayan geniş bir kubbeli cam bölmeye sahipti. Ona baktım, onun görüşünün böyle olduğunu düşündüm. benimkinden çok farklı.

"Şuradaki binayı görüyor musun?" diye sordu, sazdan çatılı ve şimdi bile duman çıkaran büyük bir bacaya sahip küçük bir taş yapıyı göstererek. "Orası Silas ve Sullivan'ın çalıştığı yer."

"Yok canım?" diye sordum, incelemek için pencereye yaklaşarak.

"Evet. Ve Sullivan'ın bir mücevher parçasını bitirmek için benim minik parmaklarıma ihtiyacı varsa ya da Silas'ın bir kılıcı cilalamam için bana ihtiyacı varsa, pencereye mavi bir mendil koyarlar. Her zaman gözüm ondan uzak."

"Bu, sahip oldukları olağanüstü bir yetenek," dedim hayranlıkla. "Dikebilirim, ama yeteneklerimin bittiği yer orası."

"Öyle değil!" protesto etti. "Çok iyi dans ediyorsun ve Isolte'deki herkesin iki katı konuşkansın." Ona bunun bir iltifat olmadığını söylemek istemedim. "Ama kardeşlerime de hayranım. Sanatsal sayılabilecek bir şeyin peşinden gitmek Isolte'deki herkes için benzersizdir. Ve ikisi arasında bile yaptıkları çok farklı."

"Nasıl?" diye sordum, müştemilatın camsız penceresine bakarak, üzerinden geçenin Silas mı yoksa kardeşi mi olduğunu anlamaya çalıştım.

"Sullivan'ın işi. . . Ateşe ihtiyacı var ama çok daha hassas. Tek seferde kullandığı metal miktarı çok daha küçük, yani her şey düşünüldüğünde çok daha güvenli. İsterse muhtemelen içeride de yapabilirdi."

"Mümkün olduğunca Silas'a yakın duruyor gibi görünüyor."

Başını salladı. "Her zaman vardır. Hiçbirimizin onu Silas'ın anladığı gibi anladığını sanmıyorum. İnsanlar onun mesafeli olduğunu düşünüyor ama değil. Sadece ne diyeceğini bilmiyor."

Ona hüzünlü bir gülümseme gönderdim. "Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Öyleyse Silas'ın orada ne işi var?"

"Bu çok daha tehlikeli. Büyük metal parçalarını ateşe atıyor, onları dışarı çekiyor ve sonra doğru şekle gelene kadar çekiçliyor. Birkaç kez kendini yaktı ve en az iki kez koluna gerçekten zarar vermiş olmasından endişe ettik. Neyse ki enfeksiyonu nasıl savuşturacağımızı biliyoruz, bu yüzden durumu iyi."

"Tanrıya şükür." Isolte'deki şifacıların, Coroa'dakinden çok daha fazla tıbbi ilerleme kaydettiği iyi biliniyordu. Isolte danslarımızı, müziğimizi ve sanatımızı kullanabilseydi, onların tıp, şifalı otlar ve yıldızlar hakkındaki bilgilerini kullanamaz mıydık? Eğer istersek, insanları çalışmaya gönderebileceğimizi hissettim. Tahminim, hem Jameson hem de babası, istekte bulunacak kadar uzun süre gururlarını asla yarı yolda bırakmayacaklardı. "Yine de yaptığı işte iyi görünüyor."

"En iyilerinden biri," diye övündü Scarlet.

Gülümsedim. "Pekala, kız kardeşi mükemmel bir öğretmen ve arkadaş, bu yüzden bu senin için. Crowning Day'e yardım etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Paketi aldı ve masaya doğru yürüdü. "Benim için?"

"Evet. Ve bilmeni isterim ki, en azından hanemin bir kısmını önceden belirlemeye çalışıyorum. Seni seve seve işe alırdım ama onu erdemlerine ikna edebilmem için Delia Grace'le biraz zamana ihtiyacım olacak. Umarım onu biraz daha var olmaya ikna edene kadar beklemenizde bir sakınca yoktur. . . açık görüşlü."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu mümkün olan en güzel şekilde söylüyorum ama Delia Grace'in hiç açık fikirli olduğunu görmüyorum."

kıkırdadım. Onunla ne kadar az zaman geçirmiş olsa da Scarlet, Delia Grace'i çoğu kişiden daha iyi anlamıştı. Büyük Salon'a girdiği ilk gün, araştıran gözlerini düşündüm; Bu kızın şatodaki yaşam hakkında ne kadar şey bildiğini merak ettim.

"Ayrıca, zaten seni geri çevirmek zorunda kalırdım," diye devam etti. "Yakında kırsalda, bol topraklı ve sessiz bir yere yerleşmeyi umuyoruz."

Bu haberi nasıl alacağımdan emin değildim. Kesinlikle bir hüzün sancısı hissettim, ama aynı zamanda bir rahatlama dalgası da vardı. Bir noktada, bu koridorlarda Silas'a rastlama, vitraydan akan renklerle boğulduğunu görme şansım olmayacaktı. Hayatımda gerçekten

daha fazla sürprize veya hataya yer yoktu. O saraydan tamamen çıktıktan sonra onlardan kurtulabilirdim.

Normal bir sohbete devam etmeye çalışarak şimdiki zamana geri döndüm.

“Coroa'nın güzel toprakları var. Kendine uygun bir şeyler bulacağına eminim."

Hediyeyi açtı ve zevkle soludu. "Hollis, bayıldım!" Elbiseyi göğsüne bastırdı.

“Uzatmamız gerekebilir diye malzeme bıraktım. çok uzunsun."

O güldü. "Biliyorum. Ve kollara bak."

“Sonunda bu dansı yaptığımızda herkesle eşleşmek isteyeceğini düşündüm ve yardımın için çok minnettarım. Gerçi Saul *o* günün en sevdiğim dans partneriydi."

"Yıllardır bu kadar gülümsememişti. Bu tek başına hepimiz için bir hediyeydi.”

Sesinin hüzünlü tonundaki bir şey neredeyse ağlamak istememe neden oluyordu. Yaşadıklarını anlayabilecek miyim diye merak ettim.

"Güzel," dedim, başka ne söylenebileceğinden emin olamayarak. "Pekala, gitsem iyi olur. Yeni bir arkadaşın içgörüsü sayesinde *biri* bugün Kraliçe Valentina ile özel bir görüşme yapacak," dedim ona bakarak.

"Yemek mi?"

“Onu Coroan ikramlarıyla doldurdum. Onu sevdi. Teşekkürler."

"Her zaman, Hollis. Gerçekten."

Hala elbisesini tutuyor, nasıl olacağını görmek için ona bastırıyordu.

"İyi günler Leydi Scarlet."

Gözleri değişti. Bir daha leydi olarak anılma umudunu yitirmiş olmalı. Kapıyı arkamdan kapattım, kraliçenin odalarına geri döndüm ve Büyük Oda'daki o ilk gün nefesimin altından Scarlet'e nasıl güldüğümü düşündüm. O zaman şimdi yaptığım şeyi anlamadığım için kendimi çok aptal hissettim: o kadar da farklı değildik. O değil, Valentina değil, Nora değil. Sonunda kafamızla düşmanlar edindik ama onları kalplerimizle bozguna uğrattık.

Yirmi

Saçımla oynayarak makyaj masamın önüne oturdum . Valentina'nın isteği üzerine leydilerimi akşama bırakmıştım, bu yüzden ilk defa yeni odamda yalnızdım. Bir an gözlerimi kapatıp yalnızlığı takdir ettim. Saray hiçbir zaman gerçekten sessiz olmadı ve sanırım bu, onun hakkında sevdiğim şeylerden biriydi. Ateş çatırdamalar ve kıvılcımlar çıkarıyordu ve üzerimde uzaktan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Pencerenin dışında, kaleye kadar gelen şehir yerleşmekten çok uzaktı. Sokaklarda atlar, emirler yağdıran adamlar ve akşam açık havada gülen insanlar duydum. Odaklanırsam, nehrin sularına vuran kürekleri bile duyabiliyordum. Büyük Oda'daki gürültünün aksine, bu sesler hoş geldin şarkısıydı.

Hayatım boyunca dans etmekten, turnuvalardan ve arkadaşlıktan o kadar çok zevk aldım ki, bir durgunluğun ne kadar güzel olduğunu asla fark etmemiştim. Onu çok geç keşfetmiştim.

Kapının çalınmasıyla gözlerimi açtım ve kendim ilgilenmem gerektiğini fark etmeden önce bir saniye duraksadım. Valentina küçük bir deri çantayı kıpırdatarak gülümsüyordu.

"Umarım servetinizi teslim etmeye hazırsınızdır Leydi Hollis. Benim zamanımda beyleri kör saraydan soyardım." Davet beklemeden yanımdan geçti. Annemin bunu yapması beni son derece rahatsız etse de, Valentina'dan oldukça doğal geliyordu ve onun çekiciliğine katkıda bulunduğunu hissetmeden edemedim.

"Artık değil?" Selamlama alanındaki masaya oturarak sordum.

O, başını salladı. "Numara. Mahkeme adamları artık mesafelerini koruyorlar. Hanımlar da." Küçük çantasını yere attı ve oturmaya gelmeden önce duvarın etrafından yatak boşluğuna göz atarak odayı inceledi. "Güzel odalarınız var."

"Eh, güzel olmalılar. Bunlar kraliçenin daireleri."

Gözlerini kocaman açarak tekrar etrafına baktı. "Çoktan?"

Başımı salladım. "Bir kraliçeyle tanışacak olsaydım, Majesteleri benim ona eşit olacak şekilde giyinmemi, mücevher takmamı ve oda düzenlememi istedi," dedim gülümseyerek. "Sanırım resmi bir teklifin gelmesi an meselesi."

Yüzü yine şaşkınlıkla renklendi. "Sana yüzük vermedi mi?"

"Henüz değil. Tedbirli olmak istedi. Ama şimdi herkes niyetini biliyor gibi görünüyor, bu yüzden yakında olması gerekiyor."

Altın zarlarıma uzanırken durumumdan gıdıklanmış görünüyordu . "Kralınızla olan ilişkiniz çok eğlenceli. Senden hoşlanıyor gibi görünüyor. . . özgür bir ruh diyelim."

Omuz silktim. "Keşke herkes aynı şekilde hissetseydi ama Jameson'ın beni takdir etmesine sevindim. Kral Quinten'ı sana çeken şey nedir? Daha önce bunun hakkında pek bir şey söylemedin."

Bakışları anında uzaklaştı. "Bunun hakkında pek konuşmam," diye itiraf etti.

"Ey." Gözlerimi kıstım, kafam karıştı. "Özür dilerim eğer-"

"Hayır hayır. Pek çok insan anlamıyor; Sonunda başka biri yaptıysa iyi olabilir." İçini çekti, zarlarla oynuyordu ama bana bakmıyordu. "Kraliçe Vera öldükten sonra saraydaki çoğu kişi Quinten'ın bekar kalacağını varsaymıştı. Erkek bir varisi vardı ve herkesin bildiği kadarıyla yeniden evlenmeye hiç niyeti yoktu. Bence . . . Bence onu gerçekten sevmesi mümkündü. Kraliçe Vera, yani. Çok küçükken onu birkaç kez ona gülümserken yakaladım.

"Lord Haytham ile evlenmeyi planlıyordum. Beni çok sevdi ve ailem onu yürekten onayladı. Ve Quinten'ın odak noktası tamamen oğlu için bir eşleşme yapmaktı. Ancak Hadrian'ın kırılgan sağlığına ilişkin raporların herkesin düşündüğünden daha fazla yayıldığı görülüyordu. Kralın yanına yaklaşan birkaç kız birdenbire nişanlandılar. İçlerinden biri, Sisika Aram benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı ve ailesinin Quinten ile görüşmeye çağrıldığı *gün onun ayarlamalarının yapıldığını biliyorum."*

"Neden?" Diye sordum. "En azından, bu kızların asil olma fırsatı vardı."

"O zaman aynı soruları ben de kendime sordum. Şimdi çok akıllı olduklarını biliyorum." Hâlâ başka yöne bakıyordu, buruk sesi bana onun aşk hikayesinin aşkla pek ilgisi olmadığını düşündürüyordu. "Sonunda Quinten, hevesli olmadığı diğer ülkelere ulaştı; Isolte'de oğluna kaliteli bir aile bulacağından emindi. Ama sonunda prens için birini buldu ve düğünleri kışa hazırlanıyor."

Gülümsedim. "Isolte'de kar uğurludur, değil mi?"

Başını salladı. "Onları kutsamak için kalın bir battaniyeyi umuyoruz."

Tatlıydı. Burada ne kar, ne yağmur, ne de esinti bir anlam ifade ediyordu. Ama Hadrian'ın hatırına kar yağmasını isterdim.

"Beklemek. Bu, sen ve Kral Quinten hakkında hiçbir şey açıklamaz."

Ah, dedi, gülümsemesi alaycı değildi. "Kraliyet ailesi hakkında diğerlerinden daha az şey biliyordum. Dediğim gibi, sık sık seyahat ettim ve kendi arkadaş grubuma devam ettim. Ama o arkadaşlarımın çoğu evlendi ve ben onları yeni evlerini teftiş etmeye, aile kurmaya gittiklerinde kaybettim—genç gelinlerin yaptığı şeyler."

"Evet."

"Kralın yeni bir eş aradığı ortaya çıktığında, sarayda uygun olan birkaç genç kadından biriydim. Bir taç fikri beni büyüledi, tam takım elbiseli bir adam imajı beni büyüledi ve aileme elim için inanılmaz derecede cömert bir teklif yapıldığında gurur duydum.

"Sonraya kadar bilmediğim şey, teklifimden birkaç hafta önce Hadrian'ın çok korkutucu bir ateş nöbeti geçirdiğiydi. Üç gün boyunca bilinci kapalıydı. Quinten başka bir varise ihtiyacı olduğunu fark etti ve ben seçildim, zekam, şarkı söylememem ya da soyağacım için değil. Ben sağlıklı bir genç kadınım ve bir çocuk sağlayabilmeliyim." İçini çekti. " *Yapmalıyım* ."

Sessizliğe bayıldım. Sevilmeye değer pek çok özelliği olduğunu düşündüğüm Valentina, belki de gerçekten hiç sevilmemişti.

"Öyle bakma," dedi, düşmelerini izlemek dışında sebepsiz yere zarları atarak. "Taçtaki çoğu evlilik bu şekilde işler. Kocanı seviyorsan, bu arzu edilir. Ama gerekli olan çizgiyi korumaktır. Ve bir devlet yatağı herhangi bir yatak kadar rahattır."

Yutmuşum. "Size şu anda sormayı düşünebildiğim en kaba soruyu sorabilir miyim?"

Sırıttı. "Senden hoşlanıyorum, Hollis. Evet, devam et."

"Lord Haytham'a ne oldu?"

"Mahkemeyi terk etti. Bugünlerde taşrada yaşıyor ve onu üç yıldır görmedim. Şimdiye kadar evli olduğunu varsaymalıyım, ama bilmiyorum." Aşağı baktı. "Olsaydı bu kadar umurumda olmazdı. Ama öyle ya da böyle bilmek güzel olurdu."

Bir an için düşüncelerim Silas'a gitti. Ailesi mülk bulacaktı. Ürettikleri kusursuz işlerle adından söz ettireceklerdi. Bir kızın dikkatini çekecek ve o delici mavi gözleriyle onun önyargılı fikirlerini yıkacaktı. Onunla evlenirdi.

Ya da belki yapmazdı.

Nasıl bilebilirim ki?

"Sana kaba bir soru sorabilir miyim?" Valentina cesaret etti.

Tekrar yüzüne odaklandığımda gözlerim parladı. "Bunun hakkını kesinlikle kazandın."

"Bana gerçeği söylemelisin. Senin kralın . . . Sana hiç kaba davrandı mı?"

"Kötü mü? Kaba nasıl?"

Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Sadece . . . *kaba* ."

Anılarımı aradım. Belki düşüncesizdi, ama asla kaba değildi. "Numara."

Elini karnına bastırdı, tetikteydi.

"Valentina?"

O, başını salladı. "Önemli değil."

Boşta kalan elini tutarak masanın üzerinden uzandım. "Açıkçası, değil. Saray kızından kraliçeye geçmenin baskısını anlayabilen biri varsa o da benim. Konuş benimle."

Sıkışmış dudakları titremeye başladı ve aniden hızlı, titrek soluk soluğa ayrıldı. "Herkes beni izliyor. Onlara başka bir varis vermemi bekliyorlar ve benim hakkımda fısıldadıklarını biliyorum. Ama bu benim suçum değil!" ısrar etti. "Çok dikkatliydim!"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, karnının üzerindeki o narin ele bakarak. "Şimdi hamile misin?"

"Emin değilim. İki aydır kanamam yok ama belirtiler var. . . Daha önce iki kez çocukla birlikte oldum ve onları kaybettim. Bu farklı görünüyor. Hissediyorum . . . Hissediyorum . . "

"Şşşt," diye ısrar ettim, onu tutmak için uzandım. "İkinizin de iyi olacağına eminim."

"Anlamıyorsun." Titreyerek ve yüzündeki yaşları çılgınca silerek doğruldu. Bir tür nöbet geçirdiğini düşündüm çünkü üzüntüsü çabucak öfkeye dönüştü ve titremeyi asla bırakmadı. "Bundan tek kelime edersen, hayatına son veririm, duydun mu beni? Eğer senin ya da benim hayatım söz konusuysa..."

"Valentina, mahremiyete ne kadar değer verdiğimi sana daha önce söylemiştim. Söyleyeceğin her şeyi ikimiz arasında saklayacağım."

Kavga ondan çıkmış gibi oldu ve kendini bitkin bir halde koltuğunun arkasına yaslayarak yığıldı. Elleri, koruyucu olmaktan çok dua edercesine karnının üzerinde kenetlenmişti. Hiç böyle perili gözler görmemiştim.

"Onlardan üstün olduğumu düşünüyorlar," diye başladı. "Bütün kadınlar mahkemede. Yükseltildiğim için onlarla konuşmadığımı düşünüyorlar ve bu yüzden onlarla ilişki kuramayacak kadar iyi olduğumu varsaymalıyım. Ama bu doğru değil. Quinten. Kendime saklamamı seviyor."

Scarlet'in altı ay boyunca tecrit altında kalması hakkında söylediklerini düşündüm. Onun yalnızlığının kendi kendine empoze edilmediğini bilen var mı diye merak ettim.

"Üzgünüm. Bu yüzden mi sadece bir bayana sahipsin?"

Başını salladı. "Aynı dili bile konuşmuyoruz. İhtiyacım olduğunu bildiği şeyi bana getiriyor ve birbirimizi daha iyi anlıyoruz, ama tam olarak bir sırdaş değil. Konuşacak kimsem yok, müttefikim yok ve korkuyorum."

"Korkmuş?" Tanrı aşkına, o kraliçeydi. "Ne'den korkuyorsun?"

Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ve başını hızla sallamaya başladı. "Çok fazla söyledim. BEN . . . asla söyleyemezsin."

"Valentina, tehlikedeysen kutsal binalarımızdan birinde sığınak talep edebilirsin. Kimsenin seni oradan almasına izin verilmiyor."

"Belki burada," dedi beceriksizce ayağa kalkarak, "ama Isolte'de değil. Ve umursamayacaklar."

"Kimin umurunda olmaz?"

"Hep gelirler. Eğer yoldaysanız, her zaman, *her zaman* gelirler."

"Kim?"

"Anne babamı aldılar. Ve eğer bir varis üretemezsem, bu muhtemelen sadece bir zaman meselesidir. . . "

Onu omuzlarından tuttum. "Valentina, neden bahsediyorsun?"

Gözlerinde bir şey tekrar değişti ve şimdi yüzü sakin, kararlı görünüyordu. Hiç kimsenin duygularının bu kadar çok yöne bu kadar hızlı sıçradığını görmemiştim.

"Küçük güzel hayatın için şükret Hollis. Hepimize böyle bir lüks verilmedi."

Beklemek . . . ne demeye çalışıyordu? Ve *onlar kimdi* ? Bir sonraki sorumu nasıl oluşturacağımı bulamadan ayağa kalktı, bornozunu düzeltti ve odadan çıktı.

Sert sandalyemde sersemlemiş halde oturuyordum. Az önce ne olmuştu?

Düşüncelerimi yavaşlatmaya ve konuşmaya geri dönmeye çalıştım. Valentina hamile olabilir ya da olmayabilir ve Kral Quinten ile evlendiğinden beri iki bebeğini çoktan kaybetmişti. Isolte'de yalnızdı. Anne ve babasını karanlık yollardan kaybetmişti. Ve güvenliğinden korkuyordu.

Valentina'dan daha fazla cevap isteyebileceğimi sanmıyordum ve cesaret etsem bile, bu durumda cevap verebileceğinden emin değildim. Kime sorabileceğimi biliyordum ama dün geceden sonra onunla yüzleşip yüzleşemeyeceğimi bilmiyordum.

Kendime yardım edemedim. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Odadan fırladım, kalenin arkasına doğru yol aldım. Koridorlar çoğunlukla boştu, ama olmasalar bile hepsinden geçebilirdim. Eastoffes'ların kapısının önünde tereddüt ettim. Bu kadar çok insan uğruna, çekip gitmek daha akıllıca olur.

Ama eğer yaparsam Valentina'ya yardım etmemin hiçbir yolu yoktu.

Kapının arkasında insanlar alçak sesle konuşuyorlardı ama kapıyı çaldığımda tüm sesler aniden kesildi. Cevap veren Lord Eastoffe oldu.

"Neden, Leydi Hollis. Size eşlik etme zevkini neye borçluyuz?" neşeyle sordu. Omzunun üzerinden, gözlerini deviren ve masadan ayrılan Etan dışında, karısını ve misafirlerini gülümserken gördüm. Yine de duygularında yalnız değildi. Scarlet'in bile şüpheyle baktığını ve Sullivan'ın bakışlarını indirdiğini görünce şaşırdım. Silas, beklenmedik gelişime nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Sanırım herhangi biriyle konuşabilirdim. Scarlet bir kızdı; belki daha fazlasını bilirdi. Ama o odada böyle bir sır konusunda güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

"Isolte hakkında çok özel bir sorum olduğunu öğrendim ve Silas'ı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum. Onu fazla tutmayacağıma söz veriyorum."

Lord Eastoffe omzunun üzerinden baktı. "Kesinlikle. Oğul?"

Silas, yüzünde kasvetli bir ifadeyle ayağa kalktı ve beni koridora kadar takip etti.

"Sanırım şurada bir kapı var mı?" Gözlerine bakmayı çok zor bularak teklif ettim.

"Evet. Ek binalara böyle yürüyoruz." Kalenin dışındaki patikaya doğru yol alırken ayın hâlâ dolmak üzere olduğuna şükrederek onu takip ettim. O arkasını dönmeden çok uzaklaşmadık.

"Üzgünüm."

"Ne?" Diye sordum.

"Dün gece için. Başıma ne geldi bilmiyorum ve seni kırdığım için çok üzgünüm."

"Ey." O göz kamaştırıcı öpücüğü hatırlayınca yüzüm kızardı. "Beni rahatsız etmedin."

Tek kaşını kaldırdı. "Aksini belirtilen koridordan kaçıyorsun."

Güldüm. "Daha iyi cevap verebilirdim."

"Kalabilirdin," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Rüzgar benden kaçtı. "Sanırım ikimiz de sahip olamayacağımı biliyoruz. Seni pek tanımıyorum ve tanıyor olsam bile nişanlıyım."

"Kralın evlenme teklif etmediğini söylediğini sanıyordum."

iç geçirdim. "Hayır, yapmadı. Henüz yapamaz, ama-"

"O zaman hangi sözünü bozacaksın?"

Orada durup ellerimle oynayarak sarsılmaz bir cevap bulmaya çalıştım. bende yoktu.

"İnsanları kendimi içinde bulunduğum konuma layık olduğuma ikna etmek için çok çalışıyorum. Sanki çok yaklaştım ve başarısız olmak istemiyorum. Yaparsam olacaklardan korkuyorum," diye itiraf ettim. "Her zaman korkuyla şeylere tepki vermedim. Şimdi yaptığım her seçimi geride bırakıyor gibi görünüyor. Bu gece buraya gelecek olanı bile."

Silas bir adım daha yaklaştı ve nefesim geçici olarak ciğerlerimden çıktı. Onu kaçırmam bir anımı aldı. "Sorun nedir?"

Valentina, diye itiraf ettim, neden ilk geldiğime odaklanmaya çalışarak. "Bu gece beni ziyarete geldi ve ilk başta iyi görünüyordu, ama ailesi ve kral hakkında konuşuyorduk ve aniden bozuldu ve bana anlamsız şeyler anlatmaya başladı." Derin bir nefes aldım. Valentina'nın güvenini kıramazdım, bu yüzden her şeyi nasıl ifade ettiğime dikkat etmem gerekiyordu.

"Ailesi hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. 'Hep gelirler' deyip durdu ve sonra bu insanlar her kimse anne ve babasını aldı. Ne demek istediği hakkında bir fikrin var mı?"

O sırada yere baktı. "Korkarım yaparım. Valentina'nın ebeveynleri"—durakladı, doğru kelimeyi arıyordu—" Isolte'de olan bazı şeylere *karşıydı* . Bu konuda biraz fazla vokal oldular ve Darkest Knights'ın dikkatini çektiler."

Sözcükler bile kollarımda karıncalanmalara neden oldu.

"En Karanlık Şövalyeler kimlerdir?"

"Bilmiyoruz. Bazıları soylu olduklarını söylüyor, bazıları çingene olduklarını söylüyor. Bazıları kraliyet muhafızlarının üyesi olduklarına inanıyor, ancak kimse emin olamaz. Kimlikleri özenle korunmuştur ki bu bir zorunluluktur çünkü geldiklerinde yıkımları mutlaktır. Vatanımdaki en keskin doğanın ilham verici öfkesi. Onların başlattığı varsayılan bir yangında her şeyini kaybeden bir adam tanıyordum ve Kara Şövalye olduğuna inandığı birinden intikam almak için dışarı çıktı. Bütün bir aileyi öldürdü."

Silas duraksadı, başını salladı. "Yanlış yaptı. Herkes Lord Klume'un iyi bir adam olduğunu biliyordu, ancak rütbesi ve krala yakınlığı bazılarının aksini düşünmesine neden oldu. Barışı korumak için Kral Quinten, Lord Klume'un katilini öldürttü, böylece kimse yasayı tekrar kendi ellerine almaya cezbedici olmayacaktı. Ancak birçok insan yanlış bir şey söylerlerse veya yaparlarsa bu adamların onlar için geleceği korkusuyla yaşar. Ve kimse onların kimliğinden emin olamayacağı için kime güvenebileceğinizi bilmek zor."

"Yani Valentina'nın ailesi yanlış insanlara mı güvendi?"

Silas omuz silkti. "Muhtemelen. Her iki durumda da, kraliçenin ebeveynleri ortadan kaybolduğunda, çoğu insanı onların yerine koydu."

"Ortadan kayboldu? Hala kayıplar mı?"

"Numara." Silas sanki hâlâ her şeyi görebiliyormuş gibi uzaklara baktı. "Cesetleri kale kapısının önüne bırakıldı. Herkes onları gördü. *onları* gördüm. Çok ... idi . . . kasten, kasıtlı, planlı. Ve Valentina. . . vücutlarına doğru yol aldığında, daha önce bir insandan duymadığım bir ses çıkardı. Hâlâ onun kederini hayal edemiyorum."

başımı salladım. "Hepinizin ayrılmayı seçmesine şaşmamalı."

"Ailem sadece bize bir şans vermek istedi," dedi basitçe. "Barış, hayatımızın çoğunda bize ulaşılmaz bir rüya gibi geldi."

Umudunu takdir ettim ve Coroa'da yaşamanın ona mutlu bir yaşam şansı vermesi beni memnun etti. Ama düşüncelerim hâlâ Valentina'daydı; kalma seçeneği yoktu. Elimi kalbimin üzerine koydum ve sözlerini düşündüm. "Kraliçe tehlikede mi sence?"

Silas hemen cevap verdi. "Numara. Kralın ona ihtiyacı var. Başka bir varis için sahip olduğu tek yol o. Prens Hadrian'ı gördünüz. Hala yaşadığı her gün mucizevi geliyor. Evet, bu kış evlenmeye hazırlanıyor ama . . "

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Öyle görünüyordu. . . Onu tarif edecek uygun kelimelerim bile yok. Çaresiz ve korkmuş ve endişeli ve yorgun. Bunların hepsi bir anda ve sonra bazıları."

Silas uzanıp koluma dokundu. "Muhtemelen tanıdığım en yalnız insanlardan biri. Saraydaki kadınlar onunla ilişki kurmayacak, aklı başında ona bakacak bir erkek yok ve şimdi ailesi yok. Eminim çok şey hissediyordur. Bir kraliçe olarak onu pek umursamıyorum ama en azından seninle konuşmak zorunda kaldığına sevindim."

Tek düşünebildiğim dokunuşundaki sıcaklık, sesindeki şefkatti. Valentina için burada olduğumu hatırlamak gitgide zorlaşıyordu.

"Bir arkadaşa ihtiyacı olan herkesi dinlemeye her zaman hazırım."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni eşsiz kılan bir şey. Güvenip güvenemeyeceğinizden emin olmadığınız kişilerin bile size her zaman güvenebileceklerini hissediyorum."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor. Valentina'nın benden isteyeceğinden fazlasını söyledim. Onun sırlarını saklama nezaketini bana göstereceğinizi umuyorum."

"İstediğin her şeyi yapardım."

Sözlerimi dikkatle seçerek dudağımı ısırdım. "Ve bana güvenen başkaları da var. . . . Korkarım daha fazla kalırsam hepsini hayal kırıklığına uğratırım."

Eli hala kolumdaydı. "Keşke hepiniz aynı şeyi yapsanız."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar sızlıyor ve boğazıma sert bir ağırlık yerleşiyordu. "Bu hissin ne olduğunu anlamıyorum, neden senden uzak durmaya cesaret edemiyorum. . . ama

mecburum . Jameson'la evlenmek beni çok etkiliyor, sadece benim için değil, senin için de. Jameson, onu gücendirirseniz sizi ve ailenizi Isolte'ye geri göndermeyi seçebilir ve işler söylediğiniz kadar kötüyse, hayatınızı tehlikeye atmak istemiyorum. Scarlet benim için çok fazla şey ifade ediyor."

"Sadece Scarlet mi?" usulca sordu.

durakladım. "Numara. Sen. *Benim* için çok fazla şey ifade ediyorsun."

Yıldızların bize bahşettiği küçük ışıkta gözlerinin cam gibi olduğunu görebiliyordum. "Ve sana zarar verebilecek her şey bana acı verir. Her iki şekilde de kaybedeceğiz gibi görünüyor."

Başımla onayladım, gözyaşlarım aktı. "Hayatın bize henüz göremediğimiz mutluluklar vereceğine inanıyorum." Gökyüzüne işaret ettim. "Artık yıldızlar var, küçük ışık parıltıları. Ama yakında güneş doğacak. Sadece beklememiz gerekiyor."

"Ama *sen* benim güneşimsin Hollis."

Jameson'ın benim hakkımda daha önce bir düzine kez söylediğinden farklıydı. Benim güneş olduğumu söylemişti , parlak ama uzak, ulaşılabilen her şeyin üzerinde parlıyor. Silas'ın tek başına güneşi olmak, ilk etapta yükselmek için bir nedenim varmış gibi hissettirdi.

"Mesafemi koruyacağıma söz veriyorum. Artık seni aramayacağım ya da seninle konuşmayacağım. Acil kraliyet ziyaretleri için daha fazla mücevhere ihtiyacın olmayacağına eminim."

Başımı salladım.

"İyi. Bu yardımcı olacaktır." Yutkundu. "Seninle bir daha konuşmadan önce. . . Seni bir kez daha öpebilir miyim?"

Arzuyu sorgulamadım bile. ona uçtum.

Çok kolaydı, bir dansın ritmine kapılmak ya da derin bir nefes almak gibi. Silas'ı öpmek her zaman beni bekleyen bir şey gibiydi, düşünmeden yapacağımı bildiğim bir şeydi. Elleri saçlarıma gitti, beni sıkıca tuttu ve dudakları bir daha asla böyle yalnız olmayacağımızı bilerek hararetle hareket etti. Gömleğini kavradım, onu kendime çektim, ölmekte olan korların her zaman nasıl hafifçe koktuğunu hatırlamak istiyordum.

Çok geçmeden geri çekildi ve gözlerime baktı. "Ve şimdi aileme geri dönmeliyim."

Başımı salladım. "Hoşçakal, Silas Eastoffe."

"Hoşçakal, Hollis Brite."

Geri adım attı, derin bir yaya düştü ve vücudumdaki son irade gücünü kullanarak arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Yirmi bir

"H OLLIS," D ELIA G RACE Fısıldadı, beni uykudan ÇEKTİ.

"Hımm?"

"Sana bir mesaj var." Başımı kaldırdığımda Delia Grace'in yüzümde endişeyle tepemde dikildiğini gördüm. "Tanrım, gözlerin kıpkırmızı. Ağlıyor muydun?"

Bir anda, önceki gecenin görüntüleri içimi doldurdu.

Yorgunluğun kafamı susturması saatler, kalbimi sakinleştirmesi ise daha da uzun sürmüştü. Fazla olmadığını söylemek dışında ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır." dedim gülümsemeye çalışarak. "Sanırım dün gece bir şey onları kızdırmış olmalı."

Delia Grace onları daha iyi görebilmek için yatağımın kenarına oturdu ve çenemi kaldırdı. Gözlerimin içine bu kadar derin bakmasından hoşlanmadım; Düşüncelerimi benden daha iyi bildiği hissine kapılıyordum .

"Bir havluyu soğuk suda ıslatacağım ve sen de onu nazikçe gözlerine bastıracaksın. Kral ve kraliçeyle bu şekilde görüşmene izin veremeyiz."

"Ne?" Diye sordum.

"Üzgünüm," dedi başını sallayarak, havlu almak için ayağa kalktı. "Size mesaj şuydu: Kral Jameson , bu sabah Kral Quinten ve Kraliçe Valentina ile görüşmeniz için varlığınızı *talep ediyor."*

"Talepler mi?" diye sordum yutkunarak. Hemen birinin bir şeyler bildiğini düşündüm ama Silas'a çok dikkat etmiştim ve artık her şey bitmişti. Hayır, başka bir şey olmalı.

"Sanırım bugün siyah elbise, Delia Grace. Kollarında kırmızı olan mı?"

Başını salladı. "Çok hoş. Bu çok daha ciddi bir bakış. Ve bence güzel bir iş çıkaracak bir başlığımız var. Bununla yat," dedi ıslak bezi getirerek. "Her şeyi hemen hazırlayacağım."

başımı salladım. "Ben sensiz ne yaparım?"

"Bunu çoktan aştık Hollis. Boğulursun."

Bezi gözlerime bastırdım ve şişliği büyük ölçüde gidermeyi başardım. Kendimi bir araya getirdiğimde, kimse fark etmeyecekti bile. Saçlarım taranırken ve elbisem bağlıyken hareketsiz durmaktan biraz daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Dışarı çıkma vakti geldiğinde, Nora ve Delia Grace benim küçük ordum olan arkamda sıraya girdiler. Onlar yanımdayken kendimi daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim.

İnsanlar koridorlarda ve Büyük Oda'da dolaşıyordu ve ben tereddüt etmeden kralın kapısının yanındaki muhafızlara doğru yürüdüm. "Majesteleri tarafından çağrıldım."

"Evet, leydim," diye yanıtladı gardiyan. "Seni bekliyor."

Kapıyı benim için tuttu ama Delia Grace ve Nora'yı daha onlar takip edemeden durdurdu.

Bu özel bir konu hanımlar, dedi ve büyük ahşap kapıyla ayrılmamızı çaresizce izledim.

Jameson ve King Quinten'ı önlerine kağıtlar serilmiş bir masada otururken bulduğumda derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Birkaç kişi daha duvara yaslanmış, kutsal adamlar ve özel konsey üyeleri, hepsi yasa kitaplarına veya diğer notlara göz atıyordu. Partiye eklenen en şaşırtıcı kişi, geçen günki derslerimden beri benimle konuşmayan ailemdi.

Jameson beni selamlamak için ayağa fırlamadan önce kısaca onların kendini beğenmiş ifadelerini aldım.

“Kendi kalbim!” kollarını uzatarak şarkı söyledi. "Bugün iyi misin?"

"Ben." Titreyen ellerimi hissetmemesini umdum. "Son birkaç gündür seni pek göremediğimi hissediyorum, bu yüzden sadece senin yanında olmak bana neşe veriyor."

Eskiden Jameson'ı pohpohlamak, onu neşelendireceğini bildiğim kelimeleri söylemek çok kolaydı. Şimdi bu çizgileri çıkarmak için çakıl çiğnemek gibi geldi.

Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Haklısın; Çok meşguldüm ve misafirlerimiz gittikten sonra bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Gel, sandalyemin yanında dur."

Takip ettim ve görev bilinciyle yerimi aldım. Ancak King Quinten sinsi sinsi onaylamayan bakışlarla bana bakarken rahat hissetmek zordu.

"En azından seninki zamanında geliyor," diye mırıldandı.

Bir saniye geçmeden, partimizin son üyesi Valentina odaya daldı. Elini karnının üzerinde tutuyordu.

"En derinden özür dilerim," diye sakince başladı. "Ben ... idim . . . isteksiz.”

Kral Quinten bundan memnun görünüyordu ve dikkatini tekrar Jameson'a çevirdi. "Yani düğünün ne zaman olacak diyorsun?"

Jameson gülümsedi. "Ben yapmadım. Bitirdiğim bazı detaylar var," dedi elini kaldırıp sandalyesinin arkasına yaslandığı yere dokunmak için. "Ama çok yakında planlarımdan haber alacaksın."

Quinten buna başını salladı. "Ve onun iyi bir soydan olduğuna emin misin?"

Yüzümü sabit tutmaya çalıştım. Bir at gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum - odada olduğu belli olan bir at.

Jameson sandalyesinde doğruldu. "Gözlerin mi bozuluyor? Tek yapman gereken ona bakmak."

Quinten etkilenmemiş bir şekilde, annemle babama doğru başını salladı. "Tek olduğunu söylemediler mi? Ya kısırsa? Yoksa sana sadece tek bir çocuk mu veriyor?”

Jameson'ın yakasının üzerindeki derinin rahatsız edici bir kırmızı tonuna dönüştüğünü gördüm. Elimi omzuna koydum ve krala kendim hitap ettim.

"Majesteleri, siz kendiniz bilmelisiniz ki tek çocuğu olan bir adam hiçbir şekilde küçülmez. O sadece. . . o tek varise odaklandı.”

Jameson bana sırıttı. Hiçbirimiz Hadrian'a müthiş bir başarı diyemeyiz, ama bu adam, Orakçı'nın kapısını çalarken henüz hayal edilmemiş çocukların peşinden gelen, kim olduğunu sanıyordu?

Quinten'ın gözleri soğuktu, açıkçası hoşnutsuzdu. "Konuşmak için davet edilmedin."

"Leydi Hollis'in tüm fikirlerine değer veririm," diye ısrar etti Jameson, ancak bu bana geçen gün söyledikleriyle çelişiyordu. "Hayattaki neşesi ve meraklı zihni, en değerli özelliklerinden bazıları."

Quinten gözlerini devirdi. Valentina bana sahip olduklarım için minnettar olmamı söylemişti ve Jameson'ın en azından benim ne kadar önemli olduğum konusunda yalan söyleme nezaketini gösterdiğini takdir etmeye çalıştım.

"Yalnızca yanıtı, sağlığının yalnızca zihninde ve ruhunda değil, aynı zamanda bedensel olarak da yeterli kanıtı olmalı." Jameson öyle bir tutkuyla konuştu ki ona nasıl aşık olduğumu anlamak kolaydı. Bunu tekrar yapmam için yeterli olacağını umuyordum. "Hollis'in Coroa için yarım düzine yedekle güzel bir varis çıkaracağına güveniyorum."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bakışlarımı kaçırdım. Bir an önce aşağılayıcı olan şey şimdi ıstırap verici derecede kişiseldi. Ve tartışılacak onca şey varken, neden benim çocuk doğurma potansiyelimden bahsediyorduk?

Quinten bana bakıp satılıkmışım gibi zihninde beni ölçmeye devam etti. “Ve seçiminiz sarsılmaz mı?” Jameson'ın Kuzey Kanadı'nda bir yerlerde saklanmış başka bir sevgilisi olmasını umuyormuş gibi sordu .

Jameson bana baktı, kara gözleri çok tapılasıydı. Suçluluk sancıları kalbime doldu, çünkü bir parçam onun da bir sevgilisi olmasını diledi. "Hollis'e olan sevgim sabit ve geri alınamaz. Bunu imzalamamı istiyorsan, onun imzasının benimkinin yanında olacağını bilmelisin."

Utanç dalgalar halinde geldi, tekrar tekrar çöktü. Beni kraliçenin odalarına yerleştirdi ve kraliyet için ayrılmış mücevherleri takmama izin verdi ve işte buradaydı, adımı bir devlet meselesine koymaya hazırdı.

Kutsal bir adam elini kaldırdı ve Jameson konuşmak için başını salladı.

"Majesteleri, Leydi Hollis ile ilgili niyetinizi açıkça belirtmiş olsanız bile, kanunen evlenmeden önce onun adını belgeye koyamazsınız."

Jameson içini çekti. "Bu gülünç bir önemsizlik. O benim karım kadar iyi.”

Midem bulandı ve henüz yemek yemediğime şükrettim.

Seninle evleneceğini zaten biliyordun , dedim kendi kendime. Ama hala . . . daha önce hiç böyle söylememişti. Çıkış yolu yokmuş gibi.

Kafamdaki sesin yanıldığımı söylemesini bekledim, yine de ailemi memnun etmenin, Delia Grace'i yüceltmenin, Eastoff'ları korumanın ve hala Jameson'a yüzüğü ve nişanı olmadan sadık bir tebaası olmamın bir yolu vardı. taç. Hiç gelmedi.

"Atalarınız iyi niyetliydi," diye ısrar etti kutsal adam, "ama bunu değiştirmek isteseydik, yasaya göre lordların ve kutsal adamların bir sonraki buluşmasını beklememiz gerekirdi ve bu da erken sonbahara kadar olmazdı. Şimdilik yasalara uymak zorundayız. Çünkü birini geri alırsak. . ”

"Hepsini geri alıyoruz," diye homurdandı Jameson. Çocukken öğrendiğim kafiyenin aynısıydı, her küçük kuralı incelememizin nedeni, tek bir kuralı bozmak istememiz, çünkü hepsini kırmak kadar iyiydi. “Yasa beklememizi söylüyorsa, o zaman bekleriz.”

"Kabul," diye ekledi Kral Quinten, ses tonuna ilk kez bir parça hürmet ekleyerek. Isolte, pek çok kanunun bulunduğu bir ülkeydi, ancak onların kanunlarını hiç bilmiyordum. En azından buna hepimiz razı olduk: kanun kanundu. “Yalnızca bizim isimlerimizi almasına izin verin, böylece anlaşma yapılır. Hadrian evlendikten sonra, o ve karısı, diyelim ki gelecek yıl bu zamanlar eklenen bir değişiklikle, siz ve sizinkilerle birlikte imzalayabilirler.”

Jameson içtenlikle başını salladı. "Kabul. Ve bu sizin hattınız olduğu için, bu en doğrudan etkiler, sözleşme sizinle birlikte gitmeli. Önümüzdeki yıl imzalamak için yola çıkacağız" dedi.

gözlerimi kıstım. Prens Hadrian'ın dahil olduğu nasıl bir düzenleme yapılıyordu?

Jameson, doğrudan Kral Quinten'a bakarak, "Öyleyse ikimiz de anlaşalım," dedi kesin bir dille. "En büyük kızımız, Prens Hadrian'ın en büyük oğluna gidecek, ancak ancak doğrudan erkek varisi olacak bir oğul da doğurursak. Ama Coroa'da kızlar arka arkaya geçilmediği için, eğer sadece kızlarımız varsa, onun yerine ikinci büyük kızımız onun gelini olacak. Bu kabul edilebilir mi?"

Dizlerimin zayıfladığını hissettim. Çocuklarımızı mı imzalıyordu? Onları Isolte'ye mi veriyordu? Kendimi dik tutmaya çalışarak sandalyenin arkasını sıkıca tuttum.

Kral Quinten daha iyi bir pazarlık yapıp yapamayacağını tartıyormuş, kızımı alması yeterli değilmiş gibi yüzünü buruşturdu. Sonunda, tüy kalemine uzanarak ileri doğru itti.

Valentina ve ben kontrat imzalanırken sessizce yanında durduk ve fark ettim ki adım kağıtta olmasa da beni Quinten, Valentina ve Hadrian'a ailem olarak bağladı.

Kızımıza sahipti. Böylece o da benim bir parçamı almıştı.

Odadaki herkes alkışladı ve Jameson ve Quinten el sıkışırken, onu kucaklayarak Valentina'ya doğru yürüdüm.

"Biliyor musun?" Fısıldadım.

"Numara. seni uyaracaktım. Umarım buna inanacak kadar bana güvenirsin."

"Ben yaparım. Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi sensin."

Elimden tutup duvara doğru çekti. "Dün gece hakkında," diye fısıldadı aceleyle. "Çok dengesizdim. Bazen bir çocuk taşırken zihnin garip geliyor ve ben..."

"Açıklamak zorunda değilsin."

"Yapıyorum," diye ısrar etti. "Açık konuşmuyordum ve söylediklerimin hiçbirini ciddiye almamalısın. Ayrıca," dedi karnını okşayarak, "bu sabah hastaydım. Bu yüzden geç kaldım. Bu çok iyi bir işaret."

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Tebrikler. . . . Ama güvende olduğundan emin misin?"

Ellerimi tutarak başını salladı. "Artık öyleyim."

"Yazacağına söz ver. Çok fazla rehberliğe ihtiyacım olacak. Çocuklarımın piyon olarak kullanılmasından nasıl kurtulacağım gibi." Burnumun arkasında bir ısırık hissettim ve bunu bastırmak için çok çalıştım.

"Biliyorum. Hissettiğim baskıyı hayal et. Ama fırsat buldukça yazacağım. . . gerçi bazen anlamlarımı tahmin etmen gerekebilir. Yazışmalarımın tamamen özel olduğunu düşünmüyorum."

"Anladım."

"Kendine iyi bak Hollis. Kralınızı gülümsetin, her şey yoluna girecek." Uzanıp yanağımı öptü. "Gidip paketlemeye bakmam gerekiyor. Ve dinlen," diye ekledi gülümseyerek.

reverans yaptım. "Majesteleri."

"Önce sen yaz," diye ısrar etti sessizce, "bu yüzden cevap yazmak için bir bahanem var."

Ve kapıdan geçmeden önce bana son bir kınama bakışı atan Kral Quinten ile birlikte çıkmak üzereydi.

Jameson sanki bir turnuvada son darbeyi indirmiş gibi ellerini ovuşturarak yanına yürüdü ve ben de ona kazanan bir gülümseme olmasını umduğum bir gülümseme verdim.

"Babam bunu asla yapamazdı , " dedi gülerek. "Ayrıca konuştuğunda da sevindim. Beni yaşlı bir adama saldırma zahmetinden kurtardı."

"Orada yarışma olmazdı," dedim ve Jameson tekrar güldü. Bir zamanlar Jameson'ın gülmesini ödül gibi bir şey olarak düşünmüştüm; şimdi o kadar sıktı ki gürültü gibi geldi. "Neden Valentina'nın taşıdığından şüphelendiğim çocuk yerine Prens Hadrian'ın çocukları için bir anlaşma yapmaya çalıştığını merak ediyorum."

"Dedikleri gibi, kimse o yaşlı adamın amaçlarını tahmin edemez. Tuhaf olan başka bir şey de, bize yaklaşması bile," dedi Jameson, beni Büyük Salon'a götürmek için kolumdan tutarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu Isolten kendi türleriyle evlenmeyi tercih ediyor ve asil soyları başından beri tamamen saftı. Torunuyla başka bir prensesin evlenmesini istiyorsa, dikkate değer bir nedeni olmalı."

"İlginç. Valentina bana Hadrian'ın başka bir asilzadeyle de evlendiğini söyledi," diye yorum yaptım, öyle ya da böyle gerçekten umursamayacak kadar kendi duygularımdan bunalmış halde. Üzüntümü şakalarla saklamaya çalışarak Jameson'a gülümsedim. "Her iki durumda da, bir daha çocuklarımızı başka bir krallığa devretmeyi planladığınızda, odaya girmeden önce uyarabilir miyim?"

O alay etti. "Oh, Hollis, onlar *bizim* çocuklarımız değil. Onlar *benim* ."

"Ne?" Yüzümde bir gülümseme tutmak için kendimi zorladım.

"Yaptığımız her çocuk ok kılıfımdaki oklardır ve Coroa'nın hatırı için onları nereye gitmem gerekiyorsa oraya nişanlayacağım."

Kapı açılırken yanağımı öptü ve leydilerimin yanına girmeme izin verdi. Gitmek için döndüğümüzde Delia Grace yüzümdeki dehşeti okuyabiliyordu ama yürürken elimi tutan Nora'ydı. Görünüşe bakılırsa, önümüzden geçenlere başımı sallayarak duygularımı bastırdım. Eastoffes'ı görene kadar gayet iyi iş çıkardım.

Northcott'lar yanlarındaydı, belki de vedalaşıyorlardı ve en azından Etan'ın ülkeyi terk ettiğini bildiğim için minnettardım. Ama Silas'ın mavi gözlerini gördüm ve o mükemmel gözleri ve benim zeytin tenli çocukları hayal ederek aklım ileri fırladı. O çocuklar. . . onlar benim olurdu. . . .

Kimse ne kadar şiddetli ağladığımı görmeden odadan aceleyle çıktım.

Yirmi iki

I SOLTEN MAHKEMEDEN ÇIKTIKTAN SONRA , ailelerini , geleceklerini merak eden, yanından geçtiğim her çocuğun gözlerinin içine bakmamak neredeyse imkânsızdı.

Yeterince komik, anne babalarına her zaman biraz daha yakın duran, ya endişeli görünen ya da sanki nöbet tutuyormuş gibi dik duran çocuklardı. Kızların çoğu, Delia Grace ve benim yaptığımız gibi yaptı: yakın olacak bir arkadaş bul, birlikte heyecana ortak ol ve saraydaki hayatın sana ne maceralar getirdiğini görmek için bekle.

Kutsal günlerde dans pistinde birbirimizin etrafında döndüğümüzde ya da sarayın etrafında yürüyüş yaptığımızda hep böyle hissederdik; muhteşem bir maceraydı. Ve taşradaki, ailelerimizin sahip olduğu topraklarda çalışan, saten hissini asla bilemeyecek ya da bir volta ortasında ayakları yerden kesilemeyecek olan o kızlara acımıştım. Kraliçenin dairesinin bana verilmesinin şoku geçtikten sonra kendimi dokunulmaz hissetmiştim, sanki en sonunda benden şüphe eden herkese yanıldığımı kanıtlamış ve bir kralın sevgisiyle ölçüldüğü gibi dünyaya değerimi göstermiştim.

Hepsine sahiptim.

Yine de Jameson parmağıma bir yüzük ve başıma bir taç taktığında, her şeyi kaybetmiş gibi hissedeceğimi biliyordum.

"Hanımım?" diye sordu endişeli bir ses. Lord Eastoffe'u ve tüm ailesini koridordan Büyük Salon'a doğru geçerken bulmak için baktım. Bir babanın kale tavanındaki güzel bir kemeri işaret etmesiyle bir aileyi incelemeyi bıraktığımı fark ettim. Yoldan çıkarken kızararak başımı salladım. "Sıkıldın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim, gözlerimi Silas'a fazla takmamaya çalışarak. "Sanırım son şirketin tüm heyecanından sonra, biraz moralim bozuk."

O gülümsedi. "Genç yaşlarımda bu duyguyu bir kereden fazla yaşadım," diye yorum yaparak karısına bilmiş bir bakış attı.

Leydi Eastoffe bana sıcak bir şekilde baktı. Onda, kollarına atılmak istememe neden olan bir şey vardı. Muhtemelen çocukları uğruna ülkesinden kaçmıştı. Benimkinin devlet işlerinde piyon olarak kullanılacağını söyleseydim, acımı anlardı. "Merak etmeyin Leydi Hollis," dedi. “Taç Günü ufukta, değil mi? Scarlet yakında gelip dans pratiği yapmak için can atıyor . Bu yüzden hala sabırsızlıkla beklenecek kutlamalar var.”

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkürler kadınım. Taç Günü için daha yapılacak çok hazırlık var. Yakında haber göndereceğim, Scarlet. Biraz dans etmenin hepimize iyi geleceğini düşünüyorum.”

Scarlet'in her şeyi gören gözleri, Leydi Eastoffe'un endişeli gülümsemesi ve Silas'ın yere bakmaya devam etmesi arasında, ailenin en az yarısının üzüntü içinde boğulduğumu bildiğini ve hiçbirimizin bunun hakkında gerçekten konuşamayacağını tahmin ettim.

"Bekleyeceğim," dedi Scarlet kısa bir reveransla. Cevap olarak başımı salladım ve yoluma devam ettim.

Bu dürtüyle savaştım ve kaybettim. Koridorun yarısında arkama baktım.

Silas beni izliyordu.

Bana küçük bir gülümseme gönderdi ve ben de aynısını yaptım. Sonra ikimizde yürümeye devam ettik.

Sevgili Valentina,

Daha birkaç gün önce gittin ve ben şimdiden senin şirketini özlerken buluyorum kendimi. Hala o sözleşmeden oldukça bunalmış durumdayım. Bana söylediğin her şeyin ne kadar doğru olduğunun farkına varmamı sağladı. Aşk beni Jameson'a getirmiş olabilir ama bu hayat ilk umduğum kadar kolay olmayacak. Tahta nasıl geldiğini duyduktan sonra, birinin sana kraliçe olma dersi verdiğini hayal edemiyorum. Ama eğer öyleyse, bu bilgeliği bana aktarabilir misin? Sen gittiğinden beri, içine batıyormuşum gibi hissediyorum

"Ne yazıyorsun?" Delia Grace masamın yanından geçti, rahatlık için biraz fazla yakındı.

Kağıdı buruşturdum. "Hiçbir şey değil." Bunu Valentina'ya gönderemezdim. Anlayacağını biliyordum, ama bunu başka biri ele geçirirse kulağa çok acınası gelmeyecek bir soru sormam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Delia Grace. "Bir Isolten kadar solgun görünüyorsun." Kendi şakasına gülümsedi.

"Biraz yorgun hissediyorum. Belki de tüm o eğlenceli günler sonunda beni yakaladı."

"İstediğin kişiye yalan söyleyebilirsin Hollis, ama iş bana gelince zamanını boşa harcıyorsun."

Ona baktım ve orada bir kaşını kaldırmış ve bir eli kalçasında duruyordu.

"İyi. Bu sadece . . . Kraliçe olmayı güzel ve eğlenceli bir şeye dönüştürebileceğimi düşündüm. Bunun yerine kraliçe olmak beni büküyor gibi görünüyor. Bunu umursadığımı sanmıyorum."

Yüzünü yüzüme indirdi. "Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın. Onu diğerlerinden daha iyi yakaladın. Evliliğin bir yabancıyla ayarlanmadı, ailen seni başka bir ülkeye göndermiyor, bağırdığın için on iki yaşında değilsin!"

iç geçirdim. Başkalarının koca bölümünde olduğundan daha kötü durumda olduğunu biliyordum, ama bu benim ağrımı daha az gerçek yapmıyordu.

Masamda duran altın zarlarla oynadım. "Öyleyse Valentina için üzüldün mü?" Diye sordum.

Bir kahkaha patlattı. "Değil mi? Bir koca için o eski erikle mi?"

"Ama her şeyi bu kadar kötü yapan bu muydu? Sahip olduğu her şeye rağmen yalnız olduğunu görmedin mi? Üzgün? Jameson beni seviyor ve bana Quinten'ın ona davrandığından daha iyi davranacak ama daha önce hiç düşünmediğim bir sürü küçük şey var. Ben sadece . . . Ya o büyüdüğünde ve sevgisi soğuduktan sonra, elimde kalan tek şey devletin başka bir mülküymüşüm gibi hissetmekse? Penceresiz bir odada kilitli bir taç mücevher, sadece insanların moralini yükseltmeye ihtiyaç duyduğunda ve başka bir şey için iyi olmadığında mı çıkarıldı?

Uzun bir aradan sonra, bu fikirle ilgili değerlendirmesini toplamak için ona bakmak için döndüm, ama tek bulabildiğim onun suçlayan gözleriydi.

"Bunu yapma," dedi. "Başarısız olursan beni de aşağı çekersin. Dayanamıyorum, Hollis, etmeyeceğim."

"Umurunda bile olmayan saygın bir lordla evlenebilmek için mutsuz olmamı ister misin, böylece insanlar sonunda senin hakkında susabilir mi?"

"Evet! Bu çok yorucu!" Düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşlarının sınırında ağladı. "Arkamdan fısıldayan insanlarla bütün bir hayat yaşadım. Ve bu, beni yüzüme karşı aşağılayacak kadar küstah olmasalardı. Artık kraliçenin baş leydisiyim ve bu bana saygı görme şansı veriyor. Alabileceğin tek şey olsa, almaz mıydın?"

"Ya daha iyisini bulabilirsek?" Teklif ettim.

"Bir *kraldan daha mı iyi* ? Hollis, bundan daha iyisini yapamazsın! Ve *eğer* takip etmezsen kesinlikle hiçbir şey yapamam." Bir an sessiz kaldı. "Dünyada sana ne oldu? Seni düşündüren ne olurdu. . . Başka biri var mı?"

"Hayır," diye hızlıca yanıtladım. "Kaybetme düşüncesidir. . . kendim. Kraliçe olmanın faydaları bende kaybolmadı. Ama özel bir kişi olma olanlar da değil. Önce lordlar ve onların birçok şikayeti vardı. Ve sonra kraliyetleri ziyaret etmekle uğraşıyordu. Ve şimdi . . . Jameson ilk kızımızı uzaklaştıracağına söz verdi." Yutkundum, zorlukla konuşabildim. " *Bütün* çocuklarımı verebilirdi . Herkese. Kendilerini bile umursamayan insanlara."

Derin bir nefes aldı ve kendimi sakinleştirmeme izin verdi.

"Her meydan okuma kendi başına katlanılamayacak kadar ağır değil, onları birbiri ardına yığmak mı? Dayanabilir miyim bilmiyorum."

Başını salladı ve mırıldanmaya başladı. "Ben olmalıydım."

"Ne?"

Orada durdu, bana buz gibi görünmeyi başaran koyu renk gözlerle baktı. "Ben olmalıydım dedim!"

Sanki onunkiymiş gibi apartmanların derinliklerine doğru yürümeye başladı. Onu takip etmek için ayağa kalktım. "Neden bahsediyorsun?"

Bana döndü, öne eğildi, onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgındı. "Kendinden başka birine dikkat ediyor olsaydın, Jameson'ı çok dikkatli izlediğimi görürdün. Hannah'dan sıkıldığını görebiliyordum. Yakında yeni birine hazır olacağını biliyordum. Quinten'ın ziyaretine hazırlanmak için aldığın tüm bu küçük temel dersler? Hepsini çoktan öğrendim. O şatoda size Coroan tarihi ya da Isolte, Mooreland ve Catal ile ilişkiler hakkında bilgi verecek pek çok kitap var. Gidip bakamayacak kadar tembeldin." Bana geri dönmeden önce başını salladı, gökyüzüne baktı. "Dört dil konuşabildiğimi biliyor muydun?"

"Dört mü? Hayır. Ne zaman-"

"Son birkaç yıldır sen dans edip anne baban hakkında sızlanırken. Tek yapman gereken *denemekti* ve yapmadın. Ama *yaptım* ! Kendimi mükemmelleştiriyordum. Doğru dürüst bir Coroan'a bile benzemiyorsun," diye bağırdı.

"Affedersiniz?"

"Herkes bundan bahsediyor, buğday rengi saçlarından. Kanınızda Isolten var. Bu ya da Bannirian. Lordların şikayet etmesinin bir nedeni de bu. Bir Coroan'la evlenecekse, rolüne bakmalı ve bir yabancıyla evlenecekse, taca bir şeyler sunabilecek biriyle evlenmeli."

Gözlerim yanıyordu. "Eh, bu konuda yapabileceğin bir şey yok," diye tükürdüm. "Beni onun kollarına düşüren kaderdi."

"Ha!" Karşı çıktı. "Hayır, benim kötü zamanlamamdı. O gece kollarını bıraktım Hollis."

"Numara . . . ikimiz de-"

"Yardımına koşabilmek için seni sırt üstü düşürmeye çalışıyordum. Kralın senin arkandan geldiğini gördüm ve onun üzerine yaltaklanan bir sürü kız dışında bana anlatabileceği unutulmaz bir toplantı düzenlemeye niyetliydi. Bir izlenim bırakabilirsem, en azından beni *göreceğini* düşündüm. Ama yanlış zamanda bıraktım, düştüm ve o seni yakaladı." Bunu ok gibi saplayan bir acıyla söyledi. "Bir hata yaptım ve kendimi onun düşüncelerinden tamamen sildim."

Bir elini ağzına kaldırdı, hala ağlayacakmış gibi görünüyordu ama aslında gözyaşlarının akmasına asla izin vermiyordu. Cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Daha iyi bir yaşam için planları olduğunu biliyordum ama ne kadar ileri gittiklerini bilmiyordum. Beni tamamen atlatmak istediklerini bilmiyordum. Ama sonra gözleri benimkilerle buluştu, eskisinden daha yumuşaktı. Üzgün, çaresiz. Kendimi ona kızmaktan çok ona üzülürken buldum.

"Neden bir şey söylemedin? Kafasını çevirebilecek kadar akıllısın."

Omuz silkti. “Daha önce bütün bayanlardan yaptığı gibi, senden sıkıldığında şansımı yakalayacağımı düşündüm. Ama sonra, sana bakma şekli. . . Bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim ve sonra ne diyebilirdim ki? Sen benim en yakın arkadaşım oldun. . . . Herkes piç olduğumu mırıldanırken sen onları görmezden geldin; benimle kaldın. Senin için yapabileceğimin en azı buydu. Kendime sana yardım etmenin kendimi kazanmak gibi olacağını söyledim. Bu yüzden olabildiğince çabuk leydiniz olarak yerimi aldım; seninle yükselmek için tek şansım bu olurdu. Ama sen bile istemiyorsun. Ve ben senin hizmetçin olurken senin yüceltilmeni izlemek, düşündüğümden daha zor."

"Asla kendimi yüceltmek istemedim," diye içtenlikle yanıtladım, sonunda onun son haftalarda neden bu kadar gergin olduğunu anlayarak. Elini tutarak aramızdaki mesafeyi geçtim. "Ve sen benim hizmetçim değilsin. Sen benim en eski, en gerçek arkadaşımsın. Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun ve sana tüm sırlarımla güveniyorum."

O, başını salladı. "Hepsi değil." Yine gözleri benimkileri arıyor, çoğundan daha derine iniyor, göstermekten çok korktuğum şeyi görmeye çalışıyordu. "Bir şeyler sakladığını biliyorum ve Coroa'daki her uygun kadının hedeflediği hedefi birden bire terk etmek istemene neden olan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Benim olduğum yerde dursaydın, anlardın. Özgürlüğün düşündüğünüz gibi olmadığını keşfetmek korkunç. Bu aşk düşündüğün gibi değil."

Daha sonra konuştuğunda, tonunu tam olarak belirleyemedim. Sempati ve öfke arasında bir şey, asla birine ya da diğerine düşmemek. "Ama buna değmez mi? Mahkemenin skandalı olmayı mı tercih ederdin? Onu şimdi bırakırsan beni mahvedeceksin ve en kötüsü de Jameson'ı mahvedeceksin."

Baktım, kazanmanın gerçek bir yolu olmadığını bilerek kafamda her şeyi tarttım. Ya benim istediğime sahiptim, ya da herkesin yaptığına. . . .

"Gerçekten mi düşünüyorsun—?" Delia Grace başını salladı ve gitmeye gitti.

"Bekle," diye emrettim ona.

Onu itaat ettirecek tenor'a sahip olmam Jameson'ın kadın zevkine bir övgüydü. Bir hışımla arkasını döndü.

"Elbette Jameson'la evleniyorum. Uzun zamandır benim için başka bir seçenek yoktu. Yani, eğer Jameson bana yerleştiyse, aklında zaten bir alternatif olmalı. Diğer her şeyi planlamışsın. Öyleyse bana bir isim ver.”

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimi istiyorsun?"

Düşünmek zorunda değildi. "Alistair Farrow. İyi bir mülk, saygın bir isim, ama bir şeyler ayarlarsan beni geri çevirebilecek bir pozisyonda değil.”

"Onu seviyor musun?"

"Aptal olma, Hollis. Aşk, hala davet edilmeyi beklediğim bir şölendeki son derstir.”

Başımı salladım. "O zaman bitti." Elbisemdeki var olmayan kırışıklıkları bastırdım ve Valentina'ya ne diyeceğimden emin olamayarak kağıtlarıma geri döndüm.

"Bekle, Hollis?" Orada şaşkın şaşkın duran Delia Grace'e baktım. "Ya Jameson'a ne dersin? Onu seviyor musun?"

"Bir bakıma," diye itiraf ettim. “Yanındayken daha mutlu olmasını seviyorum. Ve ailem beni hayal kırıklığına uğratsa bile onları seviyorum. Ve bana kızgın olsan bile seni seviyorum. Olan her şeye rağmen seni seviyorum."

Sessizlik ve aramızda yüzen on yıllık anılar vardı. Delia Grace son on yılın her anında beni destekledi ve önemsedi. Kalbimde çok değerli bir yeri vardı.

"Yani her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi. Jameson evlenme teklif ettiğinde ben de evleneceğim. Aşk için."

Yirmiüç

N ORA, aynı öğleden sonra odaya PATLAYARAK , " CRONING GÜNÜ ," dedi. "Törenin ardından Taç Günü'nde evlenme teklif ediyor."

"Emin misin?" Diye sordum.

Başını salladı ve Delia Grace'e geçti. “Lord Warrington'ın karısı, kocasının özel olarak bu konuda sızlandığını söyledi. Aslında seni oldukça destekliyor ama Lord Warrington, Jameson'ın uluslararası avantaj için evlenmesi gerektiğini düşünüyor."

"Eh, o artık azınlıkta. Valentina ve taçlarla yapılan o gösteriden beri herkes Hollis'i desteklemeye başladı." Delia Grace'in sözleri, kulağa acı gelen hiçbir şey olmasa da, hüzünle doluydu. Artık her şeyi bilerek onun yanında olmak çok daha kolaydı. "Kral ne kadar erken evlenme teklif ederse o kadar iyi. Kraliçe olduktan sonra aklı başında hiç kimse sana karşı çıkamaz," dedi bana, sonunda küçük bir gülümseme ekleyerek.

Nora gelip ellerimi tuttu. "Tebrikler," dedi başını yana eğerek.

"Bu çok tatlı ama belki de gerçek yüzüğü bekleyelim."

Güldü, sonra iç çekerek ellerini geri çekti. "Demek iki gün kaldı. Sonunda dansı bir araya getirmeli ve elbisene son rötuşları yapmalıyız. . . . Acaba kral senin için daha fazla mücevher gönderecek mi?”

Harikalar ve endişeler listesine devam ederken aynaya döndüm. Delia Grace saçımı tararken oturdum, ikimiz de heyecanını tam olarak toplayamadık.

"Ve bir, iki, üç, dön!" Nora ile sırt sırta dönen Delia Grace aradı. Kral Quinten'in son ziyareti için yapmamız gereken onca şeye rağmen, geçmişte benim yaptığım gibi Taç Günü'ne hazırlanmak için zaman kalmamıştı. Sonunda, dans çoğunlukla zaten bildiğimiz ama farklı şekilde düzenlenmiş olanlardandı; Delia Grace bile tüm yetenekleriyle zamanla savaşamazdı. Yine de güzel olurdu ve herkes çok güzel bir şekilde birlikte hareket ediyordu. Scarlet benimleydi, kemanın parlak sesine dönüyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordum, gerçi geniş gülümsemesi onu tamamen ele verdi.

"Ben. Evle ilgili birçok şeyi özlüyorum,” diye başladı. “Yemek, havanın kokusu. Ama hepinizin neredeyse her gece burada dans etmenize bayılıyorum. Isolte'ye döndüğümüzde, sadece özel günlerde, turnuvalar ve diğer etkinlikler için dans ederiz."

"Eh, artık bir Coroan'sın," dedim bileğini benimkine dokundurup daire çizerek. “Yıllarca ve yıllarca dans ederken seni yakalamamız gerekecek. Gerçi belki Delia Grace daha iyi bir eğitmen olabilirdi. O her zaman üstün bir dansçı oldu.”

Delia Grace sonraki adımlarını atmadan önce bize hafifçe gülümsedi. Yeterince iyi değil, diye mırıldandı.

Scarlet bana soran gözlerle baktı ama ben sadece başımı salladım. Özellikle ağabeyinin oynadığı rolü göz önünde bulundurarak, açıklamak için çok fazlaydı.

Herkesin hareketleri ezbere bildiğinden emin olarak adım adım geçtik; bütün gözler üzerimizde olurdu, bu yüzden bir hata yapamazdık.

Neyse ki bizim için Scarlet doğaldı. Adımları hafızasına işlemesi için defalarca geçmemiz gerekmesine rağmen, bunları uyguladığında hareketlerde kolay bir zarafet vardı.

"Çok güzel, Scarlet. Bana o kadar nadir dans ettiğini düşündürdün ki mücadele edebilirsin. Ellerinizi hareket ettirme şekliniz özellikle çok hoş."

"Teşekkür ederim," dedi biz hareket ederken. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bir kılıç kullanmaktan kaynaklanabileceğini düşünüyorum."

Adımları atmaya devam ederken, "Kardeşin kılıç kullanma yeteneğinden bahsetmedi," diye yorum yaptım. Olsaydı, hatırlardım. Silas Eastoffe'u düşüncelerimden uzaklaştırmak için çok çalışıyordum ama birlikte geçirdiğimiz tüm küçük anları, söylediği her şeyi unutamıyordum. Basılırsa, konuşmalarımızın tamamını hatırlayabilirim.

"Elinizde ağır bir metal parçası varken önlük içinde hareket etme alıştırması yapmak, ayaklarınızın üzerinde hafif durmanızı sağlayacaktır."

Güldüm. "Sanırım. Bir düşününce, Silas geçenlerde benimle dans etti ve harika bir iş çıkardı." *Onun hakkında konuşmayı kes, Hollis. Yardımcı olmuyor.* "Belki de bir aile özelliğidir."

"Belki." Etrafında döndü. "Ailem benim için çok önemli. Artık elimizde kalan tek şey biziz."

Sesinde biraz suçlayıcı bir şeyler vardı. "Bu doğru değil. Çok iyi gidiyorsun."

Hareketleri son kez gözden geçirirken başını salladı. "Burada tam olarak hoş karşılanmadığımızı anlamalısınız. Eski kralımız bizi hain olarak görüyor, şimdi çalışmak zorundayız ki bu iyi ama yeni. . . . Ailemizin dışında hiç kimse neler yaşadığımızı tam olarak anlamıyor. Kimsenin aileme zarar vermesini istemem. . . bir aşk yerinden gelse bile." Sarı kirpiklerinin altından bana yalvaran gözlerle baktı.

Yutmuşum. Acaba o mu söyledi yoksa o biliyor mu diye merak ettim. Scarlet ve Delia Grace bunun için, bir şeyleri *bilmek* için bir yeteneğe sahip görünüyorlardı . Kemanın sözlerimi gizleyeceğini umarak yumuşak bir sesle konuştum. "Lütfen inan bana, ailene asla bilerek zarar vermem."

"Niyetin bir önemi yok, zaten olursa olsun."

Keskin bir şekilde nefes aldım ve kimsenin duyamayacağından emin olmak için etrafa baktım . "Endişelenecek bir şey yok. Ayrıca Jameson'ın Taç Günü kutlamasında evlenme teklif etmeyi planladığını öğrendim."

Rahatlamış bir şekilde içini çekti. "Tamam bu harika. Nasılsa bir süre sonra gideceğiz."

ellerimi düşürdüm. "Ne?"

Delia Grace ve Nora, gözleri kesinlikle bize sabitlenmiş olsa da, hamleleri yaptılar. Scarlet bana dönmeden önce meraklı yüzlerine baktı.

"BEN . . . Sana söylemiştim," diye sessizce başladı. "Plan hep buydu. Sakin bir hayat yaşamak istiyoruz, bize ait bir hayat. Nihayet." Son sözü çok yorgunmuş gibi soludu. "Geldiğimizden beri, mülk için araştırma yapıyoruz ve ülkede iyi arazileri olan bir malikane bulduk. İş için komisyon alıyoruz ve görünüşe göre arazi geliri olsun ya da olmasın kendimizi geçindirebilecektik. Biz ayrılıyoruz."

Ellerimi önümde tuttum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "Valentina nasıl olduğunu anlamamı sağladı. . . Isolte'de yorucu bir saray hayatı olabilir. Ülkenin

barışını özlemenize şaşmamalı. Gitmeden önce en az bir kez sana hava atabildiğim için ne kadar şanslıyım? Gel, antrenmanımızı bitirelim."

Yorgundum, dansa temel hareketlerin ötesinde bir şey koyamıyordum. Bitirdiğimizde, hiçbir şey söylemeden dairelerimden arka odalara doğru yürüdüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve herkes bunun takip edilmek istemediğim anlamına geldiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Bir pencerenin altındaki bir koltuğa yerleşerek nehre, genişleyen şehre, uzaklardaki ovalara gözlerimin ulaşabileceği kadar baktım. Bu hattın ötesinde bir yerde, Eastoff'lar evlerini yapacaktı. Kendi kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Silas giderse, onunla konuşmak, hayatımdaki en parlak şeyi mahvetmek için tüm cazibeyi ortadan kaldıracaktı. Jameson'u yeniden görmek, bana hediyeler ve şefkatle nasıl cömert davrandığını hatırlamak çok daha kolay olurdu.

Bu, ayakkabımı çıkarıp çakılı çıkaran biriydi; Buradan sonra daha sağlam yürüyecektim.

Bu yüzden orada oturup sarayın görebileceği en iyi manzarayı seyrederek gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamamın bir anlamı yoktu.

Yirmi dört

Taç Günü'nde Uyandığımda , her zamanki gibi hissetmiyordum. Çok çok ortalama. Düz hava, düz güneş, düz ben.

"Hollis," dedi Delia Grace sessizce, poster yatağımın perdelerini geri çekerek. "Bir teslimatınız var."

"Ne?"

"Benim tahminim bu gece için. Sıradan bir eski başlık senin için uygun değil, değil mi?" dedi, sesine bir özlem kanıyor. Hüzünlü ama kararlı bir gülümsemeyle yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Daha kutuyu açmadın mı?"

O, başını salladı. "Daha yeni geldi ve sizin için asla bir şey açmayacağız leydim."

Ona zayıf bir gülümseme gönderdim. "Çok iyi." Bir bornoz uzattı ve ben de içine girdim. "Hadi bir bakalım," dedim yanına gidip kutuyu açarken.

Siyah kadifeye yerleştirilmiş üç mükemmel tacın görüntüsü beni nefessiz bırakmaya yetti. Ne kadar eşsiz olduklarını anlamak için parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. İlki çoğunlukla altındandı ve Estus Tacı'na benziyordu, diğer ikisi ise çok daha mücevherliydi. İkincisi öncelikle Coroan kırmızısına yakışan yakutlarla kaplıydı ve final çok daha sivriydi ve elmaslarla kaplıydı.

"Üçüncüsü benim favorim," diye ısrar etti Nora. "Ama herhangi birinin içinde harika görünürdün."

"Ne düşünüyorsun Hollis?" diye sordu Delia Grace. "Birincisi gibi görünüyor-"

"Etus'un Tacı," diye bitirdim. "Ben de bunu düşündüm."

"Yakışırdın. Bu bir mesaj verir."

Kesinlikle öyle olurdu. Ama Silas'la eski bir konuşmayı hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Kıyafetlerimizin, seçimlerimizin bir dili vardı, başkalarının dinlemeyi ya da görmezden gelmeyi seçebileceği bir dil vardı.

"Bunların hiçbirini giymeyeceğim. Yine de onları geri gönderme," diye emrettim. "Seçimin sürpriz olmasını istiyorum."

"Kıskanç yanım bunu kabul etmekte isteksiz," diye başladı Delia Grace, "ama bence bu gece kalpleri durdurabilirsin."

"Sevdin mi?"

"Sana yakışıyor. O havasız kronların sahip olacağından kesinlikle daha iyi." Aynaya bakmak için yanımda hareket etti ve onun haklı olduğunu düşünmeden edemedim; Bu bendim.

Silas bir zamanlar çiçeklerden bir taca ait olduğumla ilgili bir şaka yapmıştı ve şimdi kafamın üzerinde bulabildiğim en büyük ve en güzel kokulu çiçekleri taşıyordum. Saçıma

tutturmak için üzerine mücevherli birkaç iğne bile yapıştırmayı başardım ve onlar ışığı yakalayarak onu daha da özel kıldı.

Bir tacı bu kadar seveceğimi düşünmemiştim ve sadece bir kez takabileceğim.

Yanımda, Delia Grace'in omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum. Onun da saçında çiçekler vardı ama hiçbiri benimki kadar göz kamaştırıcı değildi. Delia Grace'in benimkinin bir adım altında olan şeylere sahip olmayı kabul etmek zorunda kaldığı başka bir örnekti. Tacın gerçekten bittiğine dair umutlarını kabul etmek zorunda kaldığı anda, bunun onu gerçekten rahatsız ettiğini düşündüm.

"Bilmen gerek," dedim, "planın işe yarasaydı, sen olsaydın, sana katılmak için elimden gelenin en iyisini yapardım. Gerçi bu son haftalarda senin yaptıklarını kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Delia Grace, sana asla yeterince teşekkür edemem."

Başını benimkine yasladı. "Lord Farrow'u güzel, büyük bir kurdeleye sarın, o kadar yeter."

kıkırdadım. "Kesinlikle. Yapabilirsem, benden önce evli olduğunu göreceğim."

"Olacaksın?"

"Bir şeylerin olmasını beklemek için uzun zaman harcadınız. Ondan memnun olduğun sürece beklemek için bir neden göremiyorum."

Beni kucaklayarak ezdi, gözleri doldu. Özellikle korkunç bir alay olayından sonra on üç yaşımızdan beri ağladığını görmemiştim. Bundan sonra kimsenin onu ağlarken görmeyeceğine yemin etti. Bir damla gözyaşının akmasına izin verdiyse, bunu asla bilemezdim.

Bu an, annemin kapıdan içeri girmesiyle bozuldu, hâlâ kapıyı çalmayı reddediyordu.

"Dünyada ne giyiyorsun?"

Yüzüm anında düştü. "Sorun nedir?" Aynaya baktım, her açıyı görmek için dönüyordum.

"Çiçekleri kafandan çıkar. sen bir bayansın; Taç Günü için uygun bir taç takmanız gerekiyor." Parth ailesinin nesillerinden nesile aktarılan küçük bir taç taktığı kendi başını işaret etti. Kaybettiği kadar büyük değildi, ama eskiydi ve bu işe yarardı.

iç geçirdim. "Ah, hepsi bu mu? Bunları bilerek seçtim."

"Pekala, onları bilerek *çıkar* ." Masamdaki kutuda tam olarak ne olduğunu bilerek kabul alanına geri döndü. "Kral Jameson sana mükemmel güzellikte taçlar gönderdi. Sadece şuna bak!" dedi yakutlarla kaplı olanı tutarak.

"Çok güzel anne. Ama benim için değil."

Onu geri koydu. "Hayır hayır. Gel ve tekrar bak. Lordlar bundan hiç hoşlanmayacak." Kolumdan tutup beni kutuya doğru çekti.

"Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil." Bunu söylemedim ama Jameson'ın ne düşündüğü de umurumda değildi.

"Malısın. Kralın onlara, senin de krala ihtiyacın var."

"Hayır, bilmiyorum. Sadece yapamam-"

"Hollis, beni dinleyeceksin!"

Onu omuzlarından tuttum, gözlerime bakmaya ve sakin, sabit bir sesle konuşmaya zorladım. "Ben tam olarak kim olduğumu biliyorum. Ve ben bundan memnunum." yanağına dokundum. "Sen benim annemsin. Keşke sen de benimle mutlu olabilsen."

Sanki beni görüyormuş, gerçekten beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri yüzümün her tarafında gezindi. Belki sadece gözlerindeki yaşları hayal ettim ama sonunda bana cevap verdiğinde sesi çok daha yumuşaktı.

"Sanırım sana doğru bakıyorlar. Ey . . . Orada mücevherler de var mı?"

"Evet! Onları seviyor musun?" Işığı yakalayabilmeleri için bir dönüş yaptım.

Yüzünde bir gülümseme fısıltısıyla başını salladı. "Evet, düşünüyorum."

Delia Grace ellerini çırptı. "Hadi hanımlar. Müstakbel kraliçemizin geç gelmesine izin veremeyiz."

"Benimle mi kalıyorsun yoksa babamla mı gidiyorsun?" Diye sordum.

Annem hala şaşkın görünüyordu. "Babanın yanında olacağım. Ama orada görüşürüz."

O odadan çıkarken başımı salladım ve elbisemin düz olduğundan emin olmak için döndüm.

Delia Grace, Siz hazır olduğunuzda biz hazırız leydim, dedi. Ve başımla onaylayarak bizi Büyük Odaya doğru yürüttüm.

Taç Günü'nde salona girme hissi, Kral Quinten'ın geldiği güne benziyordu, birçok insan içini çekti ve ben yanından geçerken bana baktı. Bu gece kendimi çok güzel hissettim , en çok yıllardır sahip olduğum gibi. Bence gösterdi.

Jameson'ın beni tören için orada bekleyeceğini bildiğim için odanın önüne doğru ilerledim. Çoğu kralın kendi Taç Günleri için babalarının bulunmadığını sanıyordum, ama onun da annesi, kardeşi yoktu. Varisler üretene kadar soyunun sonuncusuydu ve bu tamamen bana bağlıydı. Ailesi burada olabilseydi nerede olacağından emin oldum. Belki de henüz tam olarak böyle hissetmemiştik, sanki biz aileymişiz gibi. . . ama yakında olacağız.

Bu gece, Jameson sembolik olarak Estus'ta kullanılan aynı antik taçla yeniden taçlandırılacaktı. Kendi taçları olan soylular onları takıyordu ve çoğu kadın görünümü taklit etmek için mücevherlerle süslendi. Kısa bir törenden sonra dansla kutlayacaktık. Yılın en heyecan verici gecesiydi çünkü sabaha kadar bitmedi. Taç Günü'nün kökleri çok kutsal bir şeye dayanıyordu, ama daha çok ben yaşadığım sürece herkes için ücretsiz gibiydi. Elbette Jameson bugün evlenme teklif etmek isterdi; isteseler de istemeseler de tüm ülkeyi de kutlamaya zorladı.

Trompet çaldı ve elimden geldiğince kraliçe gibi olmaya hazır olarak alaycılığımı bir kenara ittim.

Kırmızı cüppeli çocuklar çanlarını çalarak dışarı çıkarken odaya bir sessizlik çöktü. Jameson onu takip etti, on metre arkasından gelen ağır bir kürk cübbe giyiyordu. Onu, Estus'un Tacını dikkatli bir şekilde tutan kutsal adam izledi.

Oğlanlar ayrıldı ve Jameson yarattıkları orta koridora çıkarak tahta oturdu. Kutsal adam, tacı havada tutarak tahtın dibinde durdu. Mükemmel bir uyum içinde, çanlar durdu.

Kutsal adam, "Coroa halkı," dedi, "sevinelim. Yüz altmış iki yıldır, Büyük Estus'un soyundan gelen sadık bir hükümdarımız var. Bugün Estus oğlu Leeson oğlu Klaus oğlu Presley oğlu Shane oğlu Telau oğlu Marcellus oğlu Kral Jameson Cadius Barclay'i onurlandırıyoruz.

"Her şeyden önce biz en mutluyuz, çünkü kıtadaki en güçlü ailenin uzun ve mutlu saltanatını kutluyoruz. Bugün Kral Jameson'a bağlılığımızı tazeleyelim ve ömrünün uzun yıllar sürmesi ve varislerinin bol olması için dua edelim."

"Amin!" Jameson orada olacağımı bildiğinden hafifçe sağına bakarken oda şarkı söyledi.

Kutsal adam tacı başına koydu ve salon alkışlarla çınladı. Bu yapıldıktan sonra, Jameson kutsal adama gülümsedi, ayağa kalkmadan ve odayı susturmak için ellerini kaldırmadan önce teşekkür sözlerini mırıldandı.

“İyi insanlar, size liderlik etmem için bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Genç bir kral olduğumu biliyorum ve bugüne kadar saltanatım kısa. Ama kıtadaki herhangi bir kralın üzerinde, senin mutluluğuna ve topraklarımızın huzuruna adadım. Krallığımızın gelişmesi için dua ediyorum. Sadece kendi insanlarımız ailelerini kurdukça değil, başkaları da bize katılmayı seçtikçe büyüyen ülkemiz için hayatımı yaşamaya devam edeceğim” dedi . Elini takip ettim ve komşu ülkelerden gelen birçok aile, Eastoff'lar da dahil olmak üzere orada toplandı.

"Ve bu gece için, bu kesinlikle kutlamak için bir neden!" O ağladı. "Müzik!" Ve insanlar tezahürat yaptı ve müzisyenler çalmaya başladı.

Ve lordlar kralı kuşatırken, odanın arkasına baktım.

Yirmi beş

Oda etrafımızda dönüp dururken, gözlerim Silas Eastoffe'un gözlerine kilitlendi . Onu daha önce en iyi şekilde giyinmiş olarak görmüştüm ama bu gece özellikle yakışıklı görünüyordu. Eastoff'lar durumu anlayarak kendilerine ait taçlar takmışlardı ve onların uzun aile soylarının yadigarı mı yoksa kendilerinin yarattığı eserler mi olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Etrafımda insanlar birbirlerinin cübbelerine sarılıp iltifat ediyorlardı. Krala, ülkeye ve geceye kadeh kaldırmak için büyük bardak bira bulmayı başaran insanlar alkışladılar. . . Hiçbir şey gerçekten. Ama benim gözlerim sadece Silas içindi ve onunki benim içindi. Yutkundu, dışa bakarak içimde nasıl hissettiğimi gördü: Sahip olamayacağım bir şeyin özlemiyle büyük bir bölümü kırıldı.

“Holis!” Sonunda Delia Grace'in adımı seslenmesine takıldım . "İşte buradasın. Seni arıyorduk."

taşınmış mıydım? Ne kadar zaman geçmişti?

"Kral seni istiyor," dedi anlamlı bir şekilde.

Biraz derin nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. "Evet tabi ki. Öncülük et, değil mi?”

Elimi Delia Grace'in elinin içine kaydırdım ve o beni odanın önüne kadar yürüttü. Bakışlarının bana döndüğünü hissedebiliyordum, inceliyordu. Elbette çekincelerimi biliyordu ve daha fazlasının olduğunu anlayabildiğini hissettim. Etrafımızda o kadar çok insan vardı ki sormaya cesaret edemedi ama onun yerine sadakatle beni Jameson'a teslim etti.

Kral, beni selamlamak için kollarını uzatarak, "Sen hayata geçirilmiş mükemmelsin," dedi. Elindeki kadehi fark ettim, bir yandan amber bira dökülüyordu. “Çiçekleri kesinlikle seviyorum. Parlıyorlar mı?”

"Evet."

"İnanılmaz. Lord Allinghan, tatlı Hollis'in çiçeklerini gördünüz mü? Çok güzeller değil mi?" Bir cevap beklemedi ama benimle konuşmaya devam etmek için sesini alçalttı. "Düğün için bunu yapmamız gerekecek. düşünmüyor musun?” Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti, çıldırarak çılgına döndü.

"Aptalsınız lordum."

Çılgınca güldü. "Ben! Ah, en güzel günlerimdeyim. değil misin?”

Cevap verdiğimde dudaklarım titriyor olabilirdi. "Yarın buluşana kadar her gün yaşadığım en güzel gün."

Usulca saçımı geriye doğru taradı. “Senin için bunun doğru olduğuna inanıyorum. Çok güzel. Bir madeni paraya basılmış yüzünle çok güzel görüneceksin , değil mi? Bu arada, madeni parayla olacağına karar verdim. İyi misin? Alışılmışın dışında görünüyorsun."

Yüzümün nasıl göründüğünü tahmin edemiyordum ama beklediği kadar mutlu olmadığı belliydi. "Belki de sıcaktır. Biraz dışarı çıkabilir miyim? Kafamı kaşıyacak vaktim yok?"

"Tabii ki." Yanağımı öpmek için eğildi. "Çabuk dön. Herkesin seni görmesini istiyorum. Ve"—kıkırdadı, ses biraz çılgınca geliyordu—"Geri döndüğünüzde bir duyurum var."

Bal için arılar gibi her zaman krala yapışan birçok lord için minnettarım. Dönmeyi ve koşmayı kolaylaştırdı. Dirseklerimden sıyrılıp çiftleri karıştırarak gülünç görünüyor olmalıydım ama ciğerlerim patlamak üzereydi ve o odadan çıkmak *zorundaydım - zorundaydım .* Nereye gideceğimden emin değildim. Hanımlarım beni odalarımda, hatta ailemin odalarında bulurlardı. Kaleyi dolaşabilirdim ama burada hâlâ çok fazla insan vardı ve soylular sırf bu şölene katılmak için saraya geliyordu. Sonra döndüm, bayramlar sona erdiğinde efendilerini evlerine götürmek için bekleyen düzinelerce arabanın yan girişine doğru yol aldım. Kendimi böyle bir arabanın yanına koydum ve ağlamama izin verdim.

Artık hepsini çıkarayım dedim kendi kendime. Jameson döndüğümde gülümsemeler bekleyecekti, hayatımın geri kalanında gülümseyecekti. Ama bir erkekle evleneceğimi bilerek, kalbimin bir başkasına yönelik belirgin çağrısını görmezden gelirken, ağlamayı nasıl bırakacaktım?

"Holis?"

Döndüm ve tüm meşalelerin ışığı altında Silas'ın da burada saklandığını ve onun da ağladığını gördüm. Hem şok olmuş hem de eğlenerek bir an birbirimize baktık ve sonra burada birbirimizi bulmak için güldük.

Ben de onun yaptığı gibi gözlerimi sildim. "Kutlama beni biraz şaşırttı," diye yalan söyledim.

"Benim gibi." Yukarıyı işaret etti. "Çiçek tacı."

Omuz silktim. "Yakında gidiyorsun. Düşündüm . . . Beni böyle hatırlamak isteyeceğini düşündüm."

"Hollis..." Sözlerini bir ürperti ile kesti, sanki cesaretini topluyormuş gibi görünüyordu. "Hollis, gece bile sen benim güneşimsin, dünyamı aydınlatıyorsun."

Bu kısa mahremiyet anı için çok minnettardım. "Umarım sen ve ailen sonunda huzuru bulursunuz. Ve bil ki, ihtiyacın olursa her zaman sarayda bir arkadaşın olacak."

Elini cebine atmadan önce uzun bir süre bana baktı. Sana bir şey yaptım, dedi bir kumaş parçasını açarken.

"Kılıç değil mi?"

Küçük bir kahkaha duyuldu. "Bir gün. Ama şimdilik, bunun uygun olacağını düşündüm."

Ateşin ışığında parıldayan kocaman altın bir taşlı bir broş çıkardı.

"O nedir?"

"Buna sitrin denir. Sen, Hollis Brite, bir yıldız olsaydın, güneş olurdun. Bir kuş olsaydın, bir kanarya olurdun. Ve eğer bir taş olsaydın, sitrin olurdun."

Yüzümdeki gülümsemeyi silmeden mücevhere baktım. Tüm taşın tabanını çevreleyen, tümü altınla kaplanmış minik armutlarla karanlıkta bile parlıyordu.

"İzin verirseniz?"

Başımı salladım.

Uzanıp elbisemin korsesini ellerinin arasına aldı, parmaklarının arkasını tenime değdirdi. "Keşke sana çok daha fazlasını verebilseydim."

"Lütfen gitme," diye fısıldadım yalnız olmamıza rağmen. "En azından şatoda kal ki seninle ara sıra konuşabileyim. Kral konuşmamı, düşünmemi, hatta belki umursamamı bile istemiyor. Gidecek kimsenin olmadığı bir süs olmak istemiyorum."

"Ailemle gitmek zorundayım," diye yemin etti. "Birlikte olduğumuzda daha güçlüyüz ve ölene kadar senin için acı çekeceğime eminim ama onları terk edersem asla kendimle yaşayamam."

Başımı salladım. "Ve onları terk etmene ben sebep olsaydım, asla kendimle yaşayamam."

Dudaklarını yaklaştırdı ve fısıltı halinde konuştu, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. Bizimle gel, diye yalvardı. "Seni koşulsuz seveceğim. Sana bir saray ya da unvan öneremem ama sana tam olarak kim olduğun için değer verileceği bir ev önerebilirim."

O kadar nefes nefese kalmıştım ki kelimeleri ağzımdan çıkarmak zordu. "Peki ben tam olarak kimim?"

"Aptal olma," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Sen Hollis Brite'sin. Dans edip şarkı söylüyorsun ama soru da soruyorsun. Teknelerde bayanlarla savaşıyorsunuz ama çevrenizdekilere yardım ediyorsunuz. Gülmeyi seviyorsun ama kederi öğreniyorsun. Bir kral tarafından seviliyorsun ama onu bir ölümlü olarak görebilirsin. Bir yabancıyla tanıştınız ve ona bir arkadaş gibi davrandınız. Kısa sürede gördüklerim bunlar. Olduğun her şeyi bilmek yıllar alır, ama dünyada gerçekten bilmek istediğim tek kişi sensin."

Sonra gözyaşları tekrar geldi. Üzüntü ya da korku yüzünden değil, biri beni gördüğü için. Beni gördü ve olduğum gibi aldı. Haklıydı, çok daha fazlası vardı ama iyi ya da kötü, beni almaya istekliydi.

"Seninle gitmek istiyorum ama yapamam. Elbette bunu anlıyorsunuz. Eğer şimdi görülseydik, itibarım mahvolurdu! Mahkemeye asla geri dönemezdim."

"Niye isteyesin ki?"

Ve o anda, yaşadığım sürece bir tacın bir kol mesafesinde olmayı asla istemediğimi fark ettim. Hayatımda sabit olan her şey şimdi canlı bir şekilde gereksizdi. Onu şimdi olduğu gibi görmek sarhoş edici derecede özgürleştiriciydi: bir sürü boş hiçlik.

"Git buradan," diye sordu tekrar. "İtibarın zedelense bile ailem tarafından sevileceksin. Ülkemi, evimi, her şeyi kaybetmeye değersin. Günlerimi adayabileceğim iyi bir şey olduğunu bilmek, birlikte ve onun için yaşamak. . . dünyamı değiştirirdin."

Silas Eastoffe'un gözlerinin derinliklerine baktım. . . ve biliyordum. Onunla gitmek zorundaydım. Evet, aşk onun bir parçasıydı - sahip olmaktan çok korktuğum devasa, kapsamlı bir bölüm - ama göğsüme giren o isimsiz şey, onun gittiği yere gitmeye karar verdiğimde sakinleşti.

"Atları hazırlayın," dedim. "Ve ailene söyle. Otuz dakika içinde dönmezsem, bensiz kaçmalısın."

"Bu akşam?" diye sordu şok içinde.

"Evet. Yapmam gereken bir şey var. Eğer işe yaramazsa, kapana kısıldım ve sen kendi güvenliğin için gitmelisin. Eğer öyleyse, şimdi gitmemiz gerekiyor."

Silas başını salladı. "Otuz dakikaya buradayım."

Uzanıp onu çabucak öptüm ve Büyük Odaya geri dönmek için döndüm. Hayatımda deneyimlediğim hiçbir şey yapmak üzere olduğum şey kadar korkutucu olamazdı, ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Kralımla konuşmam gerekiyordu.

Yirmi altı

KISA SÜREDE gitmiştim , saraylılar şenliklere çoktan kapılmıştı. Ezilmemek için odanın en başına kadar yürümek için kendimi duvara bastırmak zorunda kaldım. Jameson, lordlardan birinin göğsünü dürterek, bir şakaya ya da yoruma gülüyor, odanın havasını ve halkının hayranlığını seviyordu.

“Holis!” döndüğümü görünce seslendi. "İlgilenmem gereken bir şey var."

Odanın dikkatini çekmek için hareket etti ama ben ellerini aşağı çektim.

"Lütfen Majesteleri. Her şeyden önce, seninle özel olarak konuşmalıyım. Acil.”

Acil sayılabilecek herhangi bir ihtiyacım olabileceğine inanamıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Tabii ki. Benimle gel."

Beni özel odalarına aldı, kapıyı kapattı ve kavgayı dışarı attı.

"Hollis'im, şimdi konuşmamızı gerektirecek kadar zorunlu olan ne?"

bir nefes çektim. "Bu gece benden kraliçen olmamı istemeye niyetli olduğun dikkatimi çekti." Bunun artık kimse için bir sır olmadığını bilerek gülümsedi. "Sana evet demeye hazır olmadığımı söylemek zorundaydım."

Bütün gece yaptığı heyecanlı kıpırdanma aniden durdu. Sanki vitray pencerelere bir balta almışım, sanki kırıklar etrafımıza yağıyormuş gibi bana baktı. Çok dikkatli bir şekilde uzandı ve Estus'un Tacını çıkardı ve yakındaki masaya koydu.

"Anlamıyorum."

"Açıklaması zor. Bana bu kadar saygı ve ilgi gösterdin ama ben bu hayatı yaşamaya hazır değilim.” elimi uzattım. “Bir keresinde bu rolün insanları değiştirebileceğini kendin söylemiştin ve ben de . . . Ya sahibim . . ”

Jameson'ın tavrı değişti ve gelip beni omuzlarımdan tuttu. "Hollanda aşkım. Evet, bu gece nişanımızı duyurmak istedim ama bu, aceleyle düğüne gitmemiz gerektiği anlamına gelmez. Zaman ayırabilirsin, ayarlayabilirsin. Bu sana olan hislerimi değiştirmeyecek."

Yutmuşum. "Fakat . . . ama ya *hislerim* . . ”

Yüzü daha da koyulaştı. Ağzı hafifçe açık kaldı ve dilini tehditkar bir şekilde dişlerinin arkasına bastırıp bana bakmasını izledim.

"Bana yalan mı söyledin Hollis?"

"Numara. Seni sevdim."

“ *Yaptı mı?* Ve şimdi?"

"Ve şimdi . . . Bilmiyorum. Çok üzgünüm, sadece bilmiyorum."

Döndü, elini çenesine ovuştururken bir daire çizdi. "Seninle bir anlaşma imzaladım. Madeni paran için çizimler gönderdim. Biz konuşurken, kalenin karşısına asılmak üzere halılara baş harflerimiz işleniyor. Ve sen beni terk mi edeceksin?"

"Jamesson, lütfen. Seni incitmek ya da gücendirmek istemem ama...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Peki ne öneriyorsun?"

"Kaleyi terk etmem gerekiyor. Seni utandırdıysam, o zaman benim hakkımda istediğin hikayeyi uydurabilirsin. Şikayet etmeden buna katlanacağım."

Kafasını salladı. "Bunu yapmazdım. Adını korumak için çok savaştım ve kendi ellerimle yıktım." Bir an sessizce düşündükten sonra bana baktı, yüzü kesinlikle daha yumuşaktı. "Kaleden ayrılmanız gerekiyorsa, öyle yapın. Korkum yok. Bana geri döneceksin, Hollis. Hiç şüphem olmadan benim olacağını biliyorum. Sonunda."

Silas'ın bir atla beklediğini bilmiyordu. Ayarlayabildiğim anda evleneceğimi bilmiyordu. Hayatımın geri kalanında ondan ve taçtan uzak durmak istediğimi bilmiyordu.

Ve şimdi onu düzeltmenin zamanı değildi.

Derin bir reverans yaparak, "Ben her zaman senin sadık hizmetkarın olacağım," dedim.

"Ah, yapacağını biliyorum." Ayağa kalktığımda, kapıya doğru başını salladı ve tereddüt etmeden ayrıldım.

Büyük Salon'da şenlikler, geceye damgasını vuran kahkahalar ve neşeli sohbetlerle tüm hızıyla devam ediyordu. Eteklerimi yukarı çektim, olabildiğince hızlı hareket ettim. Bir bardak bira ile bir tepsi geçtiğinde, bir tane aldım ve bir yudumda içtim.

"İşte buradasın!" Delia Grace koşarak yanıma geldi, hareket etmeye çalışırken beni yakaladı. "O mu yaptı? Yüzüğün var mı?"

"Şimdi senin şansın," dedim ona.

Kolumu düşürdü. "Ne?"

"Şimdi senin şansın. Benle ya da bensiz yapabilirsin," diye temin ettim odadan hızla çıkarken.

Silas, arabaların arasında iki kara at ve çatık bir kaşla bekliyordu. Birkaç şeyi çabucak toplamayı ve atların karşısına torbalara koymayı başarmıştı.

"Umarım gitmeye hazırsındır," dedim ona. "Bekleyip fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek istemiyorum."

"Bekle, krala söyledin mi?" şok içinde sordu.

"Ona söyledim . . . bir şey. Yol boyunca açıklayabilirim. Hadi gidelim."

Yardım etmeme izin ver, diye teklif etti Silas, beni ata bindirerek. Bir meşale ve dizginleri alarak yola çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

Oraya vardığımızda güleceksin, diye söz verdi.

O havalandı ve ben de onu takip ettim, şimdiden heyecanla gülerek, şehrin sokaklarında bağcıklarla dolaşarak, kutlamaları tavernalardan ve yürüyüş yollarına dökülen insanların yanından koşarak geçtim. Sarayla arama koyduğum her an nefesimin rahatladığını, gülümsememin daha da büyüdüğünü gördüm. Ne istediğimi biliyordum ve o benim elimdeydi. Silas Eastoffe'u unutulmaya kadar takip ederdim.

Yolun bir dakika aşağısında, çiçekli tacım arkamdan uçtu ve karanlıkta bir yere indi.

Yirmi yedi

sevgili Valentina,

Başka bir kelime okumadan önce lütfen oturduğunuzdan emin olun. Şifreler ya da entrikalar için zamanım yok ve seni ya da yakında dünyaya getireceğin değerli bebeği şaşırtmak istemem.

Kaleyi terk ettim.

Varlığınızı mahvedebilecek bilgiler konusunda bana güvendiğinizde, kanatlarda kendi tehlikelerimin olduğunu söylemeliydim.

Silas Eastoffe'u ilk gördüğüm andan beri sevmiş olmam mümkün. O zaman bilmiyordum ama bu sabah, kendimi ailesinin Dahere County'deki yeni malikanesinde, Eastoffe'ların geri kalanının gelmesini beklerken buldum. Geceleyin, mahkemenin tek bir üyesine - hatta aileme bile - haber vermeden at sırtında ayrıldığımıza ve Eastoff'ların geri kalanının sakince kendi başlarına ayrıldığına göre, yolculukları bizimkinden biraz daha uzun sürüyor.

Buradaki malikâne bakıma muhtaç, ancak Silas ve Sullivan'ın çalışmalarına devam etmeleri için birkaç ek bina var ve hatta güzel bir bahçeleri var. Harap durumda ama eminim Leydi Eastoffe ona bakmama aldırmaz. Ne de olsa yakında kayınvalidem olacak. Evet bu doğru! Silas ve ben mümkün olan en kısa sürede evlenmeyi planlıyoruz, eğer başarabilirsek birkaç hafta içinde olacak. Bir sonraki mektubum, ailemin kendi topraklarından kısa bir yolculuk mesafesinde olan Abicrest Malikanesi'nde olduğumu bildirmek için aileme olacak. Ailem burada olduğunda, Jameson beni geri kazanmaya çalışmak istediğine karar vermeden önce kendimi bir Eastoffe yapmayı planlıyorum. Ayrıldığımda deneyeceğini açıkça belirtti ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Hızlı bir şekilde uygun bir yedek bulacağından eminim. Üzerine para yatırırdım.

Umarım seçimimde çok hayal kırıklığına uğramazsınız. Eastoff'lar, Isolte'nin kraliyet ailesiyle pek arkadaş canlısı görünmüyordu ve Kral Quinten, onlara karşı duygularını oldukça belirgin hale getirdi. Arkadaşlığımızı şimdilik müstakbel ailemden bir sır olarak sakladım, ama senin için kabul edilebilirse onlara söylemek isterim.

Dediğim gibi, bu haberin sizin için sürpriz olacağını biliyorum, ama eminim ki bu, Jameson'ın hayatındaki yerimden pek memnun görünmeyen kralınız için büyük bir teselli olacaktır. Artık sadece özel bir insan olduğumu biliyorum, ama yine de bana yazmak için zaman bulacağınızı umuyorum. Son zamanlarda veda ettiğim onca şey arasında en çok özlediğim sensin.

Lütfen mümkün olan en kısa sürede bana yaz ve tüm haberlerini anlat. İçimde her zaman güvenilir bir arkadaşın olacak ve umarım her zaman senin içinde bir tane olur. Tüm mektupları ailemin malikanesine gönder: Varinger Hall, Dahere County, Coroa.

sevgili arkadaşın
hollis

"Kime yazıyorsun?" Silas, yeni bir kağıt çıkarırken sordu.

"Arkadaşlar, aile. Listede sıradaki ailem var, bu yüzden eve gelmeleri gerektiğini bilirler."

Başını salladı, ailesinin yeni yapacağı boş, tozlu malikaneye baktı. "Bunun için bir saray bıraktın. . . . Biraz utandım demezsem yalan söylemiş olurum. Sana daha fazlasını vermek istiyorum, Hollis."

Ayağa kalktım, önceki geceden kalma çamurlu balo elbisemle ona doğru yürüdüm. "Benimle orada olacağın anlamına gelseydi, bir kulübede yaşardım Silas Eastoffe. O hayatı istemiyorum, en azından."

"Aynen öyle" dedi kollarını belime dolayarak. "İtibarın için endişelenmeni istemediğimi söylediğimde, bunun ne kadar kötü olabileceğini tam olarak bilmiyordum."

"Sanki kaçmış gibi değilim," diye itiraz ettim.

"Numara. Sözde nişanlın -ki bu kral olacak- senin aşağılayıcı gidişinin akıbetiyle uğraşırken, taşrada yaşama niyetinde olmayan bir adamla gidecek bir refakatçi olmadan şatoyu terk ettin."

yüzümü buruşturdum. "Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor ama ben yıllardır Keresken Kalesi'nde yaşıyorum. İnanın bana, bir hafta içinde o kadar çirkin bir yeni skandal olacak ki, zamanla unutulmuş bir anının fısıltısı olacağım."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Kafamı kaldırıp düşündüm. "Hmm, belki bir hafta çok erken. Saymaya başlayalım. Bu birinci gün. Diyelim ki elli gün içinde tamamen yeni bir şey mahkemenin dikkatini çekmediyse, ödülünüzü seçebilirsiniz."

"Anlaşmak." Pazarlığı bir öpücükle mühürledi ve Silas'la özgür ve yalnız olmak en güzel şeydi.

Uzaktan atların belirgin sesini duyduk ve görmek için malikanenin önüne koştuk. Leydi Eastoffe yıpranmış patikadan aşağı inerek başını arabadan çıkardı ve el salladı. Silas ve ben, ailemizi Coroa'daki yeni evlerine davet etmeye hazır olarak ön basamaklarda durduk.

Yirmi sekiz

" BU SON Düğümü BEN YAPACAĞIM ve hazır olacaksın." Scarlet beni Varinger Salonu'na giderken cesaret edebileyim diye kolları biraz daha az abartılı elbiselerinden birine bağladı. Mektubumun saraya ulaşması bir gün, yanıt için bir gün daha almıştı ve şimdi ejderhalarımla yüzleşme zamanıydı.

"Hepiniz benimkine bu kadar yakın bir ev almayı mı düşündünüz?" diye sordum, görevim konusunda hâlâ gergindim.

"Hiç," diye yanıtladı gülerek. "Siteler için dört yanıt aldık ve bu en ucuzuydu."

Her seferinde bir odayı iyileştirmek için son iki gündür paylaştığımız dağınık odaya baktım. “Nedenini hayal edemiyorum.”

"Silas bana nereye yerleştiğimizi asla söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. Nasılsa sonsuza kadar şatoda yaşayacağını söyledi , bu yüzden asla bilemezsin. Şahsen ben bunun kader olduğunu düşündüm.”

Bağcıklarını dizebilmem için döndü, değerlendirmesinden oldukça memnundu. "Kader mi diyorsun? Bu öğleden sonra köşelerden örümcek ağlarını süpürürken sana bunu tekrar soracağım," diye dalga geçtim.

Onu sıkıca çekerken kıkırdadı ve elbise bağlama yeteneğimi kaybetmediğimi görmek beni memnun etti.

"Orası. Resim olarak güzel."

"Seninle gelmemi ister misin?" teklif etti.

"Hayır, sanırım annen yeterli olacak. Ayrıca, ailem olmadan geldiğimde personelin nasıl davranacağından emin değilim.”

"İyi olacağına eminim." Yanağımı öptü. "Yakında ziyarete gel, tamam mı?"

Silas'ın zaten çok uzun süre uzak kalmama izin vereceğini sanmıyorum. Söz veriyorum. En azından hafta sonuna kadar elbiseni geri getireceğim," diye söz verdim, Leydi Eastoffe'u bulmaya.

Eldivenlerini takmış, girişte bekliyordu. Dikkat çekici bir şekilde kendi annemi anımsatan bir hareketti, onun bir hanımefendi gibi görünmesini sağlamak için son dokunuştu. Yanıma geldi ve bana sıcak bir kucaklama verdi.

"Her şey hazır?" diye sordu.

"Evet. Elbise bana biraz uzun oldu ama en azından çamurlu bir balo elbisesi değil. Hepinize tekrar teşekkür ederim.”

O güldü. "Senin için her şey güzel kızım. Hadi gidelim . Anne babanın sana söyleyeceği çok şey olacak ve onları bekletmek istemiyorum. Eminim şu anda benden hoşlanmayacakları kadar vardır," diye ekledi göz kırparak.

İtaatkar bir şekilde arabaya kadar takip ettim ve evime giden yolculuğun büyük bölümünde rahat bir sessizlik içinde oturduk.

Silas, ikinizin bir an önce evlenmek istediğinizi söylüyor. Bundan oldukça emin misin? Sadece çok ciddi bir ilişkiniz vardı," diye teklifte bulundu.

"Hayır, değildim." Kafamdaki anıları gözden geçirerek bakışlarımı kaçırdım. "Kısaydı. Ve manipülatif. Ve tek taraflı. Yükselmenin eğlencesine o kadar kapılmıştım ki, uzun süre Jameson'ın bana nasıl davrandığını görmedim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ve ona benim söylediğimi *asla söylememelisin.* . . ama Etan haklıydı. Jameson benim güzel ve eğlenceli olmamı ama asla düşünmememi ya da başarısız olmamı istedi. Bunun bir ilişki olarak adlandırılabileceğinden emin değilim. Pek sayılmaz."

Yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, sanırım olamaz."

"Silas'ı seviyorum. Beni olduğum gibi görüyor ve tüm kusurlarımla seviyor. Zaten bildiğim halde beklemek istemiyorum."

Bacağımı okşadı, oldukça memnun görünüyordu. "Dashiell'i bulduğumda bana çok benziyordu. Acele etme konusunda beni uyaranlar oldu tabii. . . ama yardım edemedim. Ayaklarımı yerden kesti."

Bu çok iyi bildiğim bir duyguydu. Gerçek olduğunda, yapacak bir şey yoktu.

Varinger Salonu'na giden ana yolda durduk ve durduğumuzda , ön basamaklarda annemle babamın beni beklediğini gördüm. Annem eldivenlerini takmıştı, bu da orada uzun süre kalmayı planlamadığı anlamına geliyordu.

Ah canım, diye mırıldandım.

"Bu hiç iyi görünmüyor. Kalmalı mıyım?"

"Numara. Benimle yalnız konuşmak isteyecekler. Ortalık sakinleşince bir mektup göndereceğim."

Anne babama bakmadan önce Leydi Eastoffe'a el sallamak için arabadan indim.

Babam işaret etti ve indiğim vagonun hemen önünde başka birinin beklediğini gördüm.

"İçeri gir," diye ısrar etti.

"Nereye gidiyoruz?"

Annem kollarını kavuşturdu. "Kaleye doğru. Kral Jameson'dan af dileyeceksin ve başka bir kız dikkatini çekmeden bunu düzelteceksin."

"Bu olursa çok sevinirim! Jameson, konumunu anlayan, kraliyet mensubu olmaya uygun birini hak ediyor."

"Sen asil olmaya uygunsun," diye ısrar etti Anne, merdivenlerden inerken. " Kraliyet olmak için uygunuz *!* Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Claudia, dedi babam uyararak.

"Unutmadım," diye karşılık verdi. Benden sır sakladıklarını o zaman anladım ve ne oldukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Hollis, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bu çocukla evlenemezsin. O sıradan. O *İzolten* ."

"Anne," diye onu nefesimin altından çağırdım. Leydi Eastoffe hâlâ arkamızdaydı.

" Yabancı olduğunu *biliyor* ! Bu onun oğlu! Nasıl özlenebilir? Hollis, gidişin bizi mahkemenin alay konusu yaptı. Şimdi, o arabaya bineceksin ve kimse neden ayrıldığını anlamadan bunu yapacaksın. Kral sana karşı çok cömert davrandı! Sana bayılıyor! Ve ona fırsat verirseniz, sizi mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağından eminim."

"Belki yapardı anne," diye yanıtladım, havlamalarının yanında sessiz sesim neredeyse ürkütücüydü. "Ama ne kadar denersen dene, başarısız olur. Onu sevmiyorum."

Kımıldamayı reddederek bana baktı. "Hollis, bana yardım et, o arabaya bineceksin."

"Veya?"

"Yoksa tek başına kalacaksın," diye bitirdi babam.

Anlamaya çalışarak onu izledim. Arkasında ön kapılar sımsıkı kapalıydı ve ailem seyahat kıyafetleri içindeydi. O sırada şatoya götürdüğüm sandığın basamaklarda oturduğunu gördüm.

Jameson'a geri dönmeyi kabul etmezsem asla evime girmeyecektim.

"Ben senin tek çocuğunum," diye fısıldadım. "Oğlan olmadığımı biliyorum ve asla umduğun kadar zeki ya da yetenekli olmadım ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Beni kendi evime kilitleme."

"Almak. İçinde. Araba," diye tekrar ısrar etti annem.

Ona baktım, siyah, parlak ve ölümcül. Sonra anneme ve babama baktım. Ve başımı salladım.

Bu benim son şansımdı.

Kapıcı babamın başını sallayarak bavulumu aldı ve merdivenlerden ayaklarıma doğru fırlattı. İçinde bir şeyin parçalandığını duydum. Kırık bir parfüm şişesinin, adıma kalan az şeyi mahvetmemesini umuyordum.

Aman Tanrım, dedi Leydi Eastoffe arabadan aceleyle çıkarken. "Bana bu konuda yardım et," dedi, bagajı almak için çabucak gelen şoförüne. Leydi Eastoffe, gözlerindeki öfkeyi gizleme gereği duymadan anneme baktı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" annem ona ateş etti.

Ben sersemlemiş bir sessizlik içinde dururken, Leydi Eastoffe başını iki yana salladı ve kollarını bana doladı. “Ailemi tek parça halinde tutmak için çok şey yaşadım. Bir an bile düşünmeden nasıl kendininkini parçalara ayırabildiğini anlamıyorum. O senin kızın."

″ Senden ders almayacağım . Bu kadar endişeleniyorsan, şimdi ondan sorumlu olabilirsin. Sana nasıl geri ödediğini görene kadar bekle.”

"Ondan ben sorumlu *olacağım !* Ona sahip olduğum için gurur duyuyorum. Ve bir gün hepimizden daha fazlasını başarırsa şaşırmam.”

Annem sesini kesti. "Eğer senin domuz oğlunla evliyse değil."

"Gel," diye fısıldadım. "Onlarla konuşmanın bir anlamı yok. Hadi gidelim."

Sınıfın dilini tutmasını sağlayan Lady Eastoffe, beni tekrar arabaya yönlendirdi. Varinger Salonu'na bakan koltuğa yerleşerek titreyen ayaklar üzerinde geri tırmandım. Kızken o ağaçlardan elma koparmıştım . Uzun otların arasında dans etti. Uzakta tırmandığım salıncağı hâlâ görebiliyordum. Sanırım bir zamanlar hepimiz burada mutluyduk. Tek umutları olduğumu anlamadan, onları hayal kırıklığına uğratmadan önce.

Annem ve babamın içeri girip kapıları arkalarından kapatışını izledim. Daha önce şüphelendiğim şeyi kesinleştiren şey onların soğuk çığlıklarıydı: Artık Silas'tan başka kimsem yoktu.

Şatoda beni bekleyen hiçbir arkadaşım, beni rahatlatacak bir daire yoktu. Ailem artık beni kendileri için istemiyorlardı ve çocukluk evimde hoş karşılanmıyordum. Ve böylece omzuma sıkıca sarılmış kol için şükrederek oradan ayrıldım.

Yirmi dokuz

benim iki kısa hafta içinde evlenebileceğimizden emin olmak için bir çabam vardı, Abicrest Malikanesi'ndeki tüm onarımlar ana katta yoğunlaşmıştı . Eastoff'lar, hem iyi niyet göstergesi olarak hem de onlara kafir olmadıklarını göstermek için yakındaki tüm aileleri davet etmeyi amaçlıyordu. Zeminler temizlenerek taşa yeni bir hayat verildi. Eastoff'ların Isolte'den getirdiği mobilya ve duvar halıları havalandırıldı ve oldukça görünür olacakları yerlere yerleştirildi. Personel çabucak elde edildi ve Eastoff'lar sadakatlerini nezaket ve ekstra yiyecekle satın aldı.

Kısa sürede aileye aşılandım ve resmiyet kazandığında, karşılayabilecekleri en iyi kutlamayla yapılacağından emin olmak için çok acı çektim.

"Bu o mu?" Leydi Eastoffe, gelinliğim için seçmem için getirilen kumaşlara bakarak sordu. İmzamdaki altınların üzerinde oyalandı. “Daha fazla gelinin beyaza yöneldiğini duydum. Saflığı simgelemek içindir.”

Gözlerimi devirirken dikkatli olmaya çalıştım. "Kaleyi bu şekilde terk ettikten sonra, beyazın sadece eleştiriye davet edeceğinden endişeleniyorum."

Scarlet bana sırıttı. "Holis! Beyaz istiyorsan, giymelisin! Lütfen şunu biraz daha açar mısınız, efendim?” diye sordu, fildişi kumaştan bir cıvata kaparak.

"Hayır, hayır," diye ısrar ettim. "Ayrıca Silas onun parlayan güneşi olduğumu söylüyor. Altını seveceğini düşünüyorum."

Bu çok tatlı, dedi Scarlet. "O zaman bence haklısın. Altın olmalı.”

Ailemin ovanın diğer tarafında, ormanın ötesinde ve nesillerdir sahip olduğumuz topraklarda olduğu, ancak beni görmeye gelmeyi reddettikleri bilgisiyle mutluluğum her zaman biraz lekelendi. Şatoya geri dönemeyecek kadar utanarak kırda kalıyorlardı; kendilerini ne kadar yakın hissettiklerine göre kıtanın diğer tarafında da olabilirlerdi. Onayları olmadan, bu tehlikeli bir şekilde kaçmaya yakındı. Jameson'ın lordları beni onaylamaları için ikna etmekte zorlanmasının nedeninin, yasanın ne kadarının evlilik etrafında döndüğünden emindim. Çoğu ailede, eşleşmenin her iki grubun karşılıklı yararı için yapıldığını kanıtlamak için tarafların değiş tokuş edilen mallar üzerinde anlaşmalar yapacakları yazılı sözleşmeler vardı. Resmi olarak bir nişan yapılmışsa, onu geri almak için başka bir sözleşme gerekiyordu ve bir ebeveyn çocukları adına bir anlaşma yaptıysa, bu bazen kralın kendisi olmasa da kutsal bir adamın işini geri almak zorunda kaldı. Birinin ailesinin açık onayı olmadan hızla kaçması ve evlenmesi, dünyaya bu yasaların önemsiz olduğunu söyledi ve sonu gelmez bir yargıya yol açtı.

Delia Grace'in hayatına bir bakış bunu kanıtlamak için yeterliydi.

Ama ayrıldığım ailenin söyleyecek bir şeyi olmadığı yerde, girdiğim aile bana yaltaklamaktan başka bir şey yapmadı. Kanıt, düğünüme hazırlanırken, başka bir kız daha kazanmak için yaptıkları yaygaraydı.

Leydi Eastoffe, "Altın," diye onayladı. “Tarz için ne istiyorsun? Isolten önlüklerinin kollarının ağır olabileceğini biliyorum ama belki de yakasını yuvarlayabiliriz diye düşündüm. İkisini bir araya getirmeye mi çalışıyorsun?”

Gülümsedim. Bunu onlarca şey için söylemişti. Elbise, saçım, akşam yemeği, müzik. . . Tek yapmak istediği, hepimiz için yeni bir hayat kurmaktı.

"Bence bu oldukça hoş görünecek."

Terzi başıyla onayladı ve işine başlamak için mallarını aldı. Dükkanının beş günde bir elbise üretebileceğini söyledi, bu da bizi tam zamanında tutacak. Terzi giderken, bir hizmetçi içeri girdi ve Leydi Eastoffe'un kulağına fısıldadı.

"Kesinlikle. Onu hemen içeri göster."

Kalbim göğüs kafesime sıçradı. Annem buradaydı, sadece biliyordum. Beni kutsayacak ve bir aile yadigarı giymeme izin verecekti ve her şey yoluna girecekti.

Ama annem kapıdan içeri girmedi. Hizmetçi gibi görünen yaşlı bir kadındı. Yanıma geldi ve önümde reverans yaptı.

"Leydi Hollis'im. Eminim aradan geçen bunca yıldan sonra beni hatırlamayacaksın ama ben senin evinde, Varinger Salonu'nda çalışıyorum."

Kadının yüzünü inceledim ama haklıydı, onu tanıyamadım. "Üzgünüm, seni hatırlamıyorum. Ailemle her şey yolunda mı? Malikanede bir sorun mu var?”

"Sağlıkları iyi, hanımefendi. Oldukça üzgün görünüyorlar. Seni gönderdiklerine pişman olduklarını düşünüyorum ama bunu söylemem bana düşmez. Ama dün bir mektup aldın. Yaşadığın onca şeyden sonra rahatlatıcı sözler söylemenin sana iyi geleceğini hissettim, bu yüzden bugün gelmeyi planladım. Ayrılmadan hemen önce ikinci bir mektup geldi, ben de getirdim.”

Düzgün küçük mektupları uzattı ve Delia Grace'in el yazısını hemen tanıdım. Diğeri bir gizemdi.

"Çok teşekkürler . . . Pardon, adın neydi?"

"Hester, leydim."

"Hester, sana borçluyum."

"Sorun değil. Hayattaki basit nezaketler, değil mi?”

Gülümsedim. "Evet öyle. Eve eskort ihtiyacınız var mı? Yoksa bir at mı?"

Leydi Eastoffe yardım etmesi için birini çağırmak için döndü ama Hester elini kaldırdı. "Oh hayır. Yürüyüş için çok güzel bir gün. Ama ben yoluma gitsem iyi olur. Düğününüz için çok mutlu dilekler leydim.”

Yavaş hareket etti ve buraya yürüyerek gelmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim.

Scarlet annesini odadan çekerek, Sana biraz mahremiyet sağlayacağız, dedi. Minnettarlıkla ona gülümsedim ve belki de daha korkutucu olan Delia Grace'den gelen güncellemeyle başladım.

Sevgili Hollis,

Bana Leydi deme zahmetine girmedim.

Haklıydın. Gittiğin gece, Majestelerinin bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve en yakın arkadaşımın gidişinin yasını tutarak yanına gittiğimde, daha önce hiç olmayan bir

şekilde ilişki kurduk. Bu sabah bana yeni bir elbise hediye edildi. Sanırım sonunda, hep olmak istediğim yerdeyim.

Başka bir haber var. Geçen gün Güney Kanadı'nın bir bölümü alev aldı ve şans eseri yayılmadı. Kimse onu kurduğunu itiraf etmiyor ve söz konusu odaların o sırada boş olduğu söylense de tahminimce burası Isolten'lerden birine ait. Hepsi aynı bölgede tutuluyor. Jameson'ın bunu kendisinin başlattığına dair bir söylenti vardı, ki bu korkunç bir yalan. Keresken Kalesi onun evidir.

Siz gittikten hemen sonra Majesteleri kendini kaybetmiş durumdayken, son birkaç gündür yeniden neredeyse kendisi gibi görünüyor. Daha az bağırıyor ve onu gündönümü için bir turnuva düzenlemeye ikna ettim ve planlama moralini yükseltti. Onu senin gibi güldürme yeteneğim yok ama bazen benim için gülümsüyor. Ona bunu yaptırabilecek tek kişi benim, bu yüzden benim yerimin nispeten güvenli olduğunu söyleyebilirim. Tahminim, eğer benimle ilgilenirse, elini tekrar teklif etmeden önce çok dikkatli olacaktır. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam seni beklediğini düşünüyor. Gerçi neden gittiğinden emin değilim, nasıl ayrıldığından sonra.

Bu bana senin cadı olduğuna dair bir söylenti olduğunu hatırlattı. Kralın davranış tarzıyla ilgili olarak, biri onu böyle bir çılgınlığa sürüklemek için ona büyü yapmış olmanız gerektiğini söyledi. Endişelenme, onu iptal ettim. Denedim. Sonra, senin kaygısız ruhunla, insanların inanması çok daha kolay olan hamile olmanla ilgili bir şey vardı. Senin de çok iyi bildiğin gibi, mahkemede dedikoduları bastırmak için yapılabilecek çok şey var.

Söylentilerden bahsetmişken, özellikle ilgimi çeken biri var. Biri bana saraydan öylece ayrılmadığını, Eastoffe çocuğuyla birlikte ayrıldığını söyledi. En yaşlısı, kılıcı yapan. Onunla herhangi bir gün evleneceğinizi ve bir süredir onunla şatoyu terk etmeyi planladığınızı söylediler.

Doğal olarak, Jameson'ın şu anda bana o kadar çok ihtiyacı var ki, bunu kendim araştırmak için oradan ayrılmam mümkün değil, ama eğer bunda herhangi bir gerçek varsa, bunu bilmek için çok endişeliyim. Sanırım, eğer bu doğruysa, nişanlanmanızın arifesinde benim için ne yaptıysa, Jameson için de aynısını yapacaktır: Kaçınılmaz olana yerleşmesine izin verin. Kalbinin bir başkasına ait olduğunu öğrendiğinde kendisinin çok daha mutlu olacağını düşünüyorum.

Buna değer, işler yolunda gitmediği için üzgünüm. Jameson'ı kendim için ummuş olmam, seni mahvetmeyi dilediğim anlamına gelmez. Belki de buna inanmayacaksın - son haftalarda olabileceğim en iyi arkadaş olmadığımı biliyorum. Ama bu doğru. Üzgünüm.

kapalı olmalıyım. Bugünlerde kendimi çok fazla ilginin merkezinde buluyorum ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Umarım iyisindir eski dostum. Ailene en iyi dileklerimi gönder.

Delia Grace

Başımı salladım ve mektubu katladım. Üzgün olabilirdi, ama geri dönmemi dilediğiyle, beni özlediğiyle ilgili tek kelime etmedi. Onu hala özlüyorum.

"Ama eminim öyledir," diye fısıldadım kendi kendime. Delia Grace duygularını yüksek sesle dile getirmekte zorlandı, bu yüzden bunları yazmakta tereddüt etmesi şaşırtıcı değildi. Ama ben onu kimsenin tanımadığı kadar tanıyordum. Tahminim, Jameson'ın tüm

dikkatine rağmen saray hayatı bu günlerde biraz yalnızdı. Beni bu kadar özlediğini öğrendiğimde şok olmazdım, yazmak canımı yaktı.

Bir gün, tüm bunları düzeltecektim.

Diğer mektubu aldım, narin el yazısını inceledim ve ters çevirdiğimde balmumuna bastırılmış Isolten kraliyet mührünü buldum.

"Valentina!" Umutla fısıldadım.

Sevgili Hollis,

Haberinize hem şaşırdım hem de şaşırmadım. Sanırım, turnuvadaki mevcut biniciyi desteklemeden önce yeniden düşünseydim, başka bir sürücüden çok daha memnun olurdum.

Sözlere gözlerimi kısarak baktım. Turnuva? Duraksayarak mektubu ters çevirdim ve mührü tekrar inceledim. Yakından bakarsam, bir miktar balmumunun nerede eridiğini ve bana gönderilmeden önce notun yeniden kapatıldığını görebiliyordum.

Şifreli yazabileceği konusunda uyardı, bu yüzden tahminim Kral Quinten'den bahsediyordu. Evet, ben de farklı bir şövalyeyle giderdim.

Seni tekrar görebilmeyi o kadar çok isterdim ki. Başka bir zar oyunu kullanabilirim.

. . . Benimle konuş? Biri tarafından teselli edilmek mi?

Bahçem için çok uğraştım ama korkarım diktiğim çok ender çiçek soldu. Onsuz parlak kalmak zordu.

Bunun üzerinde durdum, bunun tek bir anlamı olabileceğini düşündüm ve ondan nefret ettim.

Bebeği kaybetmişti.

Bir an oturup gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldım. Daha önce çok gergindi ve sonra bebeğinin yolda olduğundan emin olunca çok mutlu oldu. Şimdi üç oldu. . . . Onun acısını hayal edemiyordum.

Mektuplarını dört gözle beklemeye bayılıyorum, bu yüzden evlenip yerleştikten sonra, özel gününün tüm ayrıntılarını bana yazmak için biraz zaman ayır. Kendimi yeniden Coroa'da, yanında durmuş, ballı kek yiyormuş gibi hissetmek istiyorum.

Bu mektup çok kısa olduğu için üzgünüm ama bahçem tükendiği için kendimi kolayca yorgun buluyorum. Yakında size daha fazla haber göndereceğim, bu insanlardan hiçbirini tanımasanız bile Isolte'deki eşraf hakkındaki tüm dedikoduları anlatacağım. Hikayelerin kendisi eğlenceli ve bence sizi kırsalda eğlendirebilir.

Kendine iyi bak, Leydi Hollis. Sağlıcakla kalın ve bir an önce yazın.

sevgili arkadaşın

sevgililer günü

iç geçirdim. Onun da benim yanımda durmasını diledim. Mektuplarımı eteklerime tıkıştırarak bu konuyu konuşabileceğim tek kişiye gittim.

Otuz

Malikanenin tadilatına YARDIMCI OLMADIysa Silas , Sullivan'la birlikte her zaman ek binalarda yeni parçalar üzerinde çalışıyordu. Birlikte ayrıldığımıza dair söylentilere rağmen, hâlâ komisyon alıyordu. Saray halkı, Eastoffe'u en az iki kez ilk elden çalışırken görmüşlerdi ve yeteneklerini inkar etmek mümkün değildi.

Sullivan arkaya doğru bir parçayı parlatıyormuş gibi görünürken onu büyük, camsız pencereden metale çekiçle vurduğunu görebiliyordum.

"İyi günler efendim," dedim, kendimi pencere pervazına bırakarak.

"Hanımım!" Silas gelip beni öpmeden önce yüzündeki teri silerek seslendi. Köşede, Sullivan çalışmalarını samanın altına sakladı. "Şirketinizin onurunu neye borçluyum?"

"Sana bir sorum olacaktı."

Sullivan sessizce kapıdan çıktı. Biri izlemek için zaman ayırdıysa, ne kadar tatlı olduğunu kaçırması imkansızdı. Kafasında kendi dünyasında yaşama eğilimindeydi ama başkalarına da mahremiyet sunmak istiyordu. Her ihtimale karşı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Valentina'yı eğlendirmekten nasıl sorumlu olduğumu hatırlıyor musun?

O güldü. "Evet. Ve harika bir iş çıkardığını hatırlıyorum çünkü Isolten mahkemesindeki *hiç kimse -yani, hiç kimse- bırakın konuşmayı, onu gülümsetmeyi başaramadı."*

“O zamanlar oldukça büyük bir başarı gibi geldi. Konuştuktan sonra Valentina ile ne kadar yakın olduğumuzu fark edip etmediğinden emin değildim.”

Silas kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Anladım. Benimle konuşmak için gelmeni ne kadar istesem de onun için ne kadar endişelendiğini anlayabiliyordum. Çok kısa ömürlü bir dostluk olacağını umuyordum.”

yüzümü buruşturdum. "Sen ve Isolten kraliyet ailesinin aranızın pek iyi olmadığını biliyorum."

"Yarısını bilmiyorsun."

"Ama yine de Valentina'yı önemsiyorum. Bana çok önemli sırlar emanet etti.”

Kollarını çaprazlayarak gözlerini kıstı. "Örneğin?"

iç geçirdim. "Sadece düşük yaptı. Kaybettiği üçüncü kişi."

Silas orada durmuş, ağzı açık bana bakıyordu. "Emin misin?"

"Evet. Ziyaret ettiğinde bana ilk ikisi hakkında kesin bir güvenle anlattı ve bana üçüncüsü hakkında yazdı. Onun için endişeleniyorum.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Üç . . . Babama söylemeliyim."

"Numara!" Ellerimi kaldırarak ısrar ettim. "Sırrını tutacağıma söz verdim ve bana güveniyor. Size sadece aşağıdaki, çok mantıksız isteğimi açıklayabilmem için söylüyorum.”

"Hangisi?"

"Öyle mi . . . yakın zamanda Isolte'ye gidebilir miyiz?"

"Holis." Yüzü asıktı ve sesi düzdü.

"Uzun süre değil!" söz verdim. "Valentina'nın yapayalnız olduğunu biliyorum ve eminim üçüncü çocuğunu da kaybettiği için kralın onu boşayacağından -ya da daha kötüsü- korkuyordur. Bir arkadaşı olduğunu bilmesini istiyorum."

"O zaman ona bir mektup yaz."

"Aynı şey değil!" protesto ettim.

Ateşe bakarak başını salladı. "Sarayda yaşayacağın hayatı sana veremeyeceğim gerçeğine boyun eğdim..."

"Ben o hayatı istemiyorum," diye araya girdim.

"Ve kendime söz verdim, gücüm yettiği sürece sana istediğin her şeyi vereceğim." Yaklaştı, sesini alçalttı. "Ama Isolte ailem için tehlikeli bir yer. Kral bize güvenmiyor ve Karanlık Şövalyelerin ziyaret için bile bize tahammül edip etmeyeceğinden emin değiliz. Tanrı aşkına, ailemi sonunda ayrılmaya ikna eden bendim." Ellerimi sıkıca kavradı. "Oraya geri dönemem. Şimdi değil . . . belki hiç değil."

Başımı eğdim ama fazla hayal kırıklığına uğramış görünmemeye çalıştım. Kaçmak umduğumdan çok daha fazla karışıklığa neden olmuştu ve Silas'ın hayatına bir şeyler katmak yerine ondan bir şeyler alıp götürmekten endişe edip duruyordum. Bunun benim için endişelendiği başka bir şey olmasını istemedim.

"Haklısın. Üzgünüm. Valentina'yı yazacağım ve bu şekilde teselli etmeye çalışacağım."

Alnımı öptü. "Hayır demekten nefret ediyorum. Şimdilik kendimize zaman ayırmamız, hayatımıza başlamamız gerekiyor." O gülümsedi. "Seni yıllardır bekliyormuşum gibi hissediyorum."

"Pekâlâ, fazla değil efendim."

"Hiç de uzun değil." Gülümsedi ve dünya doğru hissetti. Eastoffe olmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu arada," dedim malikaneye geri dönerek, "kral tarafından bir elbise hediye edilen Delia Grace, evleneceğime dair söylentiler duydu ve bunların geçerliliği konusunda *çok endişeli ."*

Yürekten güldü. "Eminim öyledir. Ona birkaç çingeneyle kaçtığını söyle. Ey! Hayır hayır! Ona Catal rahiplerine katıldığını ve şimdi bir mağarada yaşadığını söyle. Aletlerim var! Mektubunu bir kayaya oyabiliriz!"

"Yeterince büyük bulursak."

Valentina'yı cesaretlendirecek bir şey söylemem gerektiğini düşünerek geri yürüdüm ve Delia Grace'in muhtemelen şu anda odasında volta atıp evli bir kadın olup olmadığımı merak ettiğini biliyordum.

Yine de, tüm bunlara rağmen, bugün yazmayı düşünebildiğim tek bir mektup vardı.

Kutsal Anne ve Baba,

Üzgünüm. Sadece kralla evlenmeyi reddetmekle değil, aynı zamanda bugüne kadar geçen birkaç yıl boyunca boşa harcanan ilgiyle de sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Nadiren senin istediğin gibi davrandım. Bunların bir kısmı sadece benim doğam, ama gerisini açıklayamam. Asi olmayı amaçlamadım. Sadece her şeyde neşe bulmak istedim ve bunu hareketsiz otururken ve hiçbir şey söylemeden yapmak zor. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.

Yapılanları geri alamam ama Majesteleri'nin evlenmek için çok daha iyi birini, Coroa için üstün bir lider olacak birini bulacağına yürekten inanıyorum. En iyi niyetime rağmen, liderliğim felaketle sonuçlanacaktı ve umarım kralımın hayatındaki yokluğum Coroa halkına benim varlığımdan çok daha fazla fayda sağlar.

Silas Eastoffe'da dengi bulduğuma inanıyorum. Mutsuz olduğunu biliyorum çünkü ailesi Isolte'de yaşlı olmasına rağmen tam bir beyefendi gibi yaşamıyor. Ve Coroan olmadığı için memnun olmadığını biliyorum ama bence Isoltens'ın bu küçümsemesi insanlarımızı hiçbir yere götürmedi. Gerçekten bildiğim bir avuç, gerçekten umurumda. Ve artık daha iyi bilmiyormuş gibi yapamam.

Silas'ı seviyorum ve iki gün içinde onunla evleniyorum. Bunu sana, beni affetmenin bir yolunu bulman ve hayatımın en önemli gününde yanında olman için son bir umut olarak gönderiyorum.

Hayır, umduğun çocuk değildim. Hayır, kraliçe olmadım. Ve evet, ailemizi herkesin önünde utandırdım. Ama bu neden önemli? Mahkeme oyunları, kendinizi onlara kaptırmanıza izin verirseniz, sizi erken bir mezara sokar. Hâlâ Coroa'daki en güçlü aile soylarından birinin üyesisiniz. Hâlâ sizi ülkenin çoğunluğunun üzerine çıkaran arazi ve varlıklarınız var. Ve hala umutsuzca hayatlarınızda olmak isteyen bir kızınız var. Lütfen düğünüme gelmeyi düşünün. Olmazsa, beni tekrar görmeye hazır olana kadar bekleyeceğim, bu günün geleceğine güvenerek. Diğer birçok beceride fakir olabilirim, ama umut etmede fazlasıyla yetenekli oldum.

Bundan iki gün sonra, akşam beşi Abicrest Malikanesi'nde.

Tüm aşkımla,

Kızınız Hollis

Otuz bir

" BU YÜZÜKLE, seni Hollis Brite'i karım olarak alıyorum. Vücudumla sana yemin ederim ki sadık hizmetim. Kalbimle, sana sonsuz sadakatime yemin ederim. Ve canım üzerine yemin ederim ki, Allah'ımızın takdir ettiği müddetçe rızkımı adadım."

Silas'ın kendi yaptığı yüzük parmağımdan aşağı kaydı. Son birkaç ayda taktığım onca mücevherden sonra basit bir şey istedim ve o aynı fikirde olmasa da teslim etti. İnce altın bant yerine oturduğunda, yeminleri kendim okumaya hazır olarak ona döndüm.

"Bu yüzükle seni kocam olarak kabul ediyorum Silas Eastoffe. Vücudumla sana yemin ederim ki sadık hizmetim. Kalbimle, sana sonsuz sadakatime yemin ederim. Ve hayatım üzerine yemin ederim ki, tanrıların takdir ettiği sürece, rızkımı adadım."

Biraz daha büyük olan yüzük eline mükemmel bir şekilde oturdu ve sonunda evlendim.

Kutsal adam, "Gelini öpebilirsin," dedi.

Silas beni öpmek için eğilirken tören sona erdi ve salonda alkışlar yükseldi. Abicrest Malikanesi'ndeki ana salon şaşırtıcı derecede doluydu. Birkaç mülkten komşular ilk kez Eastoff'larla tanışmaya gelmişlerdi. Birçoğu beni gençliğimden ya da şatoda geçirdiğim zamanlardan tanıyordu ve kral yerine seçtiğim kişiyi çok merak ediyor gibiydiler.

Eastoff'lar, malikaneyi şık hale getirmek için yorulmadan çalışan çalışanlarının tören için arkada durmalarına bile izin verdi ve bazıları bira kadehlerini dağıtmak için harekete geçtiğinde, akranlarının ilk olanlar olduğunu mutlu bir şekilde fark ettim. onları almak için. Ve orada, misafirlerimin ortasında ailem vardı.

Gülmüyorlardı. Aslında, oda alkışlarken ve tost için içecekler alırken, nefes nefese tartışıyor gibiydiler. Gitmesine izin verdim. İyi ya da kötü, en azından gelirlerdi.

"Bir kadeh," diye başladı Lord Eastoffe. "Coroa'ya yerleşirken bizi destekleyen harika komşulara ve arkadaşlara. En mutlu kutlamalar için kesinlikle mükemmel bir güne. Ve Silas ve Hollis'e. Hollis, seni başından beri sevdik ve Coroa'nın en skandallı ailesine dönüşen bu aileye katılmana çok sevindik, seni zavallı, dolandırıcı kız."

Oda buna ben de dahil güldü. Tam olarak neye bulaştığımı biliyordum.

"Silas ve Hollis'e," diye bitirdi.

Oda, gözlüklerini kaldırarak kelimeleri tekrarladı. Zarif bir şekilde prova edilmiş bir hareketle, içecekler aşağı inerken ipler çalmaya başladı ve herkes birbirine karışmak için odanın içinde hareket etti.

"Bir kız kardeşim var, bir kız kardeşim var!" Scarlet şarkı söyledi, sarılmak için bana çarptı.

"Ben de! Hayatım boyunca kardeş istedim. Şimdi bir günde üç tane alıyorum!" Saul kollarını belime doladı ve Scarlet'in açık bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştı. Sonunda işleri bittiğinde Sullivan çılgınca kızararak yanıma geldi ve bana da sarıldı. Sürprizime göre,

bu sadece hızlı bir kucaklama değildi. Bana tutundu, avuçları sırtımda düz bir şekilde nefes alıyordu ve ben de onu tuttum, arada bir böyle sarılmaya ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordum ama bunu söylemekten çekiniyordum.

Gülümseyerek geri çekildi. "Ailesine hoş geldiniz."

"Teşekkürler. Ve başlığım için teşekkür ederim; Bayıldım!" Sullivan'ın aceleyle saklanmak için ek binadaki küçük projesi bana düğün hediyesiydi. Altın başlık oldukça parlaktı, sırtımda bir peçeyi tutmak için iki küçük kancayla kafamda akıllıca oturuyordu. Ayrıca, ön tarafa küçük halkalar yerleştirmişti, böylece ben de çiçek bağlayabilmiştim ve sonuç muhteşemdi. Bu, hayatımın geri kalanında her Taç Günü'nde giydiğim şey olurdu.

Geri adım atmadan önce hafifçe başını salladı. Silas ağabeyinin kolunu dürttü, kendi iletişim yöntemlerini ve her *şey - her şey* - mükemmeldi.

Gel buraya karıcığım, dedi Silas beni çekerek. "Ailenizi ayrılmak için bir bahane bulmadan önce selamlamak istiyorum."

Bildiğim tüm görgü kurallarını atlayan Silas, anneme doğru yürüdü ve onu kucakladı. "Anne!" dedi ve yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye gülmemeye çalışarak geri çekildim. "Ve baba," dedi el sıkışmak için uzanarak. "Bugün burada olduğun için ikimiz de çok mutluyuz."

"Uzun süre kalamayabiliriz," dedi babam çabucak. "Yarın Keresken'e geri dönmeyi planlıyoruz ve paketlemeye nezaret etmemiz gerekiyor."

"Çok yakında?" Diye sordum.

"Saraydaki konaklama yerimizi tercih ediyoruz," dedi annem açıkça. "Varinger sadece yankılanıyor."

İçinde çok az insan olan bu kadar büyük bir evin, insanı oldukça küçük hissettireceğini sanıyordum.

"Tatlıdan önce gitmeyeceğine söz ver. Leydi Eastoffe elmalı kek ısmarladı ve görünüşe göre bir tanesinin şans getirmesi için kafamda ufalanması Isolten geleneğidir."

Annem güldü ve ben bu nadir olayı bir düğün hediyesi olarak saydım. "Kırıntılarla kaplanacak mısın?"

"Evet. Ama tatlının bir kısmını herkesten önce yiyebileceğimi düşünüyorum, bu yüzden şikayet edemem."

O, başını salladı. "Her zaman iyi tarafından bak." Gözlerini kapatarak tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Keşke bunu daha çok takdir edebilseydim."

"Daha vakit var," diye fısıldadım.

Başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. Olan her şeyden hala koptuğunu görebiliyordum, ama aynı zamanda ilerlemek istiyor gibiydi. Onun kalbinde hala bana yer olduğunu umuyordum.

Elmalı kek için kalacağız, diye söz verdi babam. "Ama ondan sonra, gerçekten gitmemiz gerekiyor. Var . . . kalede ilgilenmemiz gereken şeyler."

Başımı salladım. "Anladım. Krala ne kadar mutlu göründüğümü söyler misin? Ve ona aynı mutluluğu dilediğimi mi?

Babam uzun bir nefes verdi. "BEN . . . O an neyin uygun olduğunu söyleyeceğim."

İstediğim cevap bu değildi. Kral için daha iyi bir gelecek ummuştum, onun beni kutsaması için. Görünüşe göre, ailem bunun bir olasılık olduğunu düşünmemiş.

Reverans yaptım ve Silas'ın beni götürmesine izin verdim. "Onları burada istedim, ama bu zordu."

"Herkes uyum sağlıyor," diye beni temin etti. "Güven bana, bu kendi kendine düzelecek."

"Umarım."

"Böyle kaşlarını çatamazsın Hollis. Düğün gününde değil. Eğer neşelenmezsen, beni sürprizi mahvetmeye zorlayacaksın."

Yüzündeki o memnun gülümsemeyi izleyerek onu durdurdum. "Sürpriz?"

Mırıldanmaya başladı.

"Silas Eastoffe, hemen söyle bana!" diye sordum kolundan çekerek. Gerilimi bitirmeye karar verene kadar güldü.

Bana dönerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Üzgünüm seni Isolte'ye götüremem. Fakat . . . Seni Eradore'a götürebilirim."

bir nefes çektim. "Gidiyor muyuz? Bunu mu demek istiyorsun?"

Onayladı. "Önümüzdeki haftanın sonuna kadar iki av bıçağı teslim etmem gerekiyor ve işleri bittiğinde sahile doğru yola çıkıyoruz."

Kollarımı beline dolayarak ona doğru uçtum. "Teşekkürler!"

"Sana söyledim, sana verebileceğim her şeyi vermek istiyorum. Bu sadece başlangıç."

"Hollis, seni biraz ödünç alabilir miyim?" Leydi Eastoffe arkamdan gelerek sordu.

Silas, "Gidip daha fazla konuğu karşılayabilirim," dedi.

"Çok şımarık bir karın olacak," diye uyardım onu.

"İyi!" En yakın çifti karşılamak için neşeyle yürüyerek seslendi.

"Leydi Eastoffe," diye selamladı annesi beni, ben de keyifle kıkırdadım.

"Bu doğru! Sonunda bir Eastoffe oldum."

"Olman gerektiği gibi." Bir kolunu bana sardı. "Burada işler çok karışmadan önce biraz konuşmak istedim. Dışarıda bana katılır mısın?"

"Tabii ki."

Kafasını kapıya doğru salladı ve bahçeye çıktık. Arkaya doğru olan kısımlar hala biraz fazla büyümüştü, ancak bir misafirin görebileceği her şey bozulmamış görünüyordu. Uzun, kalın çalı duvarları dolaşmak ve düşünmek için mükemmel bir yerdi ve son iki haftadır zamanımın çoğunu burada güneşin altında geçirmiştim. Şimdi o güneş ufukta batıyordu ve gökyüzüne güzel bir mor tonu bırakıyordu.

"Sen ve Silas'ın yerleştiğini görmek kalbime iyi geliyor. Artık kimse senin yerin hakkında tartışamaz ve bence bu bize de yardımcı olur. Coroa'ya sonsuza kadar bağlıyız," dedi gülümseyerek.

"Buraya gelmek sanki imkansız olacakmış gibi, karmakarışık bir karmaşa gibi geldi. Fakat bak! Bitti. Ve insanlar buna tanık olmak için geldiler, dostça davrandılar. Ailem burada. . . . İnanılmaz derecede mükemmel."

"Öyle," diye kabul etti. "Ve umarım bu anı hayatının geri kalanında hatırlarsın. Evlilik zor olabilir ama her zaman bu yere, aşka, yeminlere geri gelebilirsen, o zaman her şey yoluna girecek."

"Bunu hatırlayacağım. Teşekkürler."

Gülümsedi, durdu. "İstediğin zaman. Şimdi, düğün işleri resmileştirir, ancak onurlandırılması gereken başka gelenekler de vardır. Ve eski bir şeye sahip olmak iyi şans getirir, bu yüzden bunu sana aktarıyorum."

Leydi Eastoffe sağ eline uzandı ve büyük bir safir yüzüğü parmağından kaydırarak solan gün ışığında yukarı kaldırdı. "Bu yüzük bir zamanlar Isolte'de büyük bir adam tarafından

takılmıştı. Beşinci doğan çocuğuna - üçüncü oğluna - verildi ve nesiller boyu Eastoffe ailesinden geçti. Geçmişimizin burada çok az şey ifade ettiğini biliyorum, ama derin ve zengin. Bir gün oturup sana eski hikayeleri anlatacağım. Şimdilik bunu giymelisin ve gururla giymelisin."

Benim için hikayeleri vardı. Silas'ın da kendine ait hikayeleri olduğundan şüpheleniyordum. Yakında, geçmişlerimiz iç içe geçtikçe hayatıma dokunacaklardı.

Goblendeki bir iplik daha olan bu yüzüğe uzanırken parmaklarım titriyordu. "Bu güzel. Ama emin misin? Scarlet'in buna sahip olması gerekmez mi?"

"Ona ileteceğim başka şeyler var. Ama benim en büyük oğlumun karısı olduğum gibi, sen de en büyük oğlumun karısısın. Bu bir gelenek. Ve biz Isolten'ler geleneksel değilse hiçbir şey değiliz."

"Yani gördüm." Eastoff'ların evinde daha fazla zaman geçirdikçe, yaşam tarzlarını korumak için ellerinden gelen her şeyi nasıl yaptıklarını gördüm. Günlük görevleri nasıl yürüttüklerine dair düzinelerce küçük ayrıntı vardı ve her birine büyük bir özenle verilen önemine ilişkin bir açıklama eşlik etti. "Eğer adet buysa, ben alırım. Emin olduğun sürece Scarlet üzülmeyecek."

Leydi Eastoffe beni kucakladı. "Bunu elinize vermek sizi çizgimizin bir parçası yapar; çok sevinecek."

"Böyle ses çıkarıyorsun..."

Yüksek perdeden bir çığlık dalgasıyla bulunduğumuz andan uzaklaştık.

"Bu da ne?" Diye sordum.

Bahçenin uzun çalılarının arasında tahmin ettiğimden daha uzağa gitmiştik ve evi göremiyorduk. Çığlıklar devam ederken, anlamaya çalışarak çalıların arasından koştuk. Yüksek bir çalılık duvarının kenarına kadar sürünerek yan tarafa baktık. Girişte en az bir düzine at vardı.

"Bizim için geldiler," dedi Leydi Eastoffe dehşet içinde. "Sonunda geldiler."

Otuz iki

HEY . VALENTINA'YA TEŞEKKÜRLER , tam olarak kim *olduklarını* biliyordum .

"Karanlık Şövalyeler," o kadar sessizce nefes aldım ki, Leydi Eastoffe'un beni duyduğunu düşünmedim.

Daha fazla çığlık vardı ve dürtüsel olarak tekrar koşmaya başladım. Silas oradaydı. Fazla uzaklaşamadan yere savruldum. Düşerken peçemin yırtıldığını duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ağlamaya başlayarak. "Onlara yardım etmeliyiz!"

"Şşş!" diye ısrar etti, ben onu duyacak kadar uzun süre yerleşene kadar ağzımı kapattı. "Ne yapabileceğini sanıyorsun? Atımız yok, kılıcımız yok, hiçbir şeyimiz yok. Kocam ve seninki, ellerinden gelse yerimizde kalmamızı emrederdi, biz de öyle yapacağız."

"İçerideki bizim ailemiz!" Israr etmiyorum. "İşte bizim *ailemiz* !"

Beni bazı budama sanatlarının kapağının arkasına sürükledi ve ben de yol boyunca tekmeledim. Silas'tan saklanmayacaktım.

"Bana bak, Hollis!" Onunla göz göze gelene kadar savaşmayı bıraktım ve gördüklerim beni çekirdeğime kadar sarstı. Ne kadar çabuk gururludan kırılmışa, sevimliden darmadağınık olmuştu. "Bunun beni kırmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ama Dashiell ve ben bir anlaşma yaptık. Planlar yaptık. Ve eğer birimiz hayatta kalmayı başarabilirse, yapmamız gereken buydu. . . "

Ne yapabileceğini görmek için ince dalları geri çekti. Şaşırtıcı bir kontrasttı, güzel gökyüzü, çiçeklerin kokusu. . . ve şiddetli haykırışlar havayı dolduruyor.

"Neden kaçmıyorsun? Neden böyle bir plan yaptın ki?"

Cevap vermeyince ayağa kalktım ama bir anda tekrar üstüme çıktı.

"Ben de Silas'a sözler verdim. Şimdi yerde kal!"

Adını duyunca sustum. Silas'ın neden benim için bir planı olsun ki? Neden bundan haberim yoktu? O ölebilirken neden çimenlere siniyordum?

kulaklarımı kapattım. Hâlâ kavganın homurtularını duyabiliyordum ve herkese durmasını söylemek için bağırabilmeyi diledim. Ama zaten çok fazla risk almış gibiydim ve beni korumaya yemin etmiş birine tehlike getiremezdim.

"Anlamıyorum," diye ısrar ettim, kelimeleri mırıldanarak defalarca. "Neden yardım etmiyoruz?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece güvenli olduğunu düşündüğünde çalıların ötesine baktı ve sonra hızla geri fırladı. Elleri güvenli bir şekilde bana kilitlenmişti, kaçmakla tehdit edersem beni tekrar tutmaya hazırdı.

Silas'ın söylediklerini hatırladım. Bana Kara Şövalyelerin yıkımının mutlak olduğunu söylemişti. Silas'ın mutlak yıkıma katlandığı düşüncesiyle kusmak istedim.

Korku, sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Silas'ı yaşamaya, az önce ne olduysa hayatta kalmaya ikna etmeye çalıştım. Sonra düşüncelerimin başkası değil de onunla ilgili olduğu için anında suçlu hissettim. Saul'un daha yapacak çok şeyi vardı ve Sullivan o kadar nazik bir ruhtu ki, odada tek başına olmak muhtemelen onu mahvetmeye yeterliydi. Ve belki de ailem tamamen memnun değildi, ama bu, denemek için daha fazla zamanı hak etmedikleri anlamına gelmiyordu.

Hem çok fazla hem de çok kısa bir süre sonra, çığlıklar ve bağırışlar azaldı ve yerini hasta kahkahalara bıraktı. Böylece ayrılacaklarını anladım. Bu adamlar görevlerini bitirmişlerdi ve şimdi başarıları hakkında şaka yapıyorlardı. İğrenç bir şekilde tatmin oldu, iyi yapılmış bir işin sesi, birçok tebrik sesi.

Sonra başka bir ses duydum: çatırtı. Ayağa kalkmaya bile cüret etmeden önce atları duyamayacağımızdan emin olarak onların binip gitmelerini izledik.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen." Sonra gözlerimi açmayı göze aldım.

Ses her şeyi açıklığa kavuşturmuştu ama yine de evi ateşe vereceklerine inanamıyordum. Aceleyle bahçeden çıktık, yardım etme fırsatımızın geçtiğinden endişe etsem de acele ediyorduk. Her adımda korkumu bastırdım, umutsuzca yaklaşmak, yaşayan var mı diye bakmak için. Evin sadece bir köşesi alevler içindeydi. Hâlâ nefes alan birini kurtarma şansımız vardı.

İçeri adım atmaktan korkmuş, göreceğim şeyden korkmuş bir şekilde ana kapının önünde durdum.

"Anne?" Ön kapının gölgeli köşesinden bir inilti geldi.

"Kızıl? Sen olduğunu? Ah, şükürler olsun!" Şiddetle ağlarken çocuğunu tutarak koştu. "Kızım! Hala kızım var!"

eve baktım. Hiçbir şey kıpırdamadı. Bir tek o mu kaldı?

"Onlar En Karanlık Şövalyeler miydi?" Ben zaten emin olsam da sordum.

Leydi Eastoffe başını bana çevirdi. "Onları nereden biliyorsun?" diye sordu, Scarlet'in yüzünün her santimine dokunmak için geri dönerek, hâlâ orada olduğuna inanamadı.

"Valentina. Silas."

Başını sallayarak kızına döndü. "Gidersek barış içinde yaşamamıza izin vereceklerini düşünmüştüm ama yanılmışım."

Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bunu sana neden yapsınlar?"

"Ah, Anne, maskeleri açık ve kılıçları çekilmiş halde geldiler, yollarına çıkan herkese, hizmetçilere bile bıçakladılar. Bana ne olduğunu bilmiyorum. . . . Dondum. Savaşamadım."

"Savaşmamalısın. Bunu *biliyorsun* ," diye ısrar etti annesi. "Koşman gerekiyor!"

"Bir adam beni omuzlarımdan tuttu, bir an tuttu ve beni yavaşça öldüreceğini düşündüm. Ama sonra bileğimden tuttu ve beni dışarı fırlattı. Koşmaya çalıştım ama hala hareket edemiyordum. Çalıların arasına sürünerek saklandım. Savaşmak istedim anne. Onlara zarar vermek istedim."

Leydi Eastoffe onu daha sıkı tuttu.

"Beni bağışladılar ve nedenini bilmiyorum! Ve izledim. . . Gördüm . . " Hıçkırıklara boğuldu, daha fazla konuşamadı.

başımı salladım. Bunların hiçbirini anlamadım. Eteğimi yukarı çekerek içeri girmek için harekete geçtim.

"Ne yapıyorsun?" Leydi Eastoffe sordu.

"Hayatta kalanları kontrol ediyorum."

Mavi gözleri boştu. "Hollis, beni dinle. Hiçbiri olmayacak."

Yutmuşum. "Sahibim . . . Zorundayım . . ”

O, başını salladı. "Hollis, lütfen," dedi Leydi Eastoffe, sesi tek başına açık bir uyarıydı. "Bu sana yarardan çok zarar verir."

Sözlerinin etrafındaki kesinlik havası, sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi, alevlerin ısısının malikanenin tüm doğu kanadını sarmaya başlamasına rağmen beni ürpertti. Belki de sadece kafamda bekliyorduk, böylece yaşayıp kurtulanları bulmak için geri dönebildik. Belki de bizim yapmayacağımızı biliyordu.

"Zorundayım . . ”

Öne doğru bastırdığımda başını indirdi.

Eve girdim ve neredeyse anında , sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşan altın tabaklar taşıyan bir hizmetçi tarafından ezildim. Birinin başarmış olabileceğine inanarak bir umut nefesi içime çektim ama dumanın üzerine öksürürken anında bu hareketimden pişman oldum.

Sadece birkaç dakika önce geleceği kadeh kaldırdığımız büyük salona döndüğümde, masaları ve duvar halılarını yiyip bitiren büyük ateş dillerini ve Saul'a benzeyen birini gördüm. Hemen kapının yanına indirilmişti.

Gözlerimi yere indirdim ve çığlıkları bastırmak için ağzımı kapattım.

O haklı. Sadece bunu görmek her şeyi daha da kötüleştirmişti. Şimdi, toplu bir grup ölmek yerine, bir yüzüm, bir imajım vardı. Kanı, kokuyu asla unutamayacaktım.

Devam etmek istedim. Silas'ı bulmaya çalışabilirim. Ancak yangın, dışarıdan görebildiğimizden daha fazla yerde çıktı. . . ve yardım çığlıkları yoktu. Silas benim için hayatta kaldığım bir plan yapmış olsaydı, şimdi çekip gitmem gerekirdi. Çünkü onu parçalara ayırmak ya da alevler içinde olmak benim yaşadığım bir şey olmayacaktı. Ve eğer daha fazla içeri girersem, geri dönemeyebilirim.

Öksürerek nefes almakta zorlandım ve koşarak dışarı çıktım.

Leydi Eastoffe yüzümdeki dehşeti anladı ve bir kez başını salladı. Scarlet'e baktım ve ifademin onunkinin boş bir yankısı olduğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Az önce gördüklerinin içinde kaybolmuştu ve gözlerindeki tüm hayaletleri görebiliyordum. Aşağıya indim ve ona sarıldım ve bir dakikalığına bana sıkıca sarıldı.

Leydi Eastoffe, Scarlet'in ve benim elimi tutarak düğünüm için yeni çizdikleri yola döndü ve baktı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Scarlet.

"Varinger Hall, elbette," dedim donuk bir şekilde.

Leydi Eastoffe çenesini kaldırdı ve yürümeye başladı. "Gelin kızlarım. Geriye bakmak işe yaramaz.”

Ama dönüp baktım. Perdelerin ateşi yukarı, yukarı, yukarı taşımasını izledim. O haklı; yürümeye devam etmek zorunda kaldık.

Bu ailenin daha önce buna benzer en az bir an görmüş olması gerektiği artık bana açıktı. Kucağına başka bir anın gelmesi an meselesiymiş gibi, ondan başka nasıl bu kadar sakin bir şekilde uzaklaşabilirlerdi? Ellerinden gelse neden en az birinin nasıl yaşamaya çalışması gerektiğinin haritasını çıkarsınlar ki?

Silas bana Kara Şövalyeler'den, aralarında biraz mesafe bırakacak şekilde bahsetmişti. Ama daha önce yüz yüze geleceklerine hiç şüphe yoktu. Sadece bu sefer toplantıdan uzaklaşmadı.

Eğer düşünseydik, ahırlara at aramaya gidebilirdik. Bunun yerine sessizce yürüdük, çocukluk evime doğru ağır ağır yürüdük. Sonunda Varinger Salonu'nun kapılarından tekrar geçeceğimi bilmek bana bir güvenlik duygusu vermiş olmalıydı. Tek düşünebildiğim neden zorunda olduğumdu. . . Sonsuza kadar kilitli kalmayı tercih ederdim. Kulaklarım yüksek alarmdaydı, atların veya çığlıkların sesini veya koşmaya başlamamı söyleyebilecek herhangi bir şeyi dinliyordu.

Ancak at yoktu. Ya da çığlıklar. Sadece biz.

Sonunda ön kapıya yaklaştığımızda merdivenlerde bir kahya bizi bekliyordu. Bir fener uzattı, iki yerine üç şekil olduğunu, sadece kadın siluetleri olduğunu ve güzel arabanın hiçbir yerde görünmediğini gördü.

"Uyan! Uyan!" eve seslendi. Ön basamaklara geldiğimizde, Abicrest Malikanesi'nde yaşarken bana mektup getiren tatlı bayan da dahil olmak üzere ihtiyaçlarımızı karşılayacak küçük bir personel ordusu vardı.

"Bayan Hollis! Sana ne oldu?" diye sordu. "Ebeveynlerin nerede?"

Cevap vermek yerine bir yığın halinde yere yığıldım ve çığlık attım.

Otuz üç

SONRA BENİ VURDUM, ANCAK bunun saatlerdir farkındaydım. Ailem ölmüştü. Kocam ölmüştü. Yalnızdım.

Leydi Eastoffe benim adıma, Eve gelmeyecekler, diye fısıldadı. Yüzü sabit ama içi boştu, yanaklarında gözyaşlarının kurum ve kirden yıkandığı iki net iz vardı. Böyle bile asil görünüyordu. Basamaklardan yukarı çıkmaya gitti ve görevlilerden biri tarafından kesildi.

"Seni korumayacağız," dedi göğsü kabararak. "Efendimiz senin türünden nefret etti ve onlar..."

"Şimdi bunların bir önemi var mı sence?" Hester geri tükürdü. "Öldüler. Ve Leydi Hollis artık bu evin hanımı, bu yüzden ondan emir almaya alışsan iyi olur. Bunlar onun adamları ve onlar beslenecek ve onlara bakılacak."

"Haklı," diye mırıldandı başka biri. "Leydi Hollis artık evin hanımı."

Hester, "Sizinle misafir odasında görüşürüz," dedi.

"Teşekkürler. Hadi kızım. Yukarı gidiyoruz." Leydi Eastoffe beni ayağa kaldırdı ve şömineye şükrederek kendimizi ana salona sürükledik. Ağrıyan ellerimi ısıtarak ona en yakın yere çöktüm. Scarlet çok sessizce ağlıyordu, sadece ara sıra ses çıkarıyordu ve onu suçlamıyordum. Hissedecek çok şey vardı. Kaybettiklerimiz için üzüntü, kurtulduğumuz için suçluluk, daha sonra olacakların korkusu.

Annem, Scarlet'e saçlarını okşayarak, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Yeni bir ev yapacağız, söz veriyorum."

Scarlet başını annesine yasladı ve bu sözün az önce olanları geri almak için yeterli olmadığını hissedebiliyordum. Gözlerim Leydi Eastoffe'a kaydı ve bakışlarının sabit olmadığını, boşluğa baktığını görebiliyordum. Yerimde durmamı sağlayacak sağduyuya sahipti, bizi ayağa kaldıracak ve yürütecek sabra sahipti ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ikimizi de taşıyacağından şüphem yoktu. . . ama sarsıldığını, değiştiğini görebiliyordum. Hazırlandıklarını söyledikleri bu şey gelmişti ve şimdi yürek parçalayıcı sonuçlarla baş başa kalmıştı.

“Bunu neden yapsınlar?” Daha fazla cevap beklemeden tekrar sordum. “Scarlet dışında herkesi öldürdüler, ateş yaktılar ve hiçbir şey almadılar. anlamıyorum.”

Leydi Eastoffe gözlerini kapadı ve sıkıntılı bir nefes aldı. "Maalesef, sevgili Hollis, öyle."

Lady Eastoffe'a baktım. "Bu sana daha önce de oldu, değil mi?"

"Böyle değil , " dedi başını sallayarak ve sonunda kendini bir sandalyeye oturtarak. “Ama daha önce insanları kaybettik. Ve mallar. Evimizden korktuk. . . . Sadece tehdidin bizi buraya kadar takip edeceğini düşünmemiştim.”

başımı salladım. "Bundan daha iyi açıklaman gerekecek."

Asa elinde tepsiler, havlular ve büyük su kapları ile koşuşturmaca geldiğinde kendini toparlamaya çalışarak içini çekti. Bir hizmetçi yanıma bir tabak ekmek ve armut koydu, gerçi o anda hiçbir şey yiyemeyeceğimi sanıyordum. Leydi Eastoffe, ellerini suya batırıp yüzündeki kiri ve külü yıkarken hizmetçilere teşekkür etti.

Onlar gidince bana döndü.

"Kaledeki ilk günümüzü hatırlıyor musun?"

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken bile bu dudaklarıma zayıf bir gülümseme getirdi. "Bunu asla unutmayacağım."

"Kral Jameson ismimizi tanıdığında, iki şeyden birinin olacağından emindim. Ya bizi kabaca cezalandıracaktı. . . belki bizi bir kuleye koyabilir ya da tamamen kovabilir. Ya da bizi toplayacak, sarayda sürekli hizmette olan en görünür ailelerinden biri olmamızı sağlayacaktı. Sonunda istediğimiz yere yerleşmemize izin verdiğinde, yerleşmemize izin verdiğinde şok oldum. ”

"Ama neden o ikisinden birini yapsın ki?"

Başını yüksek arkalıklı koltuğa dayamış, tavana bakıyordu. "Çünkü böyle şeyler kraliyet ailesinin kıyısındakilerin başına gelme eğilimindedir."

Kelimelere anlam vermeye çalışarak ona baktım. "Kraliyet mi?"

"Bu biraz düzensiz bir tarih," diye başladı öne eğilerek. "Basit tutmaya çalışacağım. Kral Quinten, Büyük Jedreck'in doğrudan torunudur. Taç Jedreck'in ilk doğan *oğluna geçti* ve Quinten bu soydan, yani taç onun oldu. Ama Büyük Jedreck'in üç oğlu ve dört kızı vardı.

"Bazıları diğer kraliyet soylarıyla evlendi, bazıları krallığa hizmet etmek için sessiz bir yaşam seçti ve diğerleri öldü, tamamen çıkmaz sokaklar. Eastoffe ailesi, o soy ağacının hala yaşayan dallarından biridir. Beşinci doğan çocuk Auberon'un doğrudan torunları. Parmağındaki yüzük onundu, ona kral babası tarafından verilmişti.”

Isolten mavisiyle tamamen uyumlu olan safire baktım ve bunu düşündüm. Böyle bir hikayeyi desteklemek için birlikte geçirdiğimiz zamana dair tek bir anım bulamadım.

“Quinten ve Hadrian'ın yanı sıra, tabii ki bizim ve Pardus soyuna ait olan tek bir aile daha var: Northcott'lar. Onları hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Etan bende ne yazık ki unutulmaz bir etki bırakmıştı. O çocuğun içinde bir damla kral kanı olmasına imkan yoktu.

taht üzerinde hak iddia edebilecek herhangi bir kişinin kraliyet soyundan geriye kalanlar yatıyor . Fakat . . . erkek varisler olarak görmek genellikle en uygun ve kocam ve oğullarımdır. . . oğullarım . . ” Gözyaşlarına boğuldu, kontrolsüz bir şekilde ağladı. Bahse girerim kuyuları ve gözyaşı kuyuları vardır. Kesinlikle yaptım.

Scarlet, kendi derin ve karanlık kederini hissederek sandalyesinde kendini daha sıkı bir düğüm haline getirdi; bugün çok fazla şey görmüştü. Bu yüzden sıçrayan ve kollarımı annesine saran bendim.

"Çok üzgünüm."

"Biliyorum," diye hıçkırarak beni geri tuttu. "Ben de. Senin iyiliğin için. Bu kadar genç yetim kalmak. Çok üzgünüm, Hollis. Tehlikede olduğunu düşünseydim bunların hiçbirini kabul etmezdim. Bizi rahat bırakacaklarını düşündüm.”

"Ama kim bu Kara Şövalyeler?" diye sordum, Silas'ın bile buna kesin bir cevabı olmadığını hatırlayarak. "Bunu sana kim yapar?"

“Taht için herhangi bir anlaşmazlığı ortadan kaldırmak isteyen tek kişi kim olabilir?” diye sordu.

Bir ihtimal olarak kabul edemesem de cevap anında aklıma geldi. "Kesinlikle senin kralın değil."

Sonra tekrar, düşününce o kadar da imkansız görünmüyordu. Kral Quinten'ın hatırası bile içimi ürpertti. Valentina'yı izole eden, hasta oğlunu her şeyde önde ve merkezde olmaya zorlayan oydu, ama bu çocuğa açıkça acı veriyordu. Eğer umursadığı insanlara çok kötü davranıyorsa, o zaman diğer herkese daha kötü davranmasını ne engelleyebilirdi?

kralı ziyaret etmek ve tahttaki yirmi beşinci yılını kutlamak için şatoya gittik . Onun ne kadar yaşlı ve kibirli olduğunu ilk elden gördünüz. En yakınlarına nasıl eziyet ettiğini gördün. Ama kesinlikle onu geçme riskini almak istemezsin. Yani evde kalmayı tercih etsek de gittik. Bu sergilerdeki yorgunluğumuzu yeterince gizlediğimizi düşünmüyorum.

“Eve döndüğümüzde bütün hayvanlarımız katledildi. Bunu bir kurt ya da ayı yapmamıştı, yaralardan anlayabiliriz. Ve hizmetçilerimiz. . ” Başka bir gözyaşı dalgasını yutmak için durakladı. “Geride kalanlar, siyah pelerinli adamların gelip diğerlerini zincire vurduklarını söylediler. Savaşan birkaç kişi vardı ve cesetlerini bir ağacın altında yığılmış halde bulduk.

"Kasıtlı zamanlama ve çok güçlü bir mesajdı. Çizgisine yönelik bir tehdide dayanamıyor, görünüşe göre çok yakında ölecek. Northcott'lar şu anda en yüksek iddiaya sahip. Bazıları, baştan beri en yüksek iddiaya sahip olduklarını iddia edebilirdi. Bundan sonra onlara gideceğinden şüpheleniyorum. . . .

"Ama Northcott'lar akıllı davrandılar. Quinten ve Valentina ziyarete geldiklerinde orada olduklarını gördünüz. Hiçbir olayı kaçırmazlar, eğer böyle bir şey varsa, onun iyi tarafında kalmaya özen gösterirler. Kendileri bir şeyler kaybetmiş olsalar da, bundan korkmayı reddettiler. Quinten'ın hareket etmesi tahmin ettiğinden daha zor olabilir."

gözlerimi kıstım. "Northcott'lara da Karanlık Şövalyeler mi saldırdı? Yani bu. . . Bir çeşit ordu, bazılarının düşündüğü kadar anonim değil mi? Kesinlikle kralın adamları mı?”

"Başka türlü nasıl olabileceklerini anlamıyorum," dedi yorgun bir omuz silkerek.

Orada oturdum, sandalyenin koluna tünedim, kollarım hâlâ Leydi Eastoffe'a doğru uzanıyordu. "Öyleyse kralın sadece kibirli değil, aynı zamanda aptal. Mirasçısı yoksa ve taht üzerinde hak iddia edebilecek kişileri öldürürse, taht bilinmeyen birinin eline geçmez mi? Ya da daha kötüsü, savunacak bir lideri yoksa ülkeniz ilhak edilebilir.”

Elimi okşadı. "Sen ondan daha fazla bilgeliğe sahipsin. Ne yazık ki, senin o kadar gücün yok. Yani şimdi Scarlet ve ben vatansız, evsiz ve ailesiziz.” Dudaklarını birbirine bastırarak daha fazla gözyaşıyla savaştı.

Tek bir akşamın olayları, pek çok hayatı paramparça etmişti. Ondan hiç kurtulabilecek miydim? O mu?

Minik ellerime baktım. Hiçbir şeyi kurtarmak için çok küçük, korkunç bir saldırıyı geri püskürtmek için çok zayıf. Ama parmağımda yüzük vardı. Leydi Eastoffe'un bana onun büyük bir adam tarafından giyildiğini söylediğini hatırlayarak parlayan mavi taşa baktım. Ve sol elimdeki daha sade olana baktım, bir şekilde sonsuz derecede daha değerli görünene.

"Ailen olmadan değilsin," dedim. Gözlerini bana kaldırdı. “Bugün onunla evlendim, bu yüzden bana sahipsin. Herhangi bir yasanın olabileceği kadar bağlayıcıdır. Ve ailemin çekincelerine rağmen, onların tek varisi benim. Bu ev ve mülk benim. Yani onlar da benim aileme ait.” Gülümsedi ve Scarlet bile bir an için neşelendi. "Sen kaybolmadın."

Otuz dört

GÜZEL BİR SANİYE İÇİN Uyandığımda ne olduğunu hatırlamıyordum. Gözlerimi ovuşturduktan ve güneşin öğlen civarında dolandığını fark ettikten sonra, gün doğumuna yakın bir zamanda evime nasıl girdiğimi hatırladım. Ben de yerde olduğumu fark ettim. Başımı kaldırdığımda, Leydi Eastoffe ve Scarlet'in yatağımda olduğunu gördüm. Dolabımı kapıya dayadıktan sonra hepimiz bir anlığına oturup düşünmeye koyulduk ama düşünmek dakikalar içinde uykuya dönüştü.

Annemler gitmişti. Sullivan gitmişti. Lord Eastoffe. Küçük Saul.

Ve Silas.

Silas'ın bana söylediği son şey neydi? "İyi" demişti. Ona şımarık bir karısı olacağını söylemiştim ve bu ihtimalden oldukça memnundu. O anı tutmaya çalıştım . O görüntüde, omzumun üzerinden geriye baktığım için peçemin bir ipucu köşedeydi. Gülümsemesi şeytaniydi, sanki kendi başıma kuramayacağım şeyleri planlıyormuş gibiydi. "İyi" demişti. "İyi."

"Bir fikrim var." Leydi Eastoffe kıpırdanmıştı ve Scarlet'i dinlenmeye bırakarak yataktan sessizce kalkıyordu.

"Ah, çok şükür," diye iç geçirdim.

"İyi olduğunu garanti edemem, kusura bakmayın ama yapabileceğimiz tek şey bu olabilir." Yere yanıma oturdu ve buruşuk, yas halinde bile çok dengeli göründüğünü düşünmeden edemedim. "Scarlet ve benim gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ve bence burada kalıp hayatına başlaman gerekiyor."

"Ne?" Kalbim çarpmaya başladı. "Beni terk mi edeceksin?"

"Hayır," diye ısrar etti, yüzümü kucaklayarak. "Seni korurdum. Hayatının tehlikeye girmemesini sağlamanın tek yolu, elimden geldiğince çabuk ve geniş bir şekilde senden uzaklaşmak. Yaşlanmış olmama ve ne Scarlet ne de ben tahtı ele geçirmeyi ummamıza rağmen, beni canlı bulduğunda Kral Quinten'ın bir daha gelemeyeceğinden emin olamam. O her zaman omzumda bir gölge olacak. Güvende olmanın tek yolu senin olmadığın bir yerde olmam."

Bakışlarımı kaçırdım, mantığında boşluklar bulmaya çalıştım.

"Oldukça büyük bir miras aldın, tatlım kızım. Yas tutmak için zaman ayırın ve sonra yeni birini bulduğunuzda..."

"Asla yeni birini bulamayacağım."

"Ah, Hollis, çok gençsin. Önünüzde çok şey var. Bir hayatın olsun, çocukların olsun. Böyle karanlık günlerde hepimizin umabileceği en fazla şey bu. Eğer ayrılmam seni dün gece olanlardan uzak tutmak anlamına geliyorsa, bunu mutlu bir şekilde yaparım.

"Ama lütfen bil," diye yalvardı elini kirli saçlarımda gezdirirken, "senden ayrılmak, oğullarımdan ayrılmak kadar zor olacak."

Bunda, geride bırakılmakta iyiyi bulmaya çalıştım. Görebildiğim tek şey, benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevdiğiydi, bir süredir ikimizin de olduğundan şüphelendiğim kadar. Ve bu, onca kederin ortasında bir şeydi: sevildiğimi bilmek.

"Nereye yerleşeceksin?"

Sanki bir şeyi kaçırmışım gibi bana baktı. "Isolte'ye geri döndüm," dedi gerçekçi bir şekilde.

Ey. Gideceğini söylediğinde, gerçekten ciddiydi.

"Deli misin?" Biraz yüksek sesle geri vurdum. Scarlet kıpırdandı ve yuvarlandı, hâlâ uyuyordu. "Kralınızın sizi öldürmeye çalıştığından bu kadar eminseniz, geri dönmek işi bitirmesini çok kolaylaştırmaz mı?"

O, başını salladı. "Bence değil. Kanunda yazılı olmayabilir, ancak Isolte *geleneği* , kraliyet ardıllığı söz konusu olduğunda erkeklerin sayıldığını belirtir. Bu yüzden bizim soyumuz Northcott'larınkinden çok daha tehditkar: onlar Jedreck'in kızlarından birinin soyundan geliyorlar. Ama" -bütün küçük ayrıntıları düşünerek durakladı- " ilk doğan *oydu* ve bu bazen Isolte'de ağır basar. Geçmişte, oğlu Swithun'u tercih eden birçok insan vardı ve çizgisi o kadar güçlü ve dikti ki, ölmeden önce diğer birçok çizgi için söylenemezdi. . . . ”

Gözleri aniden başka bir yere kaydı, sanki yerde göremediğim bir resme bakıyormuş gibi. “Bence kral, fazla yardım almadan neredeyse hattı kesmeyi başardıkları için Northcott'larla uğraşmadı. . . ” Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve amacına geri döndü.

Dashiell ve ben çocuklarımızı kim olduklarını, kimin kanını taşıdıklarını ve bunun onları nasıl kralın düşmanı yaptığını öğrenecek şekilde büyüttük. Bazı geceler neden kapılarının önüne muhafızlar koyduğumuzu, neden Kral Quinten'in hayatındaki en küçük olaya saygı göstermek için şatoyu ziyaret ettiğimizi anladılar. Scarlet ve ben ölürsek, onurumuz olacak. Eğer ölürsen? Derneğimiz sayesinde. Bu benim için taşımam için çok fazla olurdu.”

Ayağa kalktım, pencereye doğru ilerledim. Annem her zaman, kesinlikle bir karar vermen gerektiğinde bunu güneş ışığında yap derdi. Çocukken, onun asla vermek istemediği, yatmadan önce her zaman sorduğum cevaplar için beni bekletmenin yolu olduğunu düşünürdüm. Ama bazen yine de yaptım. Aklımdaki bulutları temizlemesini umuyordum.

"Kral Quinten'a doğru yürümeyi mi planlıyorsun? Aileni öldürdükten sonra ona sadık hizmetkarı olduğunu söyle?

"Aslında öyleyim." Bir an için gözlerini kapadı, kendi sözlerini içeri aldı. “Erkek soyunun sona erdiğine dair umutlarını onaylayacağım ve sonra sadakatime yemin edeceğim. Seni kurtarmasa bile, sanırım geri dönmemiz gerekecek. İyi ya da kötü, Isolte bizim evimiz ve onu korumak istiyorum, hala zaman varken iyi olanı kurtarmaya çalışıyorum. Çünkü bir gün, o kötü yaşlı adam ölecek. Ölecek ve parçalanmış bir krallık bırakacak ve eğer biri onun yasını tutacak iradeyi toplayabilirse şok olurum.

"Riskli. Seni gördüğü yerde öldürebilir ve hattını gerçekten bitirebilir. Bunu düşündün mü?”

"Yapabilirdi," diye izin verdi, evlendiğinden beri onun bir parçası olduğumu sandığım bir gerçeğe boyun eğdi, "ama hayatım uzun oldu. Onu sevmek için kullandım ve annem için kullandım. Onu endişede ve kaçarken kullandım. Şimdi onu korumak için kullanacağım.

Isolte'yi ona geri dönerek koruyacağım ve seni terk ederek. Yani, görüyorsun, gitmemiz gerekiyor."

Güneş bana hiçbir şey vermiyordu. Onu görebiliyordum, sıcaklığını bile hissedebiliyordum. . . ama bir şeyi değiştirmedi. Döndüm, kendimi onun kollarına gömdüm.

"Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum."

"Saçmalık," diye şüpheye yer bırakmayacak şekilde anneci bir ses tonuyla ısrar etti. “Son birkaç ayda başarmayı başardığınız her şeyi düşünün. Bunu halledebilecek biri varsa, o da sensin. Sen çok zeki bir genç bayansın."

"Öyleyse geri dönmenin aptalca olduğunu söylediğimde beni dinleyecek misin?"

Kıkırdadı. "Haklı olabilirsin. Ama son yıllarımı saklanarak geçiremem. Canavarımla yüzleşmeliyim.”

"Bir canavar," diye tekrarladım. Quinten tam olarak buydu. "Açıkçası, burada yalnız kalmaktansa bir ejderhayla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Sana o kadar sık yazacağım ki mektuplarda boğulacaksın. Yazmaya değecek hiçbir şey olmadığında bile yazacağım, öyle ki hiç akraba olmamızı istemeye başlayabilirsiniz.”

"Artık saçma sapan konuşan sensin. Seni ailenin geri kalanını sevdiğim gibi seviyorum: İlk günden itibaren, tamamen ve sebepsiz yere.

"Durmak. Beni yine ağlatacaksın ve bunu çok fazla yapmaktan zaten acı çekiyorum.” Başımı öptü. "Şimdi definler için düzenlemeler yapmam gerekiyor. Sen de yaparsın. . . . Umarım bunun için bir tören yapmazsak kimseyi gücendirmez. Ben sadece ölülerimi gömmek istiyorum."

Aşağı baktı ve boğazını temizledi. Önceki geceki ani patlama dışında, duygularını uzak tutmak için çok çalışıyordu. Benim iyiliğim için olduğundan şüphelendim.

"Ve sonra," diye tekrar başladı, sesi eskisinden daha az kararlıydı, "malikâneden kurtarılabilecek bir şey olup olmadığına bakacağız ve havanın güzel olduğunu varsayarsak, mümkün olan en kısa sürede ayrılacağız. Northcott'ları yazmam gerek. Etan'ı bize eşlik etmesi için göndermeleri muhtemelen daha güvenli olur. . . ”

Gün boyunca sürekli konuştu, tüm enerjisini planlamasına verdi ve ben hayran kaldım. Ağrım başka bir şey düşünemeyecek kadar çok yer kaplıyordu.

Otuzbeş

NORTHOTTS HIZLA YANIT VERDİ, Leydi Eastoffe ve Scarlet'i ihtiyaçları olduğu kadar uzun süre barındırmayı teklif etti. Bir randevu ayarlandı ve Etan, yolculuğu olabildiğince konforlu hale getirmek için bir araba getirecekti. Böyle korkunç bir zamanda yardım etmenin bir yolunu buldukları için müteşekkir görünüyorlardı, ama her şey beni tedirgin etti. Northcott'lar benzer bir konumda olsaydı, neden kendilerini tek bir yerde toplasınlar?

Quinten'ın küstahlığının ve kadın soyunu hiçe saymasının lütfuyla bu noktaya geldiler. En azından hepimizi biraz daha uzağa taşıyacağını söylemeye cüret ediyorum," dedi Leydi Eastoffe, yine de beni rahatlatacak bir şey olmadı.

"Hala bunun riskli olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak. "Lütfen düşünür müsünüz-"

"Affedersiniz hanımefendi, ama size bir paket var," dedi Hester, tatlı tatlı yavaş yürüyüşüyle topallayarak. "Oldukça ağır, bu yüzden kapıya yakın."

"Ağır?"

Başını salladı ve Leydi Eastoffe ile birbirimize baktık. "Teşekkür ederim Hester. Ön kapının yanında mı?"

"Evet, hanımefendi."

Ben aşağı inerken Leydi Eastoffe beni takip etti. Hâlâ Varinger Salonu'nun metresi olarak anılmaya alışıyordum. Taşımam gereken bir ağırlık daha varmış gibi hissettim ve daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Hah, dedi Leydi Eastoffe. "O kadar büyük değil. Neden bu kadar ağır olduğunu merak ediyorum."

Annem ve babam, genellikle çiçeklerle kaplı yuvarlak masanın üzerinde, üzerinde bir harf bulunan küçük bir sandık otururdu. Notu almak için uzandım.

Ah, diye soludum, hızla titremeye başlayan ellerime baktım.

"Bu ne?"

"Mühür. Kraliyet mührü." Yutmuşum. "Bu Kral Jameson'dan."

"Okumama ihtiyacın var mı?" teklif etti.

"Numara." Tereddüt ettim. "Hayır, bunu yapabilirim." Mührü kırdım ve tanıdık el yazısını görünce mektubu çevirdim. Bu elden yazılmış mektupları kaç kez almıştım?

Sevgili Hollis'im,

Aramızda geçen onca şeyden sonra bunun pek olası olmadığını düşünebilirsin ama nişanlın ve annenle babanın son ölümünü duyduğumda çok üzüldüm. Seni üzen her şey beni her zaman üzecektir ve sana en derin taziyelerimi göndermek için yazıyorum.

Soyluların bir üyesi olarak, elbette, bir yıllık ödenek alma hakkınız vardır. Bir elli yıl daha yaşayacağınız umuduna ve varsayımına dayanarak, geçmişteki tüm

düşüncesizliklerimi ve şu anki ortak üzüntümü bağışladığımın bir işareti olarak, tüm toplamı size önceden vermeye karar verdim.

"Aman tanrım." Sandığı sürükleyip açtım ve bu kadar çok parayı görünce Lady Eastoffe'un nefesi kesildi.

"Bu nedir?"

"Kral bana bir soylu dul olduğunda alışılagelmiş olan bir tazminat teklif ediyor."

"Sadece birkaç saatliğine evli olmanıza rağmen mi?" diye sordu.

"Sana söyledim, evliliği çevreleyen birçok yasa var. Bence insanlar buna kolayca girmesin. Ama ben bir dulum. . . Jameson burada sadece Silas'ı nişanlım olarak çağırsa da."

"Ne kadar tuhaf olduğu hakkında yorum yapardım, ancak Isolte'deki listeleri ve gümrük listelerini düşündüğümde konuşacak yerim yok." Bir avuç dolusu altın sikke aldı. "Tanrım, gerçekten zenginsin, Hollis."

Mektuba döndüm.

Umarım bu, hem alışık olduğunuz hem de soylu bir hanımefendi ve Coroa'nın tanıdığı en tatlı kadınlardan biri olarak hak ettiğiniz bir istasyonda yaşamanızı sağlar.

Size daha fazla neşe ve keder getirmemesini umduğum başka bir konuda, arkadaşımız Delia Grace ile çok yakınlaştık. Çok uzak olmayan gündönümü için resmi refakatçim olacak. Belki de şenlikler sizi de hissedebileceğiniz her türlü üzüntüden çekip çıkarır. Keresken'e gelin sizinle biz ilgilenelim. Ailenizin kaybıyla özellikle kırsalda tecrit edilmiş olmalı ve burada en rahat olacaksınız.

Kalbimde her zaman özel bir yerin olacak, Hollis. Yalvarırım sana kendi gözlerimle bakmama ve seni bir kez daha mutlu görmeme izin ver. Sevincimi tamamlayacaktı. Umarım, seni yakında görürüm.

Senin mütevazi hizmetçin,

Jameson

“Beni de mahkemeye davet ediyor. Yakında,” dedim mektubu ona uzatarak. "Ve sonunda Delia Grace ile eşleşmiş gibi görünüyor."

"Ah! Eh, bu iyi haber, değil mi?”

Sesimin ikna edici olduğundan emin olmasam da, "Evet," diye yanıtladım. Delia Grace söz konusu olduğunda hala duygularımı çözüyordum. Onu çok özlediğim için üzgün, beni özleyebileceğini umuyordum. Sonunda olayların gidişatından suçlu ve başarısından dolayı mutluydu. En azından birimiz istediğimize sahip olabilirdik. "Belki onu tekrar görmek iyi olur. Gevşek uçları birleştirmek hepimiz için iyi olabilir.”

"O zaman bence gitmelisin. Dikkatinizin dağılması, dört gözle bekleyeceğiniz bir şey olması size iyi gelebilir ve yakında biz de gideceğiz. Bu ev çok güzel ama bir kişi için çok büyük.”

Annemin huysuz olarak tanımlayacağı şekilde kendimi bir sandalyeye attım. Ve o anda, bana bunu söylemek için burada olmasını diledim. Annemin beni bir kez daha azarlaması için ne kadar para ödemiş olabilirim? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve Leydi Eastoffe'a baktım. "Sanırım haklısın. Genelde öylesin."

Kıkırdadı ve mektubunu bitirmek için gitti.

"İzin verirseniz, halletmem gereken bir şey var."

"Bana sormana gerek yok," dedi masadan başını kaldırarak. "Sen evin hanımısın."

Ey. Bu doğru. çenemi kaldırdım. "Pekala, bu durumda yapmam gereken bir şey var ve sen ne dersen de ben gidiyorum."

"Bu daha doğru gibi."

Giriş katındaki merdivenlerden aşağı indim ve atların tımarlanmakta olduğu ahırlara doğru ilerledim.

"İyi günler hanımefendi," dedi damat. "Özür dilerim, geleceğini bilmiyordum."

"Üzülecek bir şey yok," diye ısrar ettim omzuna dokunarak. "Kısa bir yolculuk için Madge'i ödünç almam gerek."

Bana baktı. "Ama binici kıyafetleriniz yok leydim," dedi. "Belki arabayı alabilirim?"

"Numara. Kıyafetlerim için endişelenmiyorum. Ben sadece . . . Düşünmem lazım."

Gözlerinden bir anlayış geçti ve güzel, karanlık atımı çıkardı.

"Biri sorarsa, beni görmedin."

Bana göz kırptı ve Madge dörtnala giderken dizginleri çektim. Hızlı sürdük, ama beni sürteceğinden ya da atacağından korkmuyordum. O da benim gibi tekil olarak odaklanmıştı.

Son birkaç gündür yaptığım gibi, Madge'i derin ormanlardan batıya doğru götürdüm. Araziyi biliyordu ve ustalıkla idare etti, evden uzakta evime giderken bizi hem ağaçlardan hem de köklerden korudu. Abicrest Malikanesi.

Büyük söğüt ağacının altındaki toprak yığınları, kahverenginin çarpıcı biçimde parlak bir tonuydu ve onları çevreleyen yerden birkaç santim daha yüksekte kaldılar, ancak yıllar bunu hiçbir şekilde aşındıramayacaktı.

Eastofflar'ın uzatmayı tercih ettikleri bir gelenek mi yoksa sadece bir nezaket ölçüsü müydü bilmiyordum ama hizmetçiler efendilerinin yanına gömüldüler ve mülkün eteklerinde düzgün sıralar halinde yaklaşık iki düzine mezar oluşturdular. Bu, büyük tapınağın yanındaki türbede bir mezarı olan ailem gibi başkalarını veya kendilerine ait dinlenme yerleri olan talihsiz komşuları içermiyordu.

Sonunda gömecek çok az şeyimiz vardı. Küllerin arasında o kutsal gümüş yüzüklerden iki tane bulduk. Hangisinin babama ait olduğunu tahmin ettim, haklı mıyım emin olamadım ve ikisini de sahiplerinin yanına gömdüm.

Üzüldüğüm kadar suçluluk da hissettim. Her şey bir zamanlama meselesiydi. Birkaç dakika daha erken dönmüş olsaydık, ben de gitmiş olurdum. Leydi Eastoffe bu yüzüğün verilmesine oğlunu dahil etmeyi seçmiş olsaydı, o hâlâ burada olurdu. Eğer, eğer, eğer. Cevap vermeyen bir soru olsaydı.

Silas'tan geriye kalan çok az şeyin döşendiği yeri gösteren geçici taşa gitmeden önce Madge'i alçak bir dala bağladım ve kulağının arkasını kaşıdım.

"Onu gitmemesi için ikna etmeye çalıştım. Düşünebildiğim kadar bahaneyle yirmi farklı kez denedim. . . . İşe yarayacağını sanmıyorum."

Rüzgar yaprakların arasından esti.

“Şey, hayır, yalvarmayı denemedim ama o bana dönüşmezdi. Artık Varinger Salonu'nun metresi olmam gerekiyor. Bana yerimi hatırlatan şeyler söyleyip duruyor. Ama mesele şu. . ” Gözyaşlarını ısırdım. "Tek istediğim, *evinin* hanımı olmaktı. Ve şimdi sen yoksun ve ev zar zor ayakta duruyor ve bende çok şey var ama hiçbir şeyim yokmuş gibi geliyor."

Dallar hışırdadı.

"Ben *minnettarım* . Kesinlikle ölmem gereken bir durumda yaşamanın bir hediye olduğunu biliyorum, ama dünyada tanrıların neden beni bağışlayacağını düşünemiyorum. Bana ne faydası olabilir ki?”

Ses yoktu.

“Jameson beni mahkemeye davet etti. Beni affetme iradesini bulduğuna inanamıyorum. Benim tahminim acıma duygusundan kaynaklanıyor olmalı.” Ufka bakarak başımı salladım. "Gitmezsem kralı gücendiririm ve ona benden nefret etmesi için yeterince sebep verdim. Tek korkum sanırım. . . Sanırım seni bırakmak zorunda kalacağım."

Gözyaşlarımı elbisemin koluyla silerek ağlamaya başladım. "Beni sana çeken bir şey varmış gibi hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama seni ilk gördüğümden beri kalbimin etrafında bir ip varmış gibi hissettim, beni olduğun yere doğru çekiyor." başımı salladım. "Artık hissetmiyorum. Ama çok istiyorum."

Cevap verebilmesini o kadar çok diledim ki, bana her zaman elinde varmış gibi görünen o hızlı gerçek fısıltılarından birini verebilsin. Ama yapamadı. Asla yapmazdı.

Onu hissedemedim.

"Sadece bilmene ihtiyacım vardı, seni hissetmesem de seni hatırlayacağım. Ve eğer bir gün yeniden sevme isteğini bulursam, bunun aşk olup olmadığını *anlayacağım* . . . çünkü bana bunun ne olduğunu sen öğrettin. Senden önce gördüğüm her bakış yalandı. Ve sen o odaya elinde altın bir kılıçla sessiz ve gururlu bir şekilde gelene kadar bunu bilmiyordum.

"Beni tek kelime etmeden aldın. Sana hiç anlattım mı bilmiyorum. En başından beri senindim. Gözlerimiz buluştuğu andan itibaren senin için kayboldum. Ve beni koşulsuz seveceğine söz verdin ve yaptın. Çok teşekkür ederim Sıla. Teşekkürler."

Etrafa bakındım. Bu sezonu kalbimin bir köşesine kilitlemem ve atmaya devam etmem gerekiyordu.

"Seni seviyorum. Teşekkürler." Parmaklarımın uçlarını öptüm ve taşa dokundum. Ben eyere tırmanırken Madge başını kaldırdı ve bu sefer uzaklaştığımda arkama bakmadım.

Otuz altı

aldığım şeyler de dahil olmak üzere çoğu şey için heves bulmak için mücadele ediyordum . Yemek yemek zordu; giyinmek zordu. Her şey zordu. Bu yüzden, Etan Northcott'un evimi ziyaret etmesi için kendimi neşelendirmem imkansızdı, özellikle de sadece ailemden geriye kalanları almaya geldiğini düşünürsek.

Yine de, isteyerek ya da istemeyerek, tipik olarak Isolte ile özdeşleştirdiğim maviden bir veya iki ton daha koyu olan görkemli bir arabanın yanında bir ata bindi. Ön basamaklarda durdum, onu uygun bir şekilde karşılamayı bekledim. Yüzü, onunla ilk tanıştığım zamanki gibi kasvetliydi, bu da birinin onun gerçek ruh halini nasıl bilebileceğini merak etmemi sağladı. Atından indi ve bana doğru yürüdü, ben de selam vermek için sağ elimi uzattım.

"Efendim Northcott. Varinger Salonuna hoş geldiniz."

Selam vermek için elimi tutmak için uzandı ama hareketlerinde donup kaldı.

"Sorun ne?"

Gözlerini ellerimde tuttu. "Yüzüğü takıyorsun. Bu sana ait değil."

Ona sol elimi gösterdim. "Bu yüzüğe göre, öyle. Lütfen içeri gelin. Teyzeniz ve kuzenin sizi bekliyor."

Eve taşındım, çizmelerinin tıkırtısı arkamda yankılanıyordu. Bu evin gürültüyü azaltmak için içinde insanlara ihtiyacı vardı. Ona bir şey söylemem gerektiğinden nefret ederek ama söylemem gerektiğini bilerek sesimi alçak tuttum.

"Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum. Her şey düşünüldüğünde, Leydi Eastoffe iyi dayanıyor. Kendini planlamaya ve bakıma verdi. Kederinin yakında yüzeye çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum, ama bunun için tetikte olun."

"Yapacağım."

"Ve Scarlet. . . o hiç kendinde değil. Sana söylendi mi bilmiyorum ama o odadaydı. Her şeyi gördü ve dışarı atıldı. Neden olduğundan emin değiliz."

Maskesi biraz kaydı ve onun iyiliği için gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Numara. Neredeyse hiçbir şey söylemedi. Umarım bize geri döner çünkü onu çok seviyorum. Ama onun bu şekilde kalması için kendini hazırlaman gerekebilir. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum ve Leydi Eastoffe'un da bildiğini sanmıyorum. Sanırım umabileceğimiz en iyi şey, zamanın acısını ortadan kaldırması."

Onayladı. "Ve nasıl..." Hemen durdu ve boğazını temizledi. "Nasılsın?"

Onun umursayacağından duyduğum şoku gizleyemediğime emindim. Ya da umursamıyorsanız, sorun.

"Gerçek kalbimi paylaşmakta rahat hissettiğim tek kişi gitti. Tüm ailem ve onun çoğu onunla gitti. . . . Bir kerede hissetmek çok fazla, bu yüzden onu parçalara ayırıyorum. Ve sanırım bu konuda sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Geceleri ağladığımı kimse duymasın diye yüzümü yastığımla kapattığım konusunda Etan'a güvenmiyordum. Pek çok kişi taşımazken, yaşadığım için ne kadar suçluluk taşıdığımı ona söyleyemedim. Isoltens'i artık düşmanım olarak görmesem de -yani, belki de sadece kralları- Etan'ı bir dosta yakın bir şey olarak görmüyordum.

"Üzgünüm," dedi.

Ve ona inanabilmeyi o kadar çok diledim ki.

Onu Leydi Eastoffe ve Scarlet'in beklediği oturma odasına göstererek, "Buradalar," diye yanıtladım.

Leydi Eastoffe'un yüzü asıldı ve yeğenini selamlamak için ayağa kalktı. "Ah, Etan, seni sevgilim. Geldiğiniz için çok teşekkürler. Artık yolda kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Scarlet ona baktı, ama sonra gözlerinin düşmesine izin verdi.

Etan bakışlarımla buluşmak için döndü ve ona "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye omuz silktim.

"Size hizmet etmeye her zaman hazırım Whitley Teyze. Hazır olur olmaz gidebiliriz," diye teklifte bulundu.

"Zaman kaybetmeyelim," diye yanıtladı. "Isolte'ye ne kadar erken dönersek o kadar iyi."

Ve ezilen kalbim kırılmanın yeni yollarını buldu.

Etan, Scarlet'in ön basamaklardan inmesine yardım etti. Sessizliği, güvence için bana dönüp bakan Etan'ı korkutmuş gibiydi. Başka ne diyeceğimi bilemedim; o şimdilik kendisiydi.

Üçümüz, kederin insanları nasıl değiştirdiğini araştırıyorduk. Leydi Eastoffe etkileyici bir azimle yoluna devam etti, Scarlet kendini toparladı ve ben. . . Pekala, her günü olduğu gibi alıyordum, beni bundan daha ileriye götürecek herhangi bir plan yapmaktan korkuyordum.

Arabanın kapısının dışında bekledim ve bana son bir kucaklama verdi.

Güle güle Hollis, dedi. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Kendini iyi hissettiğinde, bana yaz."

"Mektupları buraya mı yoksa şatoya mı göndereyim?"

başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

İçini çekti. "Yaptığın zaman bana haber ver."

Etan ona yardım etti ve onu benden alacak olan arabaya binerken elini tuttu.

"İnanmış görünmüyorsun," dedi Etan sessizce.

"Değilim. Keşke kalsalar."

"Aileleriyle birlikte olmaları onlar için daha iyi."

"Ben onların ailesiyim; Ben bir Eastoffe'um."

O gülümsedi. "Bundan biraz daha fazlası gerekir."

Ona karşı çıkmak istedim ama Leydi Eastoffe ön basamaklardan indi, elindeki eldivenler annemin eşyalarından geçmişti. Son anlarımızı tartışarak mahvetmeyecektim. Etan, atına binerek uzaklaştı, muhtemelen arabada mahsur kalmak yerine gözetlemeyi tercih etti.

"Odalarımızı kontrol ettim," diye temin etti beni, "ama ilk etapta getirdiğimiz pek bir şey yoktu. Her şeye sahip olmalıyız."

Onun titizliğine gülümsemeden edemedim. "Bir şey var," dedim ona dönerek. Bir insan olarak onun her şeyiyle aynı fikirde olmayabilirdim ama Etan, Jameson'ın beni nasıl gördüğü konusunda haklıydı. Belki bu konuda da haklıydı.

Yüzüğünü parmağımdan çıkarmaya başladım.

"Ah, Hollis, hayır! Hayır, ısrar ediyorum."

"Senin ailene ait. Scarlet almalı," diye ısrar ettim.

Hayır, teşekkür ederim, diye mırıldandı koçtan.

Leydi Eastoffe sesini alçalttı. “Artık mirasımızla ilgili bir şey yapmak istediğini sanmıyorum. Onu suçlayabilir misin?” başımı salladım. "Eastoffe olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı bana. "Bu senin yüzüğün."

"Bilmiyorum."

"Pekala, o halde bir süre giy ve hâlâ benim olması gerektiğini düşünüyorsan, gelip Isolte'de bana teslim edebilirsin. Anlaşmak?"

Onu tekrar göreceğim düşüncesiyle gülümsedim. "Anlaşmak."

"Kaleye ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir kaç saat içinde. Herkesin akşam yemeğinde olacağı akşam erken varmayı umuyorum. Kendime ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyi.” Keresken'de alacağım resepsiyonu hayal bile edemiyordum.

"Bilmeni isterim . . . Eğer bir nedenden dolayı kral seni görürse ve duyguların yeniden alevlenirse, bunda utanılacak bir şey yok. Silas'ın annesi olarak, bu sözler benden gelirse buna güvenirsin diye düşündüm."

iç geçirdim. "Düşüncene minnettarım ama bir daha asla bir tacın yanında olmak istemediğimi uzun zamandır biliyordum. Ve . . . Jameson. . . Beni gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum. Ya onu gerçekten sevseydim. Amacım, Delia Grace'in taht için ne kadar uygun olduğunu pekiştirmek ve sonra . . . Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra pek bir planım yok.”

"Ayarlayacaksın."

"Nasıl bileceğim?" Fısıldadım. "Sana bir şey olursa ben nereden bileyim?"

"Northcott'lara haber göndermelerini çoktan söyledim. Ama endişelenmene gerek yok. Ben yaşlı bir kadınım. Kral Quinten oğullarım tarafından tehdit edilmiş olabilir ama şu ya da bu şekilde benimle ilgilenmesi pek olası değil. Ve Etan bizi yolda güvende tutacak."

Ona şüpheyle baktım. "Eğer ısrar ediyorsan."

Bir an orada durduk. Vedalardan başka bir şey kalmamıştı ve ben onlara hazır değildim.

Eğilip iki yanağımı da öptü. "Seni seviyorum Hollis. Seni şimdiden özledim."

Başımla onayladım, geri çekildim. "Ben de seni seviyorum."

Önlerinde ağlamayı o kadar çok istemiyordum ki. Daha fazla acının sebebi olmaya dayanamazdım.

“Mümkün olan en kısa sürede size yazacağım” diye söz verdi.

sesime güvenemeyeceğimi bilerek başımı salladım . Elini son bir kez yanağımda gezdirdi ve arabaya bindi.

Atına oldukça etkileyici bakan Etan yanıma geldi. "Onları güvende tutacağım, biliyorsun. Benim, kralım veya Isolte hakkında ne düşünürseniz düşünün, ailem için hayatımı vereceğime inanmalısınız.”

Başımı salladım. "Ben de öyle. Ama ailem benim için hayatlarını verdi." Derin derin nefes aldım. "Üzgünüm. Hala acı verici."

"Olacak. Uzun zamandır. Ama daha kolay oluyor."

Etan gibilerinin bana biraz merhamet göstermesi için gerçekten de oldukça zavallı görünmüş olmalıyım.

"Teşekkürler. Ve onlara göz kulak olacağına inanıyorum. Sana karşı gelecek herkese acıyorum," diye yemin ettim.

Bana hızlıca başını salladı. Sonra gittiler, yavaş yavaş dünyamdan çıktılar. Onlar yanımda olmasalardı nasıl bir hayatım olurdu diye düşündüm kısaca.

Yolumuzun sonuna gelene kadar onları izledim ve döndüklerinde, araba alçak tepenin tepesinde gözden kaybolduncaya kadar dışarıda kaldım. Sonra biraz daha durdum çünkü o büyük eve tek başıma giremezdim.

Uzun zaman geçmiş olmalı, çünkü kahya yanıma geldiğinde güneşten yanaklarımın biraz yandığını fark ettim.

"Bayan Brite?"

"Bu Eastoffe," diye düzelttim onu.

"Evet, çok üzgünüm hanımefendi. Eski alışkanlıklar, görüyorsun. Hangi sandıkları yükleyeceğimizi bilmemiz gerekiyor ?" Derin bir nefes alıp içeri girdim. Ama fuayeyi geçemedim.

Benimle malikanenin geri kalanı arasında içeride yürümenin ne kadar zor olduğu konusunda bir duvar olabilirdi. Nefesim biraz sığdı ve bunu anlamazsam bayılabileceğimi söyleyebilirdim. Büyük yuvarlak masaya tutunup derin bir nefes aldım.

"BEN . . . Yatağımın yanında iki sandık var. Unuttuğum her şey şatoda sağlanacağından eminim," diye talimat verdim ve bu bana daha fazla zaman kazandırmaya yetti.

Selam verdi ve çantalarımı almak için yukarı çıktı. Gitme vakti gelene kadar Varinger Salonu'nun dışındaki dünyayı seyretmek niyetiyle pencerenin yanındaki banka oturdum. Göğsümde tuhaf bir his gıdıkladı ve onu kaşıyarak beni rahat bırakmasını sağlamaya çalıştım. Sonra bir duygu çağlayanı beni yıkadı. İlerlemeye korktum ama hareketsiz kalamayacağımı biliyordum. Tutacağım şirketten emin değildim ama yalnız kalamayacağımı biliyordum. Yeni bir düşünce üzerine atılıp kendime sormaya hazır olmadığım başka bir soru akışı göndermeden önce bir düşüncenin sonuna asla tam olarak ulaşamadım.

Güneşin gökyüzündeki eğimi zaman geçtikçe değişti ve göğsümde yine o komik gıdıklamayı hissettim. Ama hayır. Kaşıntı, gıdıklama ya da buna benzer bir şey değildi. Şey gibiydi . . . kalbime dolanan bir ip gibi.

Kesinlikle emin olmak isteyerek duyuma odaklanırken nefesim hızlandı. Evet. Evet, aynıydı. Ve başıma ne gelirse gelsin, onu takip etmem gerekiyordu.

Uzaktaki ağaçların uçlarına yaslanmaya başlayan güneşe baktım. fazla zamanım yoktu.

Koşarak odama çıktım, gardırobumdan deri çantalar aldım; Madge hiç sandık taşıyamaz. Sade elbiselerimden üçünü katlayıp bir fırça ve biraz parfüm içeren bir çantaya koydum. Bir diğerinde, Jameson'ın bana gönderdiği sandığa gittim ve madeni paraları küreklemeye başladım.

"Hester!" Aradım. "Hester, kağıda ihtiyacım var!"

Ayakkabılarımı binici çizmeleriyle değiştirdim, minikleri diğer çantama tıktım. Çok fazla değildi, ama yapmak zorundaydı.

Hester topallayarak içeri girdi, elleri kağıt ve mürekkebi uzatıyordu.

"Teşekkürler." kaptım. "Dinle, Hester. Herkesin zaten eve bakmayı planladığını biliyorum, ama şimdi ne kadar gideceğimden emin değilim. Mümkün olan en kısa sürede yazacağım."

"Evet, hanımefendi."

"Ya bu kutu?" dedim ona doğru iterek. "Sakla. Güvenliğe ihtiyacım var."

"Evet, hanımefendi."

telaşla yazdım.

Kral Jameson,

Sen bunu okuduğunda ben Isolte'de olacağım. Sana dua edeceğim dediğimde yanında olamadığım için beni bir kez daha bağışlaman için dua ediyorum. Bir gün gelip seçtiğin herhangi bir kadınla evliliğini kutsamayı kalbimin derinliklerinden umuyorum. Ama henüz kaleye gelemem. Hayatımdaki birçok şey gibi, hazırlandığımdan daha zor.

Tüm kıtadaki herhangi bir kralın en mutlusu olmanı diliyorum ve umarım yolum beni bir gün tekrar sana getirir. O zamana kadar en mütevazı hizmetkarınız olarak kalacağım.

hollis

Aceleyle katlayıp Hester'ın bekleyen eline verdim. "Kaleye doğru. Mümkün olduğu kadar çabuk, lütfen."

"Evet, hanımefendi. Ve lütfen," diye nazikçe ekledi, "lütfen güvende kalın."

Başımı salladım, pelerinimi aldım ve ahırlara yöneldim.

Madge'i bulana kadar durak üstüne durak kontrol ettim. "İşte buradasın kızım!"

Gün ışığının ne kadar hızlı yandığını fark ederek olabildiğince çabuk bir eyere bağlandım. Bitirdikten sonra, çantaları sırtına attım ve kendimi onun üzerine kaldırdım.

Aciliyetimi sezen ve son sürat hareket eden, baştan sona benim kızımdı. Gidecekleri genel yön hakkında bir fikrim vardı ama Isolte'ye giden yolları bilmiyordum. Silas'ın mezarının yanından geçerken bir öpücük gönderdim ve bu yolda kalırsam onları bulabilmek için dua ettim.

Yollar bugün çok boştu ve acı verici bir şekilde kuruydu. Kırsal alanda at arabası ararken tenimi kaplayan kiri hissedebiliyordum.

"Haydi kızım!" Onu cesaretlendirdim, Madge'i güneşi batıya doğru kovalamaya ikna ettim.

Bu sefer kendimi fazla derine aldığımı düşünmeye başlamıştım. Yolumu bilmiyordum, gece yaklaşıyordu ve yapayalnızdım. Gözlerimi kıstı, bulacağımı umarak her fırsatta ufku aradım . . . mavi bir araba ve yanında hareket eden uzun, ince bir binici!

"Beklemek!" diye bağırdım, çılgınca uzaktaki arabaya doğru sürüyordum. "Bekle, ben de geliyorum!"

Duymadılar, ben de seslenmeye devam ettim. Şoföre durmasını işaret ederek beni ilk fark eden Etan oldu. Scarlet ne olduğunu anlamak için yorgun kafasını pencereden dışarı çıkardı ve kısa bir süre sonra annesi onu takip etti.

"Dünyada ne yapıyorsun burada?" Leydi Eastoffe istedi. "Devlet gibisin. İyi misin?"

"Numara. Ben değilim." Yorgun bir şekilde attan indim ve kaslarım acıyla çığlık atarak onlara doğru yürüdüm. "Bunların hiçbiriyle iyi değilim. O hayata geri dönemem ve bensiz gitmene izin veremem."

Leydi Eastoffe başını eğdi. "Bu konuyu aştık."

"Numara. *Üzerinden geçtin* , ama kendi hayatımın seçimlerini yaparken bir el olmadan bırakılmayacağım. Artık Varinger Salonu'nun metresiyim ve senin kızınım. . . . Parçamı konuşmama izin vermelisin."

Kapıyı açtı ve yanımda durmak için aşağı indi.

"Çok iyi."

Kirli ve bitkin, derin nefesler aldım ve ne istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Ben bir Eastoffe'um. Ve hala onun yüzüğünü takıyorum ve seninkini. Sen benim ailemsin." dedim kısaca. "Öyleyse senden ayrılmayı reddediyorum. Tehlikeye gidiyorsanız, o zaman . . . o zaman bensiz gitmene izin veremem."

"Bu saçmalık," diye itiraz etti Etan.

"Ah, beni görmezden gelmeye devam et!"

"Bizden nefret etmeye geri dönemez misin?" geri vurdu.

"Senden nefret etmiyorum," dedim Leydi Eastoffe'un gözlerinin içine bakarak. "Eh, belki sen," diye teklif ettim Etan'a. "Ama o kadar da değil."

"Ey. Bunun için *çok* teşekkür ederim ."

Etan, dedi Leydi Eastoffe sertçe, gözlerini devirerek. Onu susturmak yeterliydi ve dikkatini bana çevirdi. "Halkını gerçekten bırakmak istiyor musun? Senin evin?" diye sessizce sordu. "Bunu kendimiz yaptık ve sizi temin ederim, düşündüğünüzden çok daha zor."

"Seni onurlandırmak istiyorum. Silas'ı onurlandırmak için. Uzun ya da kısa bir hayat yaşamak, mahkemenin önemsizliğinden ya da evimin tecritinden daha fazlasıdır. " Ellerimi sıktım, yalvardım, ağlamamaya çalıştım. "İnanabiliyorsan, Kral Quinten'a zarar vermek istemiyorum. Çok fazla kan döküldü ve daha fazla neden olmak istemiyorum. Ama cevaplar istiyorum. Bunu inkar edilemez hale getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum. O adamın gözlerimin içine bakmasını ve kocamı öldürdüğünü kabul etmesini ve nedenini söylemesini istiyorum."

"Holis. . " Yavaşça başladı, inancı sarsılıyor gibiydi.

"Geri dönemem," diye yemin ettim. "Ve beni arabanıza bindirmezseniz, o zaman bu oldukça etkileyici atın üzerinde sizi takip etmek zorunda kalacağım. Korkarım beni oldukça ısrarcı bulacaksınız."

Haftalardır ilk kez gülümseyen Scarlet'e baktı.

"Karar vermişsin gibi görünüyor."

"Ben."

"O zaman seninle arabaya. Bayım, bu atı arkaya bağlayabilir misiniz? Eminim Leydi Hollis onu bizimle birlikte isteyecektir."

"Onu o arabaya bindiremezsin!" Etan ısrar etti. "Bizimle gelemez."

"Sizden emir almam efendim. Ailemi takip ediyorum. Ve bildiğimiz gibi, hayatını ailene vermekten daha onurlu bir şey olamaz." Ona kararlı bir bakış attım ve içini çekerek Madge arkadan bağlıyken arabanın önüne koştu. Benimle birlikte içeri girmek için çantalarını çıkardım ve ancak hareket ettiğimizde sakinleştim.

"Pek fazla değil," dedi Scarlet.

Bir avuç altın çıkararak, "Giysilerin sadece yarısı," dedim.

"Kraldan aldığın para mı bu?" Leydi Eastoffe sessizce sordu, sanki tekerleklerin arkasından birileri duyacakmış gibi.

"Hepsi değil. Ama biraz ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Temel ihtiyaçlar için. Veya rüşvet. Ya da geri dönmek zorunda kalırsam Varinger Salonu'nu yenilemek için."

O güldü. "Silas senin bu özelliğini hep sevdi. Senin kararlılığın. Ama size hatırlatmama izin verin, bu kolay olmayacak. Isolte'de bizi neyin beklediğinden emin değilim."

Onun ve Scarlet'in yüzlerindeki ciddi ifadeyi aldım ve pencerenin dışında Etan'ın katı figürünü izledim. Bilinmeyene, hatta muhtemelen ölüme doğru yürüdüğümü biliyordum. Ama kalbimdeki çekişme hissi yatışmıştı, bu yüzden zaten bildiğim her şeye geri dönmektense oraya girmenin daha iyi olduğunu biliyordum.

"Merak etme anne," diye temin ettim onu. "Korkmuyorum."

Teşekkür

Selam güzelim. Kitabımı okuduğunuz için teşekkürler. Senden hoşlanıyorum.

Eğlenceli gerçek: Bunları kendi başıma bir araya getirmedim. Bu yüzden, beğendiyseniz (ve dürüst olmak gerekirse, beğenmediyseniz bile), lütfen zamanlarını ve enerjilerini bu projeye harcayan insanlara teşekkür etmek için benimle bir dakikanızı ayırın:

Her zaman arkamda olan harika menajerim Elana Parker. Ne kadar el ele tutuşmaya ihtiyacım olduğunu düşünürsek bu etkileyici. Ayrıca, hikayelerimi dünya çapında paylaşmayı mümkün kılan uluslararası menajerim sevimli Samantha Fabien de dahil olmak üzere Laura Dail Lit'teki tüm ekip.

Sözlerimi parıldayana kadar parlayan süper yetenekli editörüm Erica Sussman ve bu kitabı bu kadar güzel yapmak için onun yanında çalışan Elizabeth Lynch.

Ne kadar güzel olduğundan bahsetmişken, kapak fotoğrafını çeken Gus Marx ve onu tasarlayan Alison Donalty ve Erin Fitzsimmons var.

HarperTeen'deki çete: Aubrey Churchward, Sabrina Abballe, Shannon Cox, Tyler Breitfeller, Ebony LaDelle, Jane Lee ve fikirlerimi mükemmelleştiren ve destekleyen sayısız kişi. Cidden, bu küçük bölüm günlerce sürebilir.

Kitap yapmak için ordular gerekir ve buna el koyan herkese çok müteşekkirim.

Bana sürekli destek ve dua veren Kuzey Yıldızı Kilisesi. Özellikle küçük grubum: Erica, Jennie, Rachel ve Karen, her şeyi haftalık olarak (sıkılmadan!) dinleyen ve beni cesaretlendiren.

Annemle babam Bettie ve Gerry ve kayınpederim Jennie ve Jim. Gerçekten her şeyi yapabileceğimi düşünüyorlar, ebeveynler bunu yapıyor, biliyorum, ama görünüşe göre bunu gerçekten çok iyi yapıyorlar.

Kocam, Callaway. O en iyisidir. Hepiniz beni kıskanıyorsunuz ve hiçbir fikriniz yok.

İyi sarılmalar verme yeteneğimi miras alan ve onları bana sık sık sunan Guyden'ım. Bu harika, çünkü onlara ihtiyacım var.

Dünyanın en iyi amigo kızı olan ve herhangi bir şeyden on beş dakikadan fazla şüphe duymamı imkansız kılan Zuzu'm.

Son olarak, ama en önemlisi, Tanrı'ya sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Ben boğulurken yazı bana bir ip gibi verildi. Bu güne kadar, kurtarıcım Mesih'in inanılmaz cömertliği beni yerle bir etmeye devam etti. Yaşamak için hikayeler anlatma fırsatı benim için hala kesinlikle şaşırtıcı. . . ve bu aldığım iyiliğin sadece bir kısmı.

Ve sana zaten teşekkür ettim, ama tekrar teşekkürler. sen heveslisin

yazar hakkında

FOTOĞRAF SUZANNE PLAFCAN

KIERA CASS , Selection serisinin ve *The Siren'in New York Times'ın en çok satan* 1 numaralı yazarıdır . O bir eş ve anne ve daha sayamayacağım çok şey var. Herhangi bir şeyden bir taç yapabilseydi, okuyucularının bitmeyen gözyaşları olurdu. Kiera ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi www.kieracass.com adresinde bulabilirsiniz .

hc.com'da harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin .

Kiera Cass'ın kitapları

Seçim
Elit, seçkin
Bir
Mirasçı
Taç
Seçim Hikayeleri: Prens ve Muhafız
Kraliçe ve Favori
Sonsuza Kadar Mutlu: Seçim Serisinin Eşi
Seçim Serisi Örnekleyici
Seçim Serisi 3 Kitap Koleksiyonu
Seçim Serisi 4 Kitap Koleksiyonu
siren
nişanlı

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır